

CIRKEV
JEŽIŠA KRISTA
SVÁTÝCH
NESKORŠÍCH DNÍ

182. polročná Generálna konferencia

6. – 7. októbra 2012

Vydala
Cirkev Ježiša Krista Svätých neskorších dní
Salt Lake City, Utah

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.
Všetky práva vyhradené.

Schválené v anglickom jazyku: 12/11
Preklad schválený: 12/11
Preklad *182nd Annual General Conference*
Slovak
PD50045288 176

SOBOTŇAJŠIE RANNÉ ZASADANIE

Vitajte na konferencii 	1
Cítite sa tak teraz? 	4
Poznám to. Žijem podľa toho. Milujem to 	12
Nevysloviteľný dar od Boha 	17
„Pretože ja žijem, aj vy budete žiť“ 	23
Požiadajte misionárov! Môžu vám pomôcť! 	29
O lútosti a predsavzatiach 	35

SOBOTŇAJŠIE POPOLUDŇAJŠIE ZASADANIE

Vyjadrenie podpory úradníkom Cirkvi 	43
Stať sa dobrými rodičmi 	45
Byť horlivo zamestnaní 	51
„Poďte ku mne, ó vy z domu Izraela“ 	57
Čo môže dať človek ako protihodnotu na vykúpenie svojej duše? ..	61
Chrámový štandard 	66
Skúška vašej viery 	71
Chráňte deti 	78

KŇAZSKÉ ZASADANIE

Bratia, máme prácu, ktorú treba urobiť 	86
Buďte udatní vodvahe, sile av činorodosti 	94
Majte sa na pozore ohľadom seba 	99
Radosť z kňazstva 	105
Pomôžte im klásť si vysoké ciele 	112
Pozerajte sa na iných ako na tých, kými sa môžu stať 	120

NEDELŇAJŠIE RANNÉ ZASADANIE

Kde je stánok? 	128
Uzmierenie 	135
Najskôr si všímaj, potom slúž 	141
Učenie sa v našich srdciach 	146
Prvé veľké prikázanie 	150
Zvážte požehnania 	156

NEDELŇAJŠIE POPOLUDŇAJŠIE ZASADANIE

Byť kresťanským kresťanom 	163
Radosť z prinášania vykúpenia mŕtvym 	168
O krok bližšie k Spasiteľovi 	174
Všetky veci sa naplňajú vierou 	179
Stať sa pravým učeníkom 	184
Požehnania sviatosti 	189
Obrátení k Pánovi 	194
Boh buď s vami, než sa zídeme znova 	200

GENERÁLNA KONFERENCIA ZDRUŽENIA POMOCI

Je viera v uzmierenie Ježiša Krista vpísaná do nášho srdca? 	203
Plnšie sa prebudte k svojej povinnosti 	211
Pán na vás nezabudol 	217
Opatrovateľky 	222

Vitajte na konferencii

Prezident Thomas S. Monson

A teraz, bratia a sestry, kiež pozorne počúvame posolstvá, . . . tak aby sme mohli cítiť Duchu Pána a získať poznanie, ktoré si želá, aby sme obdržali.

Ako ďaleko len dovidím, všetky miesta sú obsadené – okrem niekoľkých tam hore vzadu. Takže máme čo zlepšovať. Ale tiež môžu byť voľné z ohľaduplnosti k tým, ktorí by tu už mali byť, ale vzhľadom na dopravnú zápchu nie sú, aby mohli nájsť miesto, keď prídu.

Toto je úžasný deň – deň kedy máme konferenciu. Vypočuli sme si úžasný spevácky zbor a veľkolepú hudbu. Vždy, keď počúvam tento zbor či počúvam tento organ alebo klavír, myslím na svoju mamu, ktorá povedala: „Mám rada všetky tie talenty, ktoré si obdržal, som vďačná za všetko čo si urobil a čo si dokázal. Jediné čo ľutujem, že si nezostal pri hre na klavír.“ Ďakujem mami. Kiež by som zostal.

Aké je to úžasné, bratia a sestry, privítať vás na 182. polročnej Generálnej konferencii Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní.

Odkedy sme sa naposledy videli pred šiestimi mesiacmi, boli zasvätené tri chrámy a jeden chrám bol znovuzasvätený. V máji som mal to privilégium zasvätiť krásny chrám v Kansas City v Missouri a zúčastnil som sa kultúrneho programu, ktorý s tým bol spojený. O tejto oslave budem podrobnejšie hovoriť vo svojich postrehoch zajtra ráno.

V júni prezident Uchtdorf zasvätil dlho očakávaný chrám v Manaus v Brazílii a na začiatku septembra prezident Henry B.

Eyring znovuzasvätil renovovaný chrám v Buenos Aires v Argentíne, chrám, ktorý som mal to privilégium zasvätiť pred necelými 27 rokmi. Iba pred dvoma týždňami prezident Boyd K. Packer zasvätil pôvabný chrám v Brigham City, v meste, v ktorom sa narodil a vyrastal.

Ako som už naznačil aj predtým, žiadna iná Cirkvou budovaná stavba nie je dôležitejšia ako chrám a sme radi, že máme 139 fungujúcich chrámov po celom svete s ďalšími 27, ktoré budú ohlásené alebo sú vo výstavbe. Sme vďační za tieto posvätné chrámy a za požehnania, ktoré prinášajú do našich životov.

Som rád, že vám dnes ráno môžem oznámiť dva ďalšie chrámy, ktoré budú v nasledujúcich mesiacoch a rokoch postavené na týchto miestach: Tucson v Arizone a Arequipa v Peru. Podrobnosti o týchto chrámoch budú oznámené v budúcnosti, keď získame všetky nevyhnutné povolenia a schválenia.

Bratia a sestry, teraz by som sa rád zmienil o inej záležitosti – menovite o misionárskej službe.

Prvé predsedníctvo a Kvórum dvanástich apoštolov už nejakú dobu umožňuje mladým mužom z niekoľkých určitých krajín slúžiť na misii už v 18 rokoch, pokiaľ sú toho hodní, schopní, pokiaľ ukončili stredoškolské vzdelanie a pokiaľ vyjadrili úprimnú túžbu slúžiť. Toto pravidlo platí iba v určitých krajinách a umožnilo tisícom mladých mužov slúžiť so ctou na misii a zároveň splniť povinnú vojenskú službu a začať štúdium na vysokej škole.

Naše skúsenosti s týmito 18-ť ročnými misionármi boli pozitívne. Ich misijní prezidenti hovoria, že títo misionári sú poslušní, verní a vyspelí a slúžia rovnako dobre ako misionári, ktorí sú starší a ktorí slúžia v rovnakej misii. Vďaka ich vernosti, poslušnosti a vyspelosti sme sa rozhodli, že by sme túto možnosť ísť na misiu o rok skôr radi rozšírili na *všetkých* mladých mužov, bez ohľadu na krajinu, z ktorej pochádzajú.

S radosťou oznamujem, že toto pravidlo vstupuje do platnosti okamžite a všetci spôsobilí a hodní mladí muži, ktorí dokončili svoje štúdium na strednej škole či podobnom zariadení bez ohľadu na to, kde žijú, budú mať možnosť byť doporučení k

misionárskej službe už od okamihu, kedy dosiahnu vek 18 rokov namiesto 19. Nehovorím, že všetci mladí muži začnú alebo by mali začať svoju službu v tomto veku. Lepšie povedané, táto možnosť je teraz dostupná a záleží na individuálnych možnostiach a na základe rozhodnutia kňazských vedúcich.

Keď sme s modlitbou premýšľali o tom, v akom veku môžu mladí muži začať službu na misii, premýšľali sme tiež o tom, v akom veku môžu na misiu odísť mladé ženy. Dnes s radosťou oznamujem, že všetky schopné a spôsobilé mladé ženy, ktoré si prajú slúžiť, môžu byť doporučené k misionárskej službe už od 19 rokov namiesto od 21.

Potvrdzujeme skutočnosť, že misionárska práca je kňazskou zodpovednosťou – a povzbudzujeme všetkých mladých mužov, ktorí sú toho hodní a fyzicky a duševne schopní, aby prijali výzvu k službe. Na misii tiež slúžia mnohé mladé ženy, ale ony nemajú to isté poverenie slúžiť ako je to u mladých mužov. Uistujeme však mladé sestry v Cirkvi, že ich prínos ako misionárok je cenný a my ich službu vítame.

Aj naďalej potrebujeme oveľa viac starších misionárskych párov. Ak to vaše okolnosti dovoľujú, ak môžete odísť na dôchodok a ak vám to zdravie dovoľuje, povzbudzujem vás, aby ste sa uvoľnili k službe na misii na plný úväzok. Obaja, manžel aj manželka, budú cítiť veľkú radosť, keď budú spoločne slúžiť deťom nášho Otca.

A teraz, bratia a sestry, kiež pozorne počúvame posolstvá, ktoré budú prezentované počas nasledovných dvoch dní, tak aby sme mohli cítiť Ducha Pána a získať poznanie, ktoré si želá, aby sme obdržali. Modlím sa, aby tomu tak bolo, v mene Ježiša Krista, amen.

Cítite sa tak teraz?

Starší Quentin L. Cook

Kvórum dvanástich apoštolov

Niektorí v Cirkvi veria že nemôžu odpovedať na Almovu otázku zvučným „áno“. Necítia sa tak teraz.

Prezident Monson, máme vás radi, ctíme si vás a podporujeme vás! Toto historicky významné oznámenie týkajúce sa misionárskej služby je inšpirujúce. Spomínam si na nadšenie, ktoré ľudia pociťovali v roku 1960, keď bol vek mladých mužov pre misionársku službu znížený z 20 na 19 rokov. Prišiel som do Britskej misie ako novo povolaný 20 ročný muž. Prvým 19 ročným v našej misii bol starší Jeffrey R. Holland aká to úžasná posila. Bez niekoľkých pár mesiacov mal skoro 20. Potom v priebehu roka prišlo oveľa viac 19 ročných. Boli to poslušní a verní misionári a práca napredovala. Som presvedčený, že keď budú títo spravodliví a oddaní misionári plniť Spasiteľove prikázanie kázať Jeho evanjelium, dosiahneme teraz dokonca väčšej žne.

Z môjho pohľadu ste vy v dorastajúcej generácii lepšie pripravení než akákoľvek predchádzajúca generácia. Vaše poznanie písiev je obzvlášť pôsobivé. Avšak ťažkosti, ktorým vaša generácia čelí počas prípravy na službu, sú podobné tým, ktorým čelia všetci členovia Cirkvi. My všetci sme si vedomí toho, že kultúra vo väčšine krajín sveta neprospieva spravodlivosti ani duchovnej oddanosti. Počas histórie, Cirkevní vedúci varovali ľudí a učili pokánie. V Knihe Mormonovej bol Alma mladší veľmi zarmútený ohľadom nespravodlivosti a nedostatku vernosti, a tak odovzdal úrad vrchného sudcu, vodcu ľudu Nefiho, a sústredil všetku svoju snahu na svoje prorocké povolanie.¹

V jednom z najmocnejších veršov v celých písmach Alma prehlásil: Ak ste zakúsili zmenu srdca a ak sa vám chcelo spievať pieseň vykupiteľskej lásky, chcel by som sa opýtať, cítite sa tak teraz?²

Miestni vedúci po celom svete hlásia, že ak sa pozerajú ako na celok, členovia Cirkvi, a hlavne naša mládež, nikdy nebola silnejší. Ale skoro vždy tu vyvstávajú dve obavy: prvá je výzva narastajúcej nespravodlivosti vo svete a tou druhou je ľahostajnosť a nedostatok chuti k záväzku niektorých členov. Vyhľadávajú radu ako pomôcť členom nasledovať Spasiteľa a dosiahnuť hlboké a trvalé obrátenie.

Tá otázka „Cítite sa tak teraz?“ znie po celé stáročia. So všetkým tým, čo sme obdržali v tejto dispencii, vrátane znovuzriadenia plnosti evanjelia Ježiša Krista, vyliatia duchovných darov a nepopierateľných požehnaní nebies, Almova výzva nikdy nebola dôležitejšia ako teraz.

Krátko po tom čo bol Ezra Taft Benson v roku 1943 povolovaný za apoštola mu prezident George Albert Smith³ poradil: „Tvojím poslaním [je] . . . varovať ľudí . . . takým láskavým spôsobom ako je to možné, že pokánie je jediným všeliakom pre choroby tohto sveta.“⁴ Táto rada bola vyslovená uprostred besnenia Druhej svetovej vojny.

Dnes je morálny úpadok ešte väčší. Jedna prominentná spisovateľka povedala: „Všetci vedia, že kultúra je otrávená a nikto neočakáva, že sa to zmení.“⁵ Neustále denno-denné zobrazovanie zla a nemorálnosti v hudbe, zábave, umení a iných médiách v našej kultúre je neslýchané. Tento stav bol dramaticky opísaný jedným veľmi rešpektovaným baptistickým teológom, keď povedal: „Duchovný imunitný systém celej civilizácie bol napadnutý.“⁶

Nie je prekvapivé, že niektorí v Cirkvi veria že nemôžu odpovedať na Almovu otázku zvučným „áno“. Necítia sa tak teraz. Majú pocit, že sú v duchovných suchotách. Ďalší sú nahnevaní, je im ublížené, či stratili ilúziu. Ak sa tento popis hodí na vás⁷, je dôležité zhodnotiť prečo sa tak teraz nemôžete cítiť.

Mnohí, ktorí sú v duchovných suchotách a majú nedostatok chuti k záväzkom, nemuseli byť nevyhnutne zapletení v nejakých veľkých hriechoch či priestupkoch, ale učinili nerozumné

rozhodnutia. Niektorí nedodržiavajú svoje posvätné zmluvy ako by mali. Niektorí mívajú väčšinu svojho času a energie na veci, ktoré sú menej dôležité. Niektorí dovoľia ostrým kultúrnym či politickým pohľadom oslabiť svoju vernosť evanjeliu Ježiša Krista. Niektorí sa ponoria do materiálov na internete, ktoré zveličujú, preháňajú a v niektorých prípadoch si vymýšľajú chyby prvých cirkevných vedúcich. Prichádzajú tak k nesprávnym záverom, ktoré môžu ovplyvniť svedectvo. Ktokoľvek učinil takéto rozhodnutie, môže činiť pokánie a byť duchovne obnovený.

Ponorenie sa do písíem je nevyhnutné pre duchovnú výživu.⁸ Slovo Božie inšpiruje záväzok a činy a je ako hojivý balzam na zranené pocity, hnev či stratené ilúzie.⁹ Keď je náš záväzok z akéhokoľvek dôvodu znížený, súčasťou riešenia je pokánie.¹⁰ Záväzok a pokánie sú úzko späté.

C. S. Lewis, usilovný, pragmatický kresťanský spisovateľ prenikavo opísal tento problém. Tvrdil, že kresťanstvo hovorí ľuďom o pokání a sľubuje im odpustenie; ale pokiaľ ľudia nevedia a necítia, že potrebujú odpustenie, kresťanstvo k nim nehovorí. Vyhlásil: „Ak ste chorý budete počúvať lekára.“¹¹

Prorok Joseph Smith poukázal na to, že pred svojím krstom môžete byť na neutrálnej pôde medzi dobrom a zlom. Ale „keď ste vstúpili do tejto Cirkvi, súhlasili ste, že budete slúžiť Bohu. Keď ste to urobili, opustili ste neutrálnu pôdu a nikdy už nemôžete [ísť] späť.“ Jeho radou je, že nikdy nemôžeme zabudnúť na Majstra.¹²

Alma prízvukuje, že skrze uzmierenie Ježiša Krista je rameno milosrdenstva . . . vzťahnuté k tým, ktorí činia pokánie.¹³ Potom kládol podrobné a dôležité otázky, ako sú: Sme pripravení stretnúť Boha? Udržiavame sa bez poškvrny? My všetci by sme mali uvažovať nad týmito otázkami. Almova vlastná skúsenosť zo zlyhania v nasledovaní svojho veriaceho otca, a potom príchod dramatického pochopenia ako veľmi potrebuje odpustenie a čo to znamenalo spievať pieseň vykupiteľskej lásky je mocná a presvedčivá.

Hoci všetko, čo znižuje záväzok je dôležité, príznačné a bežne rozšírené sú dva závažné problémy našej kultúry. Prvou je bezcitnosť, násilie a domáce zneužívanie. Druhou je sexuálna

nemorálnosť a nečisté myšlienky. Toto často predchádza a je príčinou nedostatku chuti k záväzku.

To ako sa správame k našim najbližším má elementárny význam. Násilie, zneužívanie, nedostatok slušnosti a neúctivosť v domácnosti nie sú prijateľné – nie sú prijateľné pre dospelých a nie sú prijateľné ani pre dorastajúcu generáciu. Môj otec nebol aktívny v Cirkvi, ale bol úžasne dobrým príkladom, hlavne v tom ako sa správal k mojej mame. Často hovoril: „Boh bude brať na zodpovednosť muža za každú slzu, ktorú kvôli nemu vyronila jeho manželka.“ Rovnaký koncept je prízvukovaný aj v dokumente: „Rodina: Prehlásenie svetu.“ Píše sa tam: „[Tí], ktorí zneužívajú partnera alebo svojich potomkov . . . sa jedného dňa budú zodpovedať pred Bohom.“¹⁴ Bez ohľadu v akej kultúre sme vyrastali a či nás naši rodičia zneužívali alebo nezneužívali, my nesmieme fyzicky, citovo či ústne zneužívať nikoho iného.¹⁵

Potreba úctivosti v spoločnosti nebola nikdy dôležitejšia. Základ láskavosti a úctivosti začína v našich domovoch. Nie je prekvapujúce, že naša reč na verejnosti začala upadať v rovnakom čase ako sa rúcalo postavenie rodiny. Rodina je základom pre lásku a pre udržanie duchovnosti. Rodina podporuje atmosféru, kde môže náboženské povedomie prekvitať. Tu skutočne platí „krása všade vo svete [ak v domove] láska znie“¹⁶.

Sexuálna nemorálnosť a nečisté myšlienky ohrozujú štandardy ustanovené Spasiteľom.¹⁷ Na začiatku tejto dispenzácie sme boli varovaní, že sexuálna nemorálnosť bude možno najväčšou výzvou.¹⁸ Takéto správanie sa, bez pokánia, spôsobí duchovné suchoty a stratu záväzku. Filmy, televízia a internet často vysielajú degradujúce posolstvá a obrázky. S prezidentom Dieterom F. Uchtdorfom sme nedávno boli v dedine v amazonskom pralese a zistili sme, že satelitné taniere sú aj na niektorých jednoduchých chatrčiach. Radovali sme sa, že úžasné informácie sú dostupné aj na takomto mieste. Tiež sme si uvedomili, že na zemi skutočne nie je miesto, ktoré by nebolo zasiahnuté oplzlými, nemorálnymi a dráždivými obrázkami. Toto je jeden z dôvodov, prečo sa pornografia stala takou pliahou v našej dobe.

Nedávno som mal zaujímavú konverzáciu s pätnásťročným držiteľom Áronovho kňazstva. Pomohol mi porozumieť tomu aké jednoduché je v tejto internetovej dobe pre mladých ľudí byť celkom neúmyselne vystavený nečistým a dokonca pornografickým obrázkom. Poukázal na to, že zo všetkých zásad, ktoré Cirkev učí, je tam aspoň niečo čo spoločnosť pripúšťa, že porušovanie oných zásad môže mať devastačné následky na zdraví a životnej úrovni. Hovoril o tom, ako mladí ľudia fajčia cigarety, užívajú drogy a pijú alkohol. Ale všimol si aj, že tu neexistuje zodpovedajúci protest či dokonca dôrazné varovanie vo všeobecnosti ohľadom pornografie či nemorálnosti.

Bratia a sestry, to čo zistil tento mladý muž je správne. A aká je odpoveď? Proroci a apoštoli roky učia o dôležitosti náboženského povedomia v domácnosti.¹⁹

Rodičia, je nevyhnutné, aby ste sa aktívne zúčastňovali cirkevných zhromaždení a programov spolu s rodinou, ale toto už nie je dosť na to, aby ste naplnili svoju posvätnú zodpovednosť učiť deti žiť morálny, spravodlivý život a kráčať vzpriamene pred Pánom. S oznamom prezidenta Monsona, ktorý učinil dnes ráno je nevyhnutné, aby sa presne toto dialo v domácnostiach, ktoré sú miestom útočiska, kde prevláda láskavosť, odpustenie, pravda a spravodlivosť. Rodičia musia mať odvahu filtrovať či sledovať prístup k internetu, televízii, filmom a hudbe. Rodičia majú mať odvahu povedať „nie“, brániť pravdu a vydávať mocné svedectvo. Vaše deti musia vedieť, že máte vieru v Spasiteľa, milujete svojho Nebeského Otca a podporujete cirkevných vedúcich. Duchovná vyzretosť musí prekviatať vo vašich domovoch. Dúfam, že nikto neopustí túto konferenciu bez pochopenia toho, že musíme v rodine diskutovať o morálnych problémoch našej doby. Biskupi, vedúci kňazstva a pomocných organizácií musia podporovať rodiny a zaistiť, aby v nich boli vyučované duchovné zásady. Domáci učitelia a navštevujúce učiteľky majú pomáhať slobodným rodičom, obzvlášť s deťmi.

Ten mladý muž, ktorého som spomínal, dôrazne položil otázku či apoštoli vedia ako skoro v živote začať učiť a ochraňovať deti pred pornografiou či nečistými myšlienkami. Prízvukoval, že v niektorých prípadoch nie je príliš skoro aj pred tým ako deti vyjdú z Primáriek.

Mládež, ktorá je vystavená nemorálnym obrázkom vo veľmi skorom veku má strach, že už je možno vylúčená z možnosti slúžiť na misii a uzatvoriť posvätné zmluvy. Výsledkom je, že ich viera môže byť veľmi narušená. Chcem vás uistiť, mladí ľudia, ako je vyučované, že skrze pokánie sa môžete stať hodnými pre všetky požehnanie nebies.²⁰ Toto je to o čom je celé Spasiteľovo uzmierenie. Prosím, hovorte so svojimi rodičmi či poradcami, ktorým veríte a poraďte sa so svojím biskupom.

Čo sa týka morálky, niektorí dospelí veria, že podpora nejakého humanitárneho projektu či zásady vynuluje potrebu vyhovieť učeniám Spasiteľa. To isté si hovoria o svojom nevhodnom sexuálnom správaní, že „je to len malá vec . . . [ja] . . . som predsa milý a dobročinný človek“²¹. Takéto myslenie je nechutný sebaklam. Niektorí mladí ľudia ma informujú o tom, že v našej momentálnej kultúre nie je „cool“ príliš sa snažiť v mnohých smeroch, vrátane striktného života s súlade so spravodlivými zásadami.²² Prosím, nespádnite do tejto pasce.

Pri krste sľubujeme, že vezmeme na seba meno [Ježiša] Krista, majúc *odhodlanie* slúžiť mu až do konca.²³ Takáto zmluva si vyžaduje odvážnu snahu, záväzok a celistvosť, keď pokračujeme v spievaní piesne vykupiteľskej lásky a stávame sa skutočne obrátenými.

Príkladom z histórie je aj záväzok byť silným a neochvejným v akomkoľvek veku, ktorý ukázal Britský olympionik, ktorý súťažil na Olympijských hrách v roku 1924 v Paríži, vo Francúzsku.

Eric Liddell bol synom škótskeho misionára v Číne a veľmi oddaného nábožného muža. Rozzúrnil vedenie Britského olympijského výboru tým, že odmietol, dokonca aj pod nesmiernym tlakom, bežať v rozbehu stovky, ktorý sa konal v nedeľu. Napokon zvíťazil v behu na štyristo metrov. Liddelov príklad odmietnutia bežať v nedeľu bol obzvlášť inšpiratívny.

Na jeho počesť a spomienku sa citovali slová z Izaiáša: „Ale tí, čo očakávajú Hospodina, dostávajú novú silu, vznášajú sa na krídlach ako orly, bežia, a neslabnú, chodia, a neustávajú.“²⁴

Liddelovo obdivuhodné správanie malo veľký vplyv na rozhodnutie nášho mladšieho syna nezapájať sa v nedeľu do športov a čo je dôležitejšie, oddeliť sa od nečestného a svetského

správania sa. Použil tento citát z Izaiáša ako príspevok do svojej školskej ročenky. Eric Liddell zanechal silný príklad odhodlania a záväzku k zásadám.

A keď sa naša mládež bude pri príprave na službu, na misii riadiť radami prezidenta Monsona a keď budeme my všetci žiť podľa zásad, ktorým učil Spasiteľ, a pripravoval nás na stretnutie s Bohom²⁵, zvíťazíme v omnoho dôležitejšom preteku.²⁶ Budeme mať Ducha Svätého ako svojho sprievodcu pre duchovné smerovanie. Pre tých, ktorých životy nie sú v poriadku, pamätajte, nie je príliš neskoro urobiť Spasiteľovo uzmiernenie základom našej viery a životov.²⁷

Slovami Izaiáša: „Ak sú vaše hriechy ako šarlát, môžu zbelieť na sneh; ak sú červené ako purpur, môžu byť ako vlna.“²⁸

Mojou úprimnou modlitbou je, aby každý z nás učinil kroky nevyhnutné k tomu, aby sme cítili Ducha *teraz* tak, aby sme *mohli* spievať pieseň vykupiteľskej lásky celým svojím srdcom. Svedčím o moci Spasiteľovho uzmiernenia, v mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Pozri Alma 4:15–19.
2. Pozri Alma 5:26.
3. George Albert Smith bol vtedy prezident Kvóra Dvanástich apoštolov. Prezidentom Cirkvi sa stal až 21. mája 1945. (Pozri *Deseret News 2012 Church Almanac* [2012], 98.)
4. George Albert Smith, v Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 184.
5. Peggy Noonanová, „The Dark Night Rises“, *Wall Street Journal*, 28–29. júla 2012, A17.
6. Dr. R. Albert Mohler ml., prezident, The Southern Baptist Theological Seminary, prezentácia pre náboženských vedúcich, New York City, 5. septembra 2012.
7. Pozri 2. Nefi 2:27.
8. Pozri Ján 5:39; Ámos 8:11; pozri tiež James E. Faust, „A Personal Relationship with the Savior“, *Ensign*, november 1976, 58–59.
9. Pozri Alma 31:5.
10. Pozri Alma 36:23–26.
11. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1952), 31–32. Lewis bol odborným asistentom v odbore anglickej literatúry na Oxfordskej univerzite a neskôr profesorom stredovekej a renesančnej anglickej literatúry na univerzite v Cambridge.
12. Pozri *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 324; pozri tiež Zjavenie 3:15–16.
13. Pozri Alma 5:33.
14. „Rodina: Prehlásenie svetu“, *Slovak* 35602_176.
15. Pozri Richard G. Scott, „Removing Barriers to Happiness“, *Ensign*, May 1998, 85–87. Niektoré pravidlá daného kultúrneho prostredia sú v rozpore so Spasiteľovými učeniami a môžu nás zviesť na scestie. Keď som bol v South Pacific, stretol som muža, ktorý bol záujemcom v Cirkvi po mnoho rokov. Povedal, že sa ho hlboko dotklo, keď cirkevný vedúci učil na kňazskej

- konferencii: „Ruky, ktoré ste predtým použili na to, aby ste zbili svoje deti majú byť používané na požehnanie vašich detí.“ Prešiel misionárskymi lekciami, bol pokrstený a bol z neho vynikajúci vedúci.
16. „Krása všade vo svete“ *Cirkevné piesne a piesne pre deti*, 44.
 17. Pozri Alma 39.
 18. Pozri Ezra Taft Benson, „Cleansing the Inner Vessel“, *Ensign*, máj 1986, 4.
 19. Prezident Gordon B. Hinckley predstavil dokument „Rodina: Prehlásenie svetu“ na generálnej konferencii Združenia pomoci v septembri 1995. Prezident Thomas S. Monson dohliadal na zmeny v *Handbook 2: Administering the Church* (2010), „Families in the Church in God’s Plan“.
 20. Pozri Alma 13:27–30; 41:11–15.
 21. Ross Douthat, *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics* (2012), 238; pozri tiež Alma 39:5.
 22. Nedovoľte kultúre preplnenej násilím a nemorálnosťou a jej kritike ľudí, ktorí žijú podľa zásad, ktoré učil Spasiteľ narušiť svoju vieru. Ako povedal básnik Wordsworth: „Naplište svoju myseľ vznešenými myšlienkami, nie zlými slovami, rýchlymi súdmi, či pohrdavosťou sebeckého človeka . . . či zlo preváži . . . či rozruší tvoju radostnú vieru“ („Lines Composed a Few Miles above Tintern Abbey“, v *The Oxford Book of English Verse*, vyd. Christopher Ricks [1999], 346)..
 23. Pozri Moroni 6:3; zvýraznenie pridané; pozri tiež Mosiáš 18:13.
 24. Izaiáš 40:31; pozri Robert L. Backman, „Day of Delight“, *New Era*, jún 1993, 48–49.
 25. Pozri Alma 34:32.
 26. Pozri 1. Korintským 9:24–27.
 27. Pozri Helaman 5:12. Oliver Wendell Holmes, radil: „Zistil som, že najlepšou vecou na tomto svete nie je to, kde stojíme, ale akým smerom sa uberáme. Aby sme dosiahli prístav nebies, občas musíme veslovať po smere vetra a občas proti smeru -- ale musíme veslovať a nie sa nechať unášať, či visieť na kotve“ (*The Autocrat of the Breakfast-Table* [1858], 105).
 28. Izaiáš 1:18.

Poznám to. Žijem podľa toho. Milujem to

Ann M. Dibbová

Druhá radkyňa v generálnom predsedníctve Mladých žien

Sme nasledovníci nášho Spasiteľa, Ježiša Krista. Taká premena a sebadôvera je výsledkom usilovnej a rozvážnej snahy. Je to osobné. Je to celoživotný proces.

Som *inšpirovaná* príkladom spravodlivých členov Cirkvi, vrátane vznešenej mládeže. Odvážne vzhliadate k Spasiteľovi. Ste verní, poslušní a čistí. Požehnania, ktoré získavate vďaka vašej добрote, ovplyvňujú nielen váš život, ale tiež ten môj a životy mnohých ďalších, hlbokým, ale často neznámym spôsobom.

Pred pár rokmi som nakupovala v miestnom obchode s potravinami a stála som v rade. Predo mnou stála asi pätnásťročná mladá žena. Vyzerala sebedovome a šťastne. Všimla som si jej tričko a nemohla som odolať, aby som sa s ňou neporozprávala. Oslovila som ju: „Ty nie si odtiaľto, však?“

Moja otázka ju prekvapila a odpovedala: „Nie, nie som. Som z Colorada. Ako ste to vedeli?“

Vysvetlila som jej: „Vďaka tvojmu tričku.“ Svoj správny predpoklad som urobila po prečítaní slov na jej tričku: „Som mormon. Aj ty?“

Pokračovala som: „Musím ti povedať, že na mňa zapôsobila tvoja sebadôvera odlišovať sa a nosiť na sebe také odvážne vyhlásenie. Vidím, že si iná a prajem si, aby každá mladá žena a každý člen Cirkvi mal takú istotu a sebadôveru.“ Náš nákup sa skončil, rozlúčili sme sa a každá si išla svojou cestou.

Ešte celé dni a týždne po tomto náhodnom každodennom okamihu som sa pristihla, ako vážne premýšľam nad týmto

stretnutím. Premýšľala som, ako sa tomuto mladému dievčatu z Colorada podarilo získať takú sebadôveru ohľadom svojej totožnosti ako členky Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní. Nemohla som si pomôcť, ale premýšľala som, aký zmysluplný výrok by som si obrazne vybrala, aby som ho mala vytlačený na svojom tričku a odrážal by moju vieru a svedectvo. Vo svojej myslí som zvažila veľa možných výrokov. Nakoniec som dospela k ideálnemu výroku, ktorý by som hrdo nosila: „Som mormon. Poznám to. Žijem podľa toho. Milujem to.“

Dnes by som rada zamerala svoje postrehy na tento odvážny výrok plný nádeje.

Prvá časť tohto výroku je sebaisté, neospravedlňujúce sa vyhlásenie: „Som mormon.“ Tak ako sa mladá žena, ktorú som stretla v obchode s potravinami, nebála ukázať svetu, že je členkou Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní, dúfam, že sa nebudeme nikdy báť alebo zdráhať priznať: „Som mormon.“ Mali by sme byť sebaistí tak, ako bol apoštol Pavol, keď vyhlásil: „Veď ja sa nehanbím za evanjelium (Kristovo): lebo mocou Božou je ono na spasenie každému veriacemu.“¹ Ako členovia sme nasledovníci nášho Spasiteľa, Ježiša Krista. Taká premena a sebadôvera je výsledkom usilovnej a rozvážnej snahy. Je to osobné. Je to celoživotný proces.

Ďalšia časť výroku uisťuje: „Poznám to.“ V dnešnom svete je veľké množstvo činností, námetov a záujmov, ktoré súťažia o našu pozornosť každú minútu. Máme s takým množstvom rozptýlení dosť sily, disciplíny a vernosti, aby sme ostali zameraní na to, na čom záleží najviac? Vyznáme sa rovnako dobre v pravdách evanjelia ako vo svojich odboroch, povolaniach, záujmoch, v športe alebo vo svojich správach a tweetoch? Hľadáme aktívne odpovede na svoje otázky hodovaním na písmach a učeniach prorokov? Hľadáme potvrdenie od Ducha?

Dôležitosť získania znalosti je večnou zásadou. Prorok Joseph Smith „miloval znalosť kvôli jej spravodlivej moci“². Povedal: „Znalosť je nevyhnutná pre život a zbožnosť. . . . Počúvajte, všetci bratia, túto veľkolepú zásadu: znalosť je mocou Božou ku spásu.“³

Každá pravda a znalosť je dôležitá, ale uprostred neustálych rozptýlení v našom každodennom živote sa musíme obzvlášť venovať zväčšovaniu našej znalosti o evanjeliu, aby sme mohli

chápať, ako môžeme použiť zásady evanjelia vo svojom živote.⁴ Keď sa bude naša znalosť o evanjeliu zväčšovať, začneme pociťovať sebadôveru vo svojich svedectvách a budeme schopní vyhlásiť: „Poznám to.“

Nasleduje výrok: „Žijem podľa toho.“ Písma nás učia, že musíme byť „činiteľmi slova, a nielen poslucháčmi“.⁵ Žijeme podľa evanjelia a stávame sa „činiteľmi slova“ tým, že používame vieru, sme poslušní, láskyplne slúžime druhým a nasledujeme príklad nášho Spasiteľa. Konáme bezúhonne a robíme to, čo vieme, že je správne vo všetkých dobách a vo všetkých veciach, a na všetkých miestach⁶, nezáležiac na tom, kto sa môže alebo nemusí dívať.

V našom smrteľnom stave nie je nikto dokonalý. Dokonca aj v našej najusilovnejšej snahe žiť podľa evanjelia každý z nás urobí chyby a každý z nás zhreší. Je upokojujúcim uistením vedieť, že skrze vykupujúcu obeť nášho Spasiteľa nám môže byť odpustené a môžeme byť opäť čistí. Tento proces skutočného pokánia a odpustenia posilňuje naše svedectvo a naše rozhodnutie poslúchať Pánove prikázania, a žiť svoj život podľa pravidiel evanjelia.

Keď premýšľam nad výrokom „Žijem podľa toho“, spomeniem si na mladú ženu Karigan, ktorú som stretla. Napísala: „Som členkou Cirkvi vyše roka. . . Keď nad tým premýšľam, pre mňa jedným znamením, že toto je pravá Cirkev bolo to, že som sa cítila, že som konečne našla cirkev, ktorá učí skromnosti a zásadám. Na vlastné oči som videla, čo sa deje s ľuďmi, ktorí ignorujú prikázania a zvolia si nesprávnu cestu. Dávno som sa rozhodla, že budem žiť podľa vysokých morálnych štandardov. . . Cítim sa veľmi požehnaná, že som našla pravdu a bola som pokrstená. Som veľmi šťastná.“⁷

Poslednou frázou v mojom výroku je: „Milujem to.“ Získavanie znalosti o evanjeliu Ježiša Krista a usilovný život podľa zásad evanjelia vo svojom každodennom živote núti mnohých členov Cirkvi, aby nadšene zvolali: „Milujem evanjelium!“

Tento pocit prichádza, keď cítime Ducha Svätého, ako nám svedčí, že sme deti nášho Nebeského Otca, že nás má na pamäti, a že sme na správnej ceste. Naša láska pre evanjelium rastie, keď

zažijeme lásku nášho Otca v nebi a pokoj slúbený Spasiteľom, keď Mu ukazujeme, že sme ochotní poslúchať Ho a nasledovať.

V rôznych obdobiach svojho života, či už sme novo obrátení do Cirkvi alebo celoživotní členovia, môžeme zistiť, že toto energické nadšenie klesá. Niekedy sa to stáva, keď máme obdobie výziev a musíme uplatňovať trpezlivosť. Niekedy sa to stáva na vrchole nášho blahobytu a hojnosti. Kedykoľvek mám tento pocit, viem, že potrebujem znovu zamerať svoju snahu na zväčšovanie svojej znalosti evanjelia a žiť podľa zásad evanjelia vo svojom živote lepšie.

Jedny z najúčinnejších, ale niekedy náročných zásad evanjelia na aplikovanie je pokora a podriadenie sa vôli Božej. Kristus vo svojej modlitbe v Getsemanskej záhrade povedal Otcovi: „Nech sa stane nie moja vôľa, ale Tvoja.“⁸ Takáto by mala byť aj naša modlitba. Častokrát sú to tieto tiché okamihy modlitby, kedy sa cítime byť obklopení láskou Nebeského Otca a tie pocity plné radosti a lásky sú navrátené.

Na stretnutí vedúcich Mladých žien v Eugene v Oregone som mala možnosť stretnúť sa a rozprávať sa so sestrou Cammy Wilbergerovou. Príbeh, o ktorý sa so mnou sestra Wilbergerová podelila, bol svedectvom o moci a požehnaní poznania, žitia a milovania evanjelia jednej mladej ženy.

Devätnásťročná dcéra sestry Wilbergerovej, Brooke, zomrela tragicky pred niekoľkými rokmi, keď bola na letných prázdninách po prvom roku na univerzite. Sestra Wilbergerová spomínala: „Pre našu rodinu to bol ťažký a ponurý čas. Avšak, Brooke nám dala úžasný dar. Nevšimli sme si to, kým vyrastala, ale každý jeden rok a okamih jej krátkeho života nám Brooke dala ten najúžasnejší dar, aký môže dcéra dať svojim rodičom. Brooke bola spravodlivou Božou dcérou. . . . Vďaka tomuto daru a zvlášť vďaka oprávňujúcej moci uzmierenia som mala silu, útechu a pokoj, ktorý Spasiteľ slúbil. Vôbec nepochybujem o tom, kde Brooke práve je a teším sa na naše láskyplné stretnutie.“⁹

Mám svedectvo o úžasnom pláne večného šťastia nášho Nebeského Otca. Viem, že nás pozná a miluje nás. Viem, že pripravuje proroka, prezidenta Thomasa S. Monsona, aby nás povzbudil a pomohol nás viesť späť k Nemu. Modlím sa, aby každý z nás vynaložil snahu na to, aby sme boli schopní vyhlásiť:

„Som mormon. Poznám to. Žijem podľa toho. Milujem to.“
Hovorím tieto veci s pokorou v mene Ježiša Krista, amen.

Poznámka: Pre ďalšie štúdium odporúčam prečítať si Almu 32 a príhovor Staršieho Dallina H. Oaksa, „The Challenge to Become“ (*Liahona*, január 2001, 40 – 43).

Poznámky

1. Rímskym 1:16.
2. George Q. Cannon, v *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 261.
3. *Teachings: Joseph Smith*, 265; pozri tiež Martha Jane Knowlton Corayová, zápisník, Church History Library, Salt Lake City.
4. Pozri skúsenosť s hodnotou číslo 1, *Mladé ženy Osobný pokrok* (brožúra, 2009), 38.
5. Jakuba 1:22.
6. Pozri Mosiáš 18:9.
7. Osobná pošta.
8. Lukáš 22:42.
9. Osobná pošta.

Nevysloviteľný dar od Boha

Starší Craig C. Christensen

Predsedníctvo sedemdesiatnikov

Duch Svätý pracuje v dokonalej jednote s Nebeským Otcom a Ježišom Kristom naplňajúc veľa dôležitých úloh a iných zodpovedností.

V roku 1994 vyzval prezident Howard W. Hunter všetkých členov Cirkvi, aby „ustanovili chrám . . . ako významný symbol [nášho] členstva“. ¹ Neskôr v tom roku bola dokončená výstavba chrámu Bountiful v Utahu. Ako mnohí iní, aj my sme veľmi túžili vziať našu mladú rodinu v deň otvorených dverí do chrámu pred zasvätením. Usilovne sme pracovali, aby sme pripravili naše deti na vstup do chrámu, naliehavo sme sa modlili, aby mohli mať duchovnú skúsenosť, aby sa tak chrám pre nich stal ústredným bodom v ich živote.

Keď sme úctivo kráčali chrámom, pristihol som sa, že obdivujem veľkolepú architektúru, vkusne dokončenú výstavbu, svetlo žiariace cez vysoké okná a mnohé z inšpiratívnych malieb. Každá stránka tejto posvätej budovy bola skutočne vynikajúca.

Vstupujúc do celestiálnej miestnosti som si zrazu uvedomil, že náš najmladší syn, šesťročný Ben, sa pritiska k mojej nohe. Vyzeral znepokojený, možno dokonca trochu utrápený.

„Čo sa deje, synček?“ zašepkal som.

„Ocko,“ odpovedal, „čo sa tu deje? Nikdy predtým som sa takto necítil.“

Zistiac, že toto bolo pravdepodobne po prvýkrát, čo náš mladý syn cítil vplyv Ducha Svätého takým silným spôsobom, klakol som si k nemu na zem. Kým ostatní návštevníci kráčali okolo nás, ja a Ben sme strávili niekoľko minút, bok po boku,

učiac sa spolu o Duchu Svätom. Bol som užasnutý, ako ľahko sme sa mohli rozprávať o jeho posvätných pocitoch. Keď sme sa rozprávali, bolo zrejmé, že to, čo bolo pre Bena najinšpirujúcejšie nebolo to, čo *videl*, ale to, čo *cítil*, nie tá fyzická krása okolo nás, ale tichý, jemný hlas Ducha Božieho v jeho srdci. Podelil som sa s ním o to, čo som sa naučil zo svojich vlastných skúseností, dokonca jeho detský úžas vo mne opäť prebudil hlboký pocit vďačnosti za ten nevysloviteľný dar od Boha – dar Ducha Svätého.²

Kto je Duch Svätý?

Duch Svätý je tretím členom Božstva, a podobne ako Boh Otec a Ježiš Kristus, pozná naše myšlienky a zámery nášho srdca.³ Duch Svätý nás miluje a chce, aby sme boli šťastní. Keďže pozná výzvy, ktorým budeme čeliť, môže nás viesť a učiť nás všetky veci, ktoré musíme urobiť, aby sme sa vrátili a opäť žili s naším Nebeským Otcom.⁴

Na rozdiel od Nebeského Otca a Ježiša Krista, ktorí majú oslávené telá z mäsa a kostí, Duch Svätý je bytosťou ducha, ktorý komunikuje s naším duchom prostredníctvom pocitov a dojmov.⁵ Ako bytosť ducha má jedinečnú zodpovednosť byť sprostredkovateľom, skrze ktorého získavame osobné zjavenie. V písmach je Duch Svätý často spomínaný ako Duch Svätý, Duch Pána, Svätý Duch zaslúbenia alebo jednoducho Duch.⁶

Aké je poslanie Ducha Svätého?

Duch Svätý pracuje v dokonalej jednote s Nebeským Otcom a Ježišom Kristom naplňajúc veľa dôležitých úloh a iných zodpovedností. Prvoradým účelom Ducha Svätého je svedčiť o Otcovi a Jeho Synovi, Ježišovi Kristovi,⁷ a učiť nás pravdu ohľadom všetkých vecí.⁸ Spoľahlivé svedectvo Ducha Svätého prináša oveľa viac istoty ako svedectvo od akéhokoľvek iného zdroja. Prezident Joseph Fielding Smith učil, že „Duch Boží hovoriaci k duchu človeka má moc poskytnúť pravdu s väčším účinkom a porozumením než je možné poskytnúť osobným kontaktom, dokonca s nebeskými bytosťami“.⁹

Duch Svätý je tiež známy ako Utešiteľ.¹⁰ Počas obdobia problémov alebo beznádeje, alebo jednoducho keď potrebujeme vedieť, že Boh je nablízku, Duch Svätý môže pozdvihnúť našu

dušu, dať nám nádej a učiť nás pokojné veci kráľovstva,¹¹ pomáha nám cítiť „pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum“.¹²

Pred pár rokmi, keď sa naša veľká rodina zhromaždila na sviatočnú večeru, môj otec sa začal hrať hry s mnohými z jeho vnúcat. Zrazu a bez varovania skolaboval a zomrel. Táto nečakaná udalosť mohla byť zničujúca, hlavne pre jeho vnúcatá, ktoré kládli otázky, na ktoré je ťažké odpovedať. Avšak, keď sme zhromaždili naše deti okolo nás, keď sme sa pomodlili a prečítali slová prorokov z Knihy Mormonovej o zmysle života, Duch Svätý upokojil osobne každého z nás. V prípadoch, ktoré sú ťažko opísateľné slovami, odpovede, ktoré sme hľadali, vstúpili zreteľne do nášho srdca. V ten deň sme cítili pokoj, ktorý prevýšil *naše* porozumenie, avšak svedectvo Ducha Svätého bolo neomylné, nepopierateľné a pravdivé.

Duch Svätý je učiteľ a zjavovateľ.¹³ Keď študujeme, premýšľame a modlíme sa ohľadom právd evanjelia, Duch Svätý osvetľuje našu myseľ a urýchľuje naše porozumenie.¹⁴ Spôsobuje, že pravda je nezmazateľne vpísaná do našej duše a môže spôsobiť, že sa v našom srdci stane mohutná zmena. Keď zdieľame tieto pravdy so svojou rodinou, s priateľmi členov Cirkvi a s priateľmi a susedmi vo svojej komunite, Duch Svätý sa stáva aj ich učiteľom, pretože prináša posolstvo evanjelia do srdca detí ľudských.¹⁵

Duch Svätý nás povzbudzuje, aby sme sa priblížili k ostatným v službe. Pre mňa je najjasnejším príkladom dbania na nabádania Ducha Svätého ohľadom služby druhým život a služba prezidenta Thomasa S. Monsona, ktorý povedal: „Pri vykonávaní našich povinností som sa naučil, že keď dbáme na tiché nabádanie a konáme podľa neho bez odkladu, náš Nebeský Otec bude viesť naše kroky a požehná náš život a životy druhých. Nepoznám príjemnejšiu skúsenosť alebo pocit vzácnejší, ako keď dbáme na nabádanie len aby sme zistili, že Pán odpovedal na modlitbu niekoho iného skrze vás.“¹⁶

Podelím sa len o jednu láskyplnú skúsenosť. Keď prezident Monson slúžil ako biskup, zistil, že členka jeho zboru, Mary Watsonová, je v nemocnici. Keď ju išiel navštíviť, zistil, že je vo veľkej miestnosti s niekoľkými ďalšími pacientmi. Keď pristúpil

k sestre Watsonovej, všimol si, že pacientka vo vedľajšej posteli rýchlo zakryla svoju hlavu.

Po tom, ako sa prezident Monson zdržal pri sestre Watsonovej a dal jej kňazské požehnanie, potriasol jej rukou, rozlúčil sa a pripravil sa na odchod. Potom sa stala jednoduchá, ale úžasná vec. Budem citovať spomienku prezidenta Monsona na túto skúsenosť:

„Nemohol som od nej odísť. Bolo to akoby nejaká neviditeľná ruka spočívala na mojom ramene a cítil som vo svojej duši, že počúvam tieto slová: ‚Choď ku vedľajšej posteli, kde si tá malá slečna zakryla tvár, keď si prišiel.‘ Poslúchol som. . . .

Pristúpil som ku posteli druhej pacientky, jemne poklopkal na jej rameno a opatrne odhrnul prestieradlo, ktoré zakrývalo jej tvár. Pozrime sa! Ona bola tiež členkou môjho zboru. Nevedel som, že bola pacientkou v nemocnici. Volala sa Kathleen McKeeová. Keď sa naše oči stretli, zvolala cez svoje slzy: ‚Och, biskup, keď ste vstúpili do tých dverí, cítila som, že ste prišli za mnou, aby ste mi požehnali ako odpoveď na moje modlitby. V duchu som sa radovala, keď som si pomyslela, že ste vedeli, že som tu, ale keď ste zastavili pri tej druhej posteli, moje srdce kleslo a vedela som, že ste neprišli za mnou.‘

Povedal som [sestre] McKeeovej: ‚Nezáleží na tom, že som nevedel, že ste tu. Avšak je dôležité, že náš Nebeský Otec to vedel, a že ste sa potichu modlili o kňazské požehnanie. Bol to On, kto ma nabádal, aby som k vám pristúpil.‘¹⁷

Ako k nám Duch Svätý hovorí?

Všetci máme skúsenosti s Duchom Svätým, aj keď ich možno vždy nerozpoznáme. Keď do našej mysle prichádzajú inšpirujúce myšlienky, vieme, že sú pravdivé vďaka duchovným pocitom, ktoré vstúpia do nášho srdca. Prezident Boyd K. Packer učil: „Duch Svätý hovorí hlasom, ktorý skôr *cítite*, než *počujete* Keď hovoríme o ‚počúvaní‘ našepkávaní Ducha, najčastejšie opisujeme duchovné nabádanie ako ‚mal som *pocit* . . . ‘.¹⁸ Skrže tieto posvätné pocity od Ducha Svätého vieme, čo Boh chce, aby sme robili, a toto, ako sa píše v písmach, je duch zjavenia.¹⁹

Čo to znamená získať dar Ducha Svätého?

Keď som učil nášho šesťročného syna Bena, považoval som za dôležité rozlíšiť medzi tým, čo cítil, čo bol vplyv Ducha Svätého, a darom Ducha Svätého, ktorý mal obdržať až po krste. Pred krstom všetci tí, ktorí čestne a úprimne hľadajú pravdu, môžu z času na čas cítiť vplyv Ducha Svätého. Avšak príležitosť obdržať neustále spoločenstvo Ducha Svätého a *plnosť* všetkých s tým spojených požehnaní je dostupná len hodným, pokrstným členom, ktorí získavajú dar Ducha Svätého kladením rúk tých, ktorí sú nositeľmi kňazskej autority od Boha.

Vďaka daru Ducha Svätého získavame väčšie schopnosti a duchovné dary, viac zjavení a ochrany, stále vedenie a smer, a sľúbené požehnanie posvätenia a povýšenia v celestiálnom kráľovstve. Všetky tieto požehnania sú dané ako výsledok našej osobnej túžby získať ich a prísť, keď prispôsobujeme svoj život vôli Boha a hľadáme Jeho neustále vedenie.

Keď sa pozerám späť na svoju skúsenosť s Benom v chráme Bountiful v Utahu, mám veľa láskyplných pocitov a dojmov. Jednou z jasných spomienok je, že kým som ja bol pohltý veľkoleposťou toho, čo som videl, malé dieťa vedľa mňa si všimlo silné pocity vo svojom srdci. Nežnou pripomienkou som bol vyzvaný nielen zastaviť sa a pokľaknúť, ale tiež dbať na Spasiteľove vyzvanie stať sa takým ako dieťa – pokorným, miernym a pripraveným počuť tichý, jemný hlas Jeho Ducha.

Vydávam svedectvo o žijúcej podstate a božskom poslaní Ducha Svätého, a že skrze moc Ducha Svätého môžeme poznať pravdu ohľadom všetkých vecí. Svedčím, že dar Ducha Svätého je vzácnym a nevysloviteľným darom Nebeského Otca pre všetkých, ktorí prídu k Jeho Synovi, dajú sa pokrstiť v Jeho mene a obdržia Ducha Svätého skrze confirmáciu v Jeho Cirkvi. O týchto posvätných pravdách vydávam osobné svedectvo v mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Howard W. Hunter, v Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church“, *Ensign*, júl 1994, 5; pozri tiež Howard W. Hunter, „The Great
- Symbol of Our Membership“, *Tambuli*, november 1994, 3.
2. Pozri Náuka a zmluvy 121:26.
3. Pozri Alma 12:7; 18:16 – 18; Náuka a zmluvy 6:15 – 16.

4. Pozri 2. Nefi 32:5.
5. Pozri Náuka a zmluvy 130:22.
6. Pozri Lukáš 4:1, 18; 11:13; Ján 1:33; Efezským 1:13; Náuka a zmluvy 88:3.
7. Pozri 2. Nefi 31:18; 3. Nefi 28:11; Náuka a zmluvy 20:27.
8. Pozri Moroni 10:5.
9. Pozri Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, od Bruce R. McConkieho, 3. diel (1954 – 1956), 1:47 – 48.
10. Pozri Ján 14:26; Náuka a zmluvy 35:19.
11. Pozri Náuka a zmluvy 36:2.
12. Filipským 4:7.
13. Pozri Lukáš 12:12; 1. Korinským 2:13; Náuka a zmluvy 50:13 – 22; *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 132 – 133.
14. Pozri Náuka a zmluvy 11:13.
15. Pozri 2. Nefi 33:1.
16. Thomas S. Monson, „Peace, Be Still“, *Liahona*, november 2002, 55.
17. Pozri Thomas S. Monson, „Christ at Bethesda’s Pool“, *Ensign*, november 1996, 18 – 19.
18. Boyd K. Packer, „Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise“, *Liahona*, jún 1997, 10.
19. Pozri Náuka a zmluvy 8:3; pozri tiež verš 2.

„Pretože ja žijem, aj vy budete žiť“

Starší Shayne M. Bowen
Sedemdesiatnik

Vďaka Nemu, dokonca nášmu Spasiteľovi Ježišovi Kristovi, tie pocity bolesti, samoty a zúfalstva budú jedného dňa pohltené plnosťou radosti.

Keď sme slúžili ako mladí misionári v Čile, ja a môj spoločník sme sa stretli so sedemčlennou rodinou z pobočky. Ich matka chodila každý týždeň na zhromaždenie so svojimi deťmi. Predpokladali sme, že sú dlhoročnými členmi Cirkvi. Po niekoľkých týždňoch sme zistili, že nie sú pokrstení.

Okamžite sme tú rodinu kontaktovali a spýtali sme sa, či by sme mohli prísť k nim domov a učiť ich. Ich otec nemal záujem učiť sa o evanjeliu, ale nemal žiadne námietky, aby sme učili jeho rodinu.

Sestra Ramirezová robila počas lekcí veľké pokroky. Veľmi sa túžila naučiť všetky nauky, ktoré sme učili. Keď sme sa jedného večera rozprávali o krste malých detí, učili sme, že malé deti sú nevinné a nepotrebujú krst. Vyzvali sme ju, aby čítala v Knihe Mormonovej, kde sa písalo, že

o pokání a krste by mali byť učení tí, ktorí dosiahli zodpovednosť a sú schopní spáchať hriech; rodičia by mali byť učení, že musia činiť pokánie a byť pokrstení, a pokoriť sa ako malé deti, a že budú všetci spasení aj so svojimi malými deťmi.

Malé deti pokánie nepotrebujú, ani krst. Krst je ku pokániu k splneniu prikázaní na odpustenie hriechov.

Malé deti sú živé v Kristovi už od založenia sveta; ak tomu tak nie je, Boh je Bohom strániacim, a tiež Bohom premenlivým

a činiacim rozdiely medzi osobami; pretože koľko malých detí zomrelo bez krstu!¹

Po prečítaní týchto veršov začala sestra Ramirezová vzlykať. Ja a môj spoločník sme boli zmätení. Spýtal som sa: „Sestra Ramirezová, povedali sme alebo urobili niečo, čo vás urazilo?“

Odpovedala: „Och nie, Starší, neurobili ste nič zlé. Pred šiestimi rokmi sa mi narodil malý chlapec. Zomrel predtým, než sme ho mohli dať pokrstiť. Náš kňaz nám povedal, že kvôli tomu, že nebol pokrstený, bude v prázdnote po celú večnosť. Celých šesť rokov som v sebe nosila bolesť a vinu. Po prečítaní týchto veršov viem mocou Ducha Svätého, že sú pravdivé. Pocítila som, ako bola zo mňa sňatá obrovská záťaž a tieto slzy sú slzy radosti.“

Pripomenulo mi to učenia proroka Josepha Smitha, ktorý učil túto upokojujúcu náuku: „Pán si berie mnohých, dokonca v detstve, aby mohli utiecť pred závišťou človeka a bolesťami, a zlom tohto sveta; boli príliš čistí, príliš pôvabní, aby žili na zemi; preto, ak to správne zvážime, namiesto smútenia máme dôvod radowať sa, lebo sú zbavení zla a my budeme čoskoro opäť s nimi.“²

Po šiestich rokoch znášania takmer neznesiteľného zármutku a bolesti, pravá náuka, zjavená milujúcim Otcom v nebi skrze žijúceho proroka, priniesla tejto trýznenej žene láskyplný pokoj. Je zbytočné povedať, že sestra Ramirezová a jej deti, ktoré mali osem rokov a viac, boli pokrstení.

Pamätám si, že som písal svojej rodine vyjadrujúc vďačnosť za to, že som pocítil vo svojom srdci o znalosť tohto, a veľa ďalších prostých a vzácnych právd znovuzriadeného evanjelia Ježiša Krista. Nikdy som ani len neseníval, ako ma táto úžasná pravdivá zásada ovplyvní v budúcich rokoch a ukáže sa byť mojím balzomom z Gileádu.

Rád by som hovoril k tým, ktorí stratili dieťa a pýtali sa: „Prečo ja?“ alebo možno dokonca spochybňovali svoju vlastnú vieru v milujúceho Otca v nebi. Je mojou modlitbou, aby som snád priniesol mocou Ducha Svätého trochu nádeje, pokoja a pochopenia. Je mojou túžbou byť nástrojom pomoci pri znovuzriadení vašej viery v nášho milujúceho Otca v nebi, ktorý pozná všetky veci a dovolí, aby sme prežívali skúšky, aby sme Ho

tak mohli spoznať a milovať, a pochopiť, že bez Neho nemáme nič.

4. februára 1990 sa narodil náš tretí syn ako šieste dieťa. Dali sme mu meno Tyson. Bol to nádherný malý chlapec a rodina ho privítala s otvoreným srdcom a náručou. Jeho bratia a sestry boli na neho veľmi hrdí. Všetci sme si mysleli, že je to ten najdokonalejší malý chlapec, aký sa kedy narodil.

Keď mal Tyson osem mesiacov, vdýchol kúsok kriedy, ktorú našiel na koberci. Tá krieda uviazla v Tysonovom hrdle a on prestal dýchať. Jeho starší brat vyniesol Tyson na poschodie zúfalo volajúc: „Bábätko nedýcha. Bábätko nedýcha.“ Začali sme s resuscitáciou a zavolali prvú pomoc.

Prišli záchranári a ponáhľali sa s Tysonom do nemocnice. V čakárni sme sa neustále vrúcne modlili žiadajúc Boha o zázrak. Po čase, ktorý nám pripadal ako večnosť, prišla doktorka do miestnosti a povedala: „Je mi to ľúto. Nemôžeme už nič viac robiť. Máte toľko času, koľko potrebujete.“ Potom odišla.

Keď sme vstúpili do miestnosti, kde ležal Tyson, uvideli sme náš malý uzlíček radosti bez života. Vyzeralo to, akoby mal celestiálnu žiaru okolo svojho malého tela. Bol veľmi žiarivý a čistý.

V tej chvíli to vyzeralo, akoby náš svet skončil. Ako sme sa len mohli vrátiť ku svojim ostatným deťom a nejako im vysvetliť, že Tyson už nepríde domov?

Budem rozprávať v jednotnom čísle, pretože zvyšok skúsenosti súvisí so mnou. Ja a moja drahá manželka sme prežívali túto skúšku spoločne, ale nie som schopný vyjadriť pocity matky a ani sa o to nebudem pokúšať.

Je nemožné opísať zmes pocitov, ktoré som v tom okamihu svojho života mal. Väčšinu času som sa cítil, akoby som bol v zlom sne a mám sa čoskoro zobudiť, a táto príšerná nočná mora sa skončí. Nespál som veľa nocí. Často som prechádzal v noci z jednej izby do druhej, aby som sa uistil, že naše ostatné deti sú všetky v bezpečí.

Moju dušu trýznili pocity viny. Cítil som sa veľmi vinný. Cítil som sa nečistý. Bol som jeho otec, mal som urobiť viac, aby som ho ochránil. Keby som len bol urobil toto alebo tamto. Niekedy dokonca aj dnes, o 22 rokov neskôr, sa tie pocity začínajú vkrádať

do môjho srdca a potrebujem sa ich rýchlo zbaviť, pretože môžu byť ničivé.

Mesiac potom, ako Tyson zomrel, som mal pohovor so Starším Deanom L. Larsenom. Urobil si čas, aby si ma vypočul a budem mu vždy vďačný za jeho radu a lásku. Povedal: „Nemyslím si, že by Pán chcel, aby si sa trestal za smrť tvojho malého chlapca.“ Skrze Jeho vyvoleného služobníka som pocítil lásku svojho Nebeského Otca.

Avšak, trýznivé myšlienky ma stále sužovali a čoskoro som začal cítiť hnev. „Toto nie je fér! Ako mi to mohol Boh urobiť? Prečo ja? Čo som urobil, že som si toto zaslúžil?“ Dokonca som sa hneval na ľudí, ktorí sa nás len snažili utešiť. Pamätám si, ako nám priatelia hovorili: „Viem, ako sa cítite.“ Pomyslel som si: „Nemáš ani poňatia, ako sa cítim. Jednoducho ma nechaj na pokoji.“ Čoskoro som zistil, že sebalútosť môže byť tiež veľmi oslabujúca. Hanbil som sa za to, že som mal neláskavé myšlienky o našich drahých priateľoch, ktorí sa len snažili pomôcť.

Keď som cítil vinu, hnev a chcela ma pohltiť sebalútosť, modlil som sa, aby sa moje srdce zmenilo. Skrze veľmi osobný posvätný zážitok mi dal Pán nové srdce, a dokonca aj keď som bol stále osamelý a plný bolesti, celý môj výzor sa zmenil. Bolo mi dané, aby som vedel, že som nebol okradnutý, ale skôr že na mňa čaká veľké požehnanie, ak dokážem svoju vernosť.

Môj život sa začal meniť a bol som viac schopný hľadieť vpred s nádejou ako pozerateľ dozadu s zúfalstvom. Svedčím, že tento život nie je koniec. Duchovný svet je skutočný. Učenia prorokov, ktoré sa týkajú života po smrti sú pravdivé. Tento život je len prechodným krokom vpred na našej ceste späť k nášmu Nebeskému Otcovi.

Tyson ostal skutočne neodlučiteľnou súčasťou našej rodiny. Počas tých rokov bolo úžasné vidieť milosrdenstvo a láskavosť milujúceho Otca v nebi, ktorý dovolil našej rodine, aby cítila veľmi zreteľným spôsobom Tysonov vplyv. Svedčím o tom, že závoj je tenký. Rovnaké pocity lojálnosti, lásky a rodinnej jednoty nekončia, keď naši milovaní odídu na druhú stranu, naopak, tieto pocity sa zosilnia.

Niekedy sa ľudia opýtajú: „Ako dlho ti trvalo, než si sa cez to preniesol?“ Pravdou je, že sa cez to nikdy úplne neprenesiete, až

kým nebudete opäť spolu so svojimi milovanými zosnulými. Nikdy nebudem mať plnosť radosti, kým nebudeme opäť zjednotení v ráno prvého vzkriesenia.

Pán Josephovi zjavil, že človek je duch a prvky sú večné, a duch a prvok, neoddeliteľne spojené, získavajú plnosť radosti.

A keď sú oddelené, človek nemôže získať plnosť radosti.³

Ale zatiaľ, ako učil Spasiteľ, môžeme pokračovať s dobrou nádejou.⁴

Naučil som sa, že horká, takmer neznesiteľná bolesť, sa môže zmeniť na sladkú, keď sa obrátite na svojho Otca v nebi a požiadate Ho o útechu, ktorá prichádza skrze Jeho plán; Jeho Syna, Ježiša Krista; a Jeho Utešiteľa, ktorým je Duch Svätý.

Aké je to prekrásne požehnanie v našom živote. Nebolo by smutné, keby sme necítili obrovskú bolesť, keď stratíme dieťa? Som veľmi vďačný svojmu Otcovi v nebi, že nám dovolí milovať hlboko a milovať večne. Som veľmi vďačný za večné rodiny. Som veľmi vďačný, že zjavil ešte raz skrze Svojich žijúcich prorokov veľkolepý plán vykúpenia.

Spomeňte si na to, keď ste sa zúčastnili pohrebu svojho milovaného, na pocity vo vašom srdci, keď ste odchádzali z cintorínu a pozreli sa späť na osamelú truhlu, premýšľajúc, či sa vaše srdce môže zlomiť.

Svedčím, že vďaka Nemu, dokonca nášmu Spasiteľovi Ježišovi Kristovi, tie pocity bolesti, samoty a zúfalstva budú jedného dňa pohltené plnosťou radosti. Svedčím, že sa na Neho môžeme spoľahnúť a keď povedal:

„Neopustím vás ako siroty, prídem k vám.

Ešte máličko a svet ma viac neuvidí, ale vy ma uvidíte; pretože ja žijem, aj vy budete žiť.“⁵

Svedčím o tom, čo je napísané v *Kážte Moje evanjelium*,: „Ak sa spoliehame na uzmiernenie Ježiša Krista, On nám môže pomôcť prekonať naše skúšky, choroby a bolesti. Môže nás naplniť radosťou, pokojom a útechou. Všetko, čo je na živote nespravodlivé môže byť dané do poriadku prostredníctvom uzmiernenia Ježiša Krista.“⁶

Svedčím, že v to žiarivé veľkolepé ráno prvého vzkriesenia vyjdú vaši a moji milovaní z hrobu, ako je sľúbené samotným

Pánom, a my budeme mať plnosť radosti. Pretože On žije, oni a my budeme žiť tiež. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Pozri Moroni 8:10 – 12.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 176.
3. Pozri *Náuka a zmluvy* 93:33 – 34.
4. Pozri Ján 16:33.
5. Ján 14:18 – 19.
6. *Kážte Moje evanjelium: Sprievodca misionárskou službou* (2004), 52.

Požiadajte misionárov! Môžu vám pomôcť!

Starší Russell M. Nelson

Kvórum dvanástich apoštolov

Všetci misionári, mladší i starší, slúžia iba s nádejou urobiť život lepším pre druhých ľudí.

Drahí bratia, sestry a priatelia, máme vás radi a vítame každého z vás. Sme nadšení z oznámenia prezidenta Thomasa S. Monsona, ktoré učinil dnes ráno a ktoré znižuje minimálny vek pre misionársku službu na 18 rokov pre mladých mužov a na 19 rokov pre mladé ženy. Vďaka tejto možnosti sa viac našich mladých ľudí bude môcť tešiť požehnaniam misie.

Prezident Monson pred dvoma rokmi prehlásil, a znova to mocne pripomenul dnes ráno, že: „každý spôsobilý a schopný mladý muž sa má pripraviť na službu na misii“. Misionárska služba je kňazskou povinnosťou – záväzkom, ktorý od „nás, ktorým toho bolo toľko dané, Pán očakáva.“¹ Ďalej vysvetlil, že pre mladé sestry je misia vítaná ale nie ich zodpovednosťou. A znova pozval veľa starších misionárskych párov aby slúžili.

Príprava na misiu je dôležitá. Misia je dobrovoľný čin služby Bohu a ľudstvu. Misionári podporujú toto privilégium svojimi osobnými úsporami. Rodičia, rodina, priatelia a darcovia do Všeobecného misionárskeho fondu môžu tiež prispieť. Všetci misionári, mladší i starší, slúžia iba s nádejou urobiť život lepším pre druhých ľudí.

Rozhodnutie slúžiť na misii bude tvarovať duchovný údel misionára, jeho či jej partnera a ich potomkov po nasledujúcej generácii. Túžba slúžiť je prirodzeným výsledkom obrátenia, hodnosti a prípravy.

Vo veľkej časti tohto publika po celom svete, mnohí z vás nie ste spojení s Cirkvou Ježiša Krista Svätých neskorších dní a viete iba veľmi málo o nás a našich misionároch. Počúvate nás teraz preto, že chcete vedieť viac o mormonoch a o tom, čo naši misionári učia. Keď sa dozviete o nás viac, zistíte, že zdieľame mnoho spoločných hodnôt. Povzbudzujeme vás k tomu, aby ste si uchovali všetko, čo je dobré a správne, a potom zistili, či vám môžeme dať viac. V tomto svete plnom výziev z času na čas potrebujeme pomoc. Náboženstvo, večná pravda a naši misionári sú nevyhnutnou súčasťou tejto pomoci.

Naši mladí misionári odložia bokom svoje vzdelávanie, zamestnanie, randenie a čokoľvek, čo ešte mladí dospelí zvyčajne robia v tomto období svojho života. Na osemnásť či dvadsaťštyri mesiacov toto všetko odsunú, pretože ich najhlbším želaním je slúžiť Pánovi.² A niektorí naši misionári slúžia v trochu zrelšom štádiu života. Viem, že ich rodiny sú požehnané. V našej vlastnej rodine momentálne slúžia ôsmi na misii na plný úväzok – tri dcéry, ich manželia, jedna vnučka a jeden vnuk.

Niektorí z vás možno premýšľate o mene *mormon*. Je to naša prezývka. Nie je to naše skutočné meno, napriek tomu sme zoširoka známi ako mormoni. Tento termín je odvodený od knihy posvätných písíem známej ako Kniha Mormonova.

Skutočné meno našej Cirkvi je Cirkev Ježiša Krista Svätých neskorších dní. Je to znovu vybudovaná pôvodná Cirkev Ježiša Krista. Keď kráčal po zemi, zorganizoval Svoju Cirkev. Povolal apoštolov, sedemdesiatnikov a ostatných vedúcich, ktorým dal kňazskú právomoc konať v Jeho mene.³ Po tom ako Kristus a Jeho apoštoli zomreli, ľudia zmenili obrady a nauky. Pôvodná Cirkev a kňazstvo boli stratené. Po dobe temna Ježiš Kristus pod vedením Nebeského Otca, opäť zorganizoval Svoju Cirkev. Teraz je znovu živá, znovuzriadená a fungujúca pod Jeho božským vedením.⁴

Nasledujeme Pána Ježiša Krista a učíme o Ňom. Vieme, že po Jeho úžasnom triumfe nad smrťou, sa vzkriesený Pán zjavil Svojim učeníkom pri početných príležitostiach. Jedol s nimi. Kráčal s nimi. Pred Svojím nanebovstúpením im prikázal: „Choďte . . . a čiňte mi učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca i Syna i Ducha Svätého.“⁵ Apoštoli dbali na tieto

inštrukcie. Tiež povolali iných, aby im pomohli naplniť tento Pánov príkaz.

Dnes, pod vedením súčasných apoštolov a prorokov, je to isté povolanie prenesené na misionárov Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní. Títo misionári slúžia vo viac ako 150 národoch. Ako zástupcovia Pána Ježiša Krista sa snažia naplniť oné božské prikázanie – obnovené v našej dobe Pánom osobne – vziať plnosť evanjelia do sveta a požehnať životy ľudí všade navôkol.⁶

Misionári sú vo svojich devätnástich rokoch alebo čerstvo po dvadsiatke v očiach sveta mladí. Ale sú požehnaní darmi – ako sú moc Ducha Svätého, láska Božia a svedectvo o pravde – to ich činí skutočnými veľvyslancami Pána. Delia sa o dobré správy evanjelia, ktoré prinesie skutočnú radosť a večné šťastie všetkým, ktorí dbajú na ich posolstvo. A v mnohých prípadoch to robia v krajine v jazyku, ktorý je pre nich cudzí.

Misionári sa snažia nasledovať Ježiša Krista ako slovami, tak aj činmi. Kážu o Ježišovi Kristovi a Jeho uzmierení.⁷ Učia o doslovnom znovuzriadení Kristovej pôvodnej Cirkvi skrze Pánovho proroka neskorších dní, Josepha Smitha.

Možno, že ste už predtým stretli, či dokonca ignorovali, našich misionárov. Mojou nádejou je, že sa ich nebudete báť, ale že sa od nich budete učiť. Môžu byť pre vás prostriedkom zoslaným z neba.

To sa stalo Jerrymu, protestantskému džentlmenovi krátko po šesťdesiatke, ktorý žije v Mesa v Arizone. Jerryho otec bol baptistický farár a jeho mama metodistická farárka. Jedného dňa sa s ním jeho blízka priateľka Pricilla podelila o bolesť, ktorú cítila od smrti svojho dieťaťa pri pôrode a z horkosti rozvodu, ktorým prešla krátko po tom. Urputne sa snažiaca slobodná matka Pricilla mala štyri deti, tri dcéry a syna. Keď otvorila svoje srdce Jerrymu, priznala sa aj k tomu, že premýšľala, že si vezme život. Celou svojou silou a láskou, ktorú Jerry pozbieral, sa jej snažil pomôcť pochopiť, že jej život má cenu. Pozval ju do svojej cirkvi, ale Pricilla mu vysvetlila, že už vieru v Boha vzdala.

Jerry nevedel, čo robiť. Neskôr, zatiaľ čo polieval stromy na svojej záhrade, sa tento muž viery modlil k Bohu o vedenie. Keď sa modlil, počul vo svojej mysli hlas, hovoriaci: „Zastav chlapcov na bicykli.“ Trochu zmätený Jerry premýšľal, čo to malo

znamenat'. Ako tak uvažoval nad tým pocitom, pozrel sa hore ulicou a uvidel dvoch mladých mužov v bielych košeliach a kravatách na bicykloch smerujúcich k jeho domu. Ohromený touto „náhodou“ pozeral ako prechádzali okolo. Potom si uvedomil, že situácia si žiada, aby konal a zakričal: „Hej vy, prosím zastavte! Musím s vami hovoriť!“

So zmäteným, ale radostným výrazom mladí muži zastavili. Keď podišli k Jerrymu, zistil, že majú menovky, ktoré hovoria o tom, že sú to misionári Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní. Jerry na nich pozrel a povedal: „Toto vám môže znieť trochu čudne, ale modlil som sa a bolo mi povedané: ‚Zastav chlapcov na bicykli.‘ Pozrel som hore ulicou a uvidel som vás. Môžete mi pomôcť?“

Misionári sa usmiali a povedali: „Áno, určite môžeme.“

Jerry vysvetlil obavy, ktoré má o Pricillu. Zakrátko nato mali misionári stretnutie s Pricillou, jej deťmi a Jerry. Hovorili o zmysle života a Božom večnom pláne pre nich. Jerry, Pricilla a jej deti rástli vo viere skrze úprimnú modlitbu, štúdium Knihy Mormonovej a láskyplné priateľstvá s členmi Cirkvi. Jerryho už aj tak silná viera v Ježiša Krista bola ešte silnejšia. Pricilline pochybnosti a myšlienky na samovraždu sa obrátili v nádej a šťastie. Boli pokrstení a stali sa členmi Kristovej znovuzriadenej Cirkvi.⁸

Áno, misionári môžu pomôcť mnohými spôsobmi. Napríklad, niektorí z vás možno budete chcieť vedieť viac o vašich predkoch. Viete mená svojich rodičov a svojich štyroch starých rodičov ale čo tak vašich ôsmich prastarých rodičov? Viete ich mená? Chceli by ste o nich vedieť viac? Požiadajte misionárov! Môžu vám pomôcť!⁹ Majú pripravený prístup do obrovských záznamov rodinnej histórie Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní.

Niektorí z vás ste členmi, ale momentálne neaktívnymi. Milujete Pána a často premýšľate nad návratom do Jeho stáda. Ale neviete ako začať. Navrhujem, aby ste požiadali misionárov!¹⁰ Môžu vám pomôcť! Tiež môžu pomôcť tým, že budú učiť vašich milovaných. My a misionári vás máme radi a prajeme si priniesť radosť a svetlo evanjelia späť do vašich životov.

Niektorí z vás by možno chceli vedieť ako premôcť závislosť či žiť dlhšie a užívať si lepšie zdravie. Požiadajte misionárov! Môžu vám pomôcť! Nezávislé štúdie preukázali, že členovia Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní sú, ako skupina, zdravší. Štúdie poukazujú na to, že ich úmrtnosť v skorom veku patrí k najnižším a dožívajú sa vyššieho veku ako ktorákoľvek dlhodobo sledovaná skupina.¹¹

Niektorí máte možno pocit, že život je stále v jednom kole a hektický a niekde vo svojom srdci cítite a hryzavú prázdnotu, bez vedenia či cieľa. Požiadajte misionárov! Môžu vám pomôcť! Môžu vám pomôcť učiť sa viac o zmysle života – prečo ste tu na zemi a kam pôjdete po smrti. Môžete sa dozvedieť ako znovuzriadené evanjelium Ježiša Krista požehná váš život viac než čokoľvek, čo si teraz viete predstaviť.

Ak máte obavy o svoju rodinu, požiadajte misionárov! Môžu vám pomôcť! Posilňovanie manželstiev a rodín je najvyššou prioritou Svätých neskorších dní. Rodiny môžu byť spolu navždy. Požiadajte misionárov, aby vás učili o tom, ako by sa toto mohlo stať možným pre vašu rodinu.

Misionári vám tiež môžu pomôcť s vaším želaním získať väčšie poznanie. Ľudská duša inklinuje k poznaniu. Odkiaľkoľvek prichádza pravda, či už z vedeckého laboratória či zjavením od Boha, my ju vyhladávame! Sláva Božia je skutočne inteligencia.¹²

Nárast vo vedomostiach zahŕňa duchovnú a rovnako aj časnú znalosť. Kladieme dôraz na porozumenie svätým písmam. Nezávislá štúdia nedávno zistila, že Svätí neskorších dní majú najviac znalostí o kresťanstve a Biblii.¹³ Ak chcete lepšie rozumieť Biblii, lepšie rozumieť Knihe Mormonovej a získať širšie pochopenie ľudskej pospolitosti a otcovstva Božieho, požiadajte misionárov! Môžu vám pomôcť!

Mnohí z vás máte hlbokú túžbu pomáhať ľuďom v núdzi. Pretože my nasledujeme Ježiša Krista, Svätí neskorších dní naplňujú túto neustálu potrebu.¹⁴ Ktokoľvek sa môže pridať k nám, v našej pomoci núdzným a pri poskytovaní pomoci obetiam prírodných katastrof kdekoľvek na svete. Ak sa chcete zapojiť, požiadajte misionárov! Môžu vám pomôcť!

A ak chcete vedieť viac o živote po smrti, o nebi, o Božom pláne pre vás; ak chcete vedieť viac o Pánovi Ježišovi Kristovi, Jeho uzmierení a znovuzriadení Jeho Cirkvi, tak ako bola pôvodne ustanovená, požiadajte misionárov! Môžu vám pomôcť!

Ja viem, že Boh žije. Ježiš je Kristus. Jeho Cirkev bola znovuzriadená. Vrucne sa modlím, aby Boh požehnal každého z vás a každého z našich vzácnych misionárov. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Thomas S. Monson, „Keď sa znovu spolu stretávame“, november 2010, 5–6.
2. Pozri NaZ 4:3.
3. Pozri Matúš 10:1; Lukáš 6:13; 10:1; Efezským 4:11–12.
4. Pozri NaZ 1:30.
5. Matúš 28:19.
6. Pozri NaZ 68:8; 84:62; 112:28.
7. Pozri 1. Korintským 2:2; 2. Nefi 25:26.
8. Osobná komunikácia s W. Tracy Watsonom, bývalým prezidentom misie v Mesa v Arizone.
9. Tam, kde som použil frázu „požiadajte misionárov“ môžete požiadať tiež o pomoc priateľa, ktorý je členom Cirkvi.
10. Aktívne zapájajúci sa príbuzní, priatelia a cirkevní vedúci budú mať tiež radosť, že vám môžu pomôcť.
11. Pozri James E. Enstrom and Lester Breslow, „Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980 – 2004“, *Preventative Medicine* 46 (2008), 135.
12. Pozri NaZ 93:36.
13. Pozri *U.S. Religious Knowledge Survey* (Pew Forum on Religion and Public Life, Sept. 28, 2010), 7.
14. Pozri Ram Cnaan, Van Evans, a Daniel W. Curtis, *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints* (University of Pennsylvania School of Social Policy and Practice, 2012); “Mormon Volunteerism Highlighted in New Study” (Mar. 16, 2012), [http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report;Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society](http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report;Mormons%20in%20America%3A%20Certain%20in%20Their%20Beliefs,%20Uncertain%20of%20Their%20Place%20in%20Society) (Pew Forum on Religion and Public Life, Jan. 12, 2012), 43; Robert D. Putnam and David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 444–54.

O ľútosti a predsavzatiach

Prezident Dieter F. Uchtdorf

Druhý radca v Prvom predsedníctve

Čím viac zasvätime samých seba k tomu, aby sme dosiahli svätosť a šťastie, tým menej bude pravdepodobné, že sa ocitneme na ceste ľútosti.

O ľútosti

Máme vás radi, prezident Monson. Ďakujeme vám za inšpiratívne a historické oznámenie o vybudovaní nových chrámov a o misionárskej službe. Som si istý, že vďaka tomu získame veľké požehnanie, a aj mnohé generácie, ktoré prídu po nás.

Moji drahí bratia a sestry, moji drahí priatelia! Všetci sme smrteľní. Dúfam, že toto nie je pre nikoho prekvapením.

Nikto z nás nezostane na zemi príliš dlho. Máme tu na zemi niekoľko vzácných rokov, ktoré sú, v porovnaní s večnou perspektívou, len žmurknutím oka.

A potom odídeme. Naši duchovia sú vzatí domov k tomu Bohu, ktorý nám dal život.¹ Odložíme svoje telo a opustíme veci tohto sveta, keď sa posunieme do ďalšej sféry našej existencie.

Keď sme mladí, zdá sa nám, že budeme žiť večne. Myslíme si, že existuje neobmedzená zásoba východov slnka, ktoré čakajú priamo za horizontom a budúcnosť vyzerá ako súvislá cesta, ktorá sa pred nami vinie do nekonečna.

Avšak, ako starneme, tým viac máme tendenciu obzerať sa späť a čudovať sa tomu, aká krátka je tá cesta v skutočnosti. Čudujeme sa, ako rýchlo prešli tie roky. A začíname premýšľať nad rozhodnutiami a vecami, ktoré sme učinili. Počas tohto procesu si spomíname na mnohé sladké okamihy, ktoré zahriali

našu dušu a rozradostnili naše srdce. Ale tiež si pamätáme lútosť – veci, ktoré by sme si želali vrátiť späť a zmeniť ich.

Sestrička, ktorá sa stará o ľudí v konečnom štádiu choroby hovorí, že často svojim pacientom, ktorí sa pripravujú opustiť tento život, kladie jednoduchú otázku.

„Je vám niečoho ľúto?“ pýta sa.²

Keď sme tak blízko onému konečnému dňu smrteľnosti, často nám to rozjasní myšlienky a poskytne nám pochopenie a perspektívu. A tak keď sa týchto ľudí spýtali na to, čoho im je ľúto, otvorili svoje srdce. Premýšľali nad tým, čo by zmenili, ak by mohli vrátiť čas.

Keď som premýšľal nad tým, čo povedali, bol som prekvapený, ako môžu základné zásady evanjelia Ježiša Krista ovplyvniť smer nášho života k dobru, ak ich budeme používať.

Na zásadách evanjelia nie je nič tajomné. Študujeme ich v písmach, diskutujeme o nich na nedeľnej škole a veľakrát sme si ich vypočuli od rečníckeho pultu. Tieto božské zásady a hodnoty sú priamočiare a jasné; sú nádherné, hlboké a mocné; a určite nám môžu pomôcť vyhnúť sa následnej ľútosti.

Želám si, aby som strávil viac času s ľuďmi, ktorých milujem

Asi tou najbežnejšou vecou, ktorú ľutovali umierajúci pacienti bolo to, že si želali stráviť viac času s ľuďmi, ktorých milovali.

Muži vo všeobecnosti bedákajú: „hlboko ľutujú to, že každý deň trávili toľko veľa času zo svojho života na bežeckom páse kariéry.“³ Mnohí z nich stratili vybrané spomienky, ktoré prichádzajú, keď trávime čas s rodinou a s priateľmi. Prepásli príležitosť rozvinúť si hlboký vzťah s tými, ktorí pre nich znamenajú tak veľa.

Nie je to tak, že sme často veľmi zaneprázdnení? A je smutné, že to musíme povedať, dokonca berieme ten fakt, že sme zaneprázdnení ako niečo úctyhodné, ako keby to, že sme zaneprázdnení sami sebou bol nejaký úspech alebo znak úspešného života.

Nie je to tak?

Premýšľam nad naším Pánom a dokonalým príkladom, Ježišom Kristom, a Jeho krátkym životom medzi ľuďmi v Galilei a

v Jeruzaleme. Pokúšam sa predstaviť si Ho ako pobieha sem a tam medzi stretnutiami či sa snaží robiť viac vecí naraz a zostavuje si zoznam najdôležitejších vecí, ktoré je potrebné urobiť.

Neviem si to predstaviť.

Namiesto toho vidím súciteľného a starostlivého Syna Božieho, ktorý každý deň prežije s nejakým zámerom. Keď sa stretával s tými, ktorí boli okolo Neho, cítili sa dôležití a milovaní. Poznal ohromnú hodnotu ľudí, s ktorými sa stretával. Žehnal im a slúžil im. Pozdvihol ich a uzdravil ich. Daroval im vzácny dar Svojho času.

V dnešnej dobe je také ľahké predstierať, že trávime čas s druhými. Kliknutím myši sa „spojíme“ s tisíckami „priateľov“ bez toho, aby sme ich vôbec uzreli. Technológie môžu byť úžasné a veľmi nápomocné, keď nemôžeme byť v blízkosti našich milovaných. Ja i moja manželka žijeme veľmi ďaleko od svojej rodiny, a tak vieme, aké to je. Avšak, verím, že nepostupujeme po správnej ceste, ako jednotlivci aj ako spoločnosť, keď sa vo väčšine spájame s rodinou alebo s priateľmi tým spôsobom, že im preposielame humorné obrázky, triviálne správy či linky na webové stránky. Pripúšťam, že existujú situácie na takýto druh aktivity, ale koľko veľa času sme ochotní pri tom stráviť? Ak nedáme to najlepšie, čo je v nás tým, ktorí sú pre nás skutočne dôležití, a nevenujeme im dostatok času, jedného dňa to budeme ľutovať.

Rozhodnime sa, že si budeme vážiť tých, ktorých milujeme tým, že s nimi budeme tráviť zmysluplný čas, budeme robiť niečo spoločne a budeme si pestovať vzácne spomienky.

Želám si, aby som mohol dosiahnuť svoj potenciál

Iní ľudia, ktorí niečo ľutujú, vyjadrujú, že zlyhali v tom, že sa nestali tou osobou, ktorou cítili, že sa mohli a mali stať. Keď sa obzrú za svojím životom, zisťujú, že nikdy nedosiahli svoj potenciál, že príliš veľa piesní zostalo neodspievaných.

Nehovorím tu o stúpaní po rebríku úspechu v našich rôznych profesiách. Oný rebrík, nezáležiac na tom, aký skvelý sa zdá byť tu na tejto zemi, sa na veľkej večnej púti, ktorá nás čaká, rovná ledva jednému kroku.

Radšej chcem hovoriť o tom, ako sa stať človekom, akého nás Boh, náš Nebeský Otec, zamýšľal, aby sme sa stali.

Prišli sme na tento svet, ako povedal básnik, „vedení oblakmi slávy“⁴ z predsmrteľnej sféry.

Náš Nebeský Otec vidí náš skutočný potenciál. Vie o nás to, čo my sami o sebe nevieme. Nabáda nás po celý náš život, aby sme naplnili mieru nášho stvorenia, aby sme prežili dobrý život a aby sme sa vrátili do Jeho prítomnosti.

Prečo potom venujeme tak veľa svojho času a energie veciam, ktoré sú tak prchavé, tak bezvýznamné a tak povrchné? Odmietame vidieť bláznovstvo v honbe za niečím banálnym a pominuteľným?

Nemali by sme byť múdrejší a „[zhromažďovať] si poklady v nebi, kde (ich) ani moľ ani hrdza neničí a kde sa zloději nevlamujú a nekradnú“⁵?

Ako to robíme? Tak, že nasledujeme Spasiteľov príklad, začleňujeme Jeho učenia do svojho každodenného života a skutočne milujeme Boha a nášho blížneho.

Určite to nemôžeme urobiť, ak k učeníctvu pristupujeme zdráhavo, ak sa znepokojujeme tým, koľko času nám to zaberie a ak nariekame nad tým, čo všetko musíme urobiť.

Keď ide o to, ako žiť podľa evanjelia, nemali by sme byť ako chlapec, ktorý si namočil prst do vody, a potom tvrdil, že išiel plávať. Ako synovia a dcéry nášho Nebeského Otca sme schopní urobiť oveľa viac. A kvôli tomu dobré úmysly nestačia. Musíme niečo *robiť*. Ba čo viac, musíme *sa stať* tými, akými nás chce mať Nebeský Otec.

Hlásať svoje svedectvo o evanjeliu je dobré, ale byť živým príkladom znovuzriadeného evanjelia je lepšie. Čakať na to, kým budeme vernejší svojim zmluvám je dobré, ale naozaj byť verní posvätným zmluvám – vrátane toho, že žijeme cnostným životom, platíme desiatky a pôstne obete, dodržiavame Slovo múdrosti a slúžime tým, ktorí sú v núdzi – je oveľa lepšie. Oznámiť, že zasvätime viac času rodinnej modlitbe, štúdiu písniem a prospešným rodinným aktivitám je dobré, ale ak skutočne vytrvalo činíme všetky tieto veci, prinesie to do nášho života požehnania nebies.

Učenie je snahou o dosiahnutie svätosti a šťastia. Je to cesta k nášmu najlepšiemu „ja“ a k tomu, aby sme boli čo najšťastnejší.

Rozhodnime sa, že budeme nasledovať Spasiteľa a usilovne pracovať na tom, aby sme sa stali tým človekom, ktorým sme boli zamýšľaní sa stať. Počúvajme vnuknutia Ducha Svätého a poslúchajme ich. Ak tak činíme, Nebeský Otec nám zjaví veci, ktoré sme o sebe vôbec netušili. Osvetlí pred nami cestu a otvorí naše oči, aby sme uzreli svoje neznáme a možno aj nepredstaviteľné talenty.

Čím viac zasvätime samých seba k tomu, aby sme dosiahli svätosť a šťastie, tým menej bude pravdepodobné, že sa ocitneme na ceste ľútosti. Čím viac závisíme na Spasiteľovej milosti, tým viac pocítíme, že sme na ceste, ktorú pre nás zamýšľal náš Otec v Nebi.

Želám si, aby som sa cítil šťastnejšie

Ďalšia vec, ktorú ľutovali tí, ktorí vedeli, že zomierajú, sa možno zdá byť trošku prekvapivá. Želali si, aby sa cítili šťastnejšie.

Príliš často sa ženieme za ilúziou, že existuje niečo, čo je mimo nášho dosahu, čo by nám prinieslo šťastie – lepšie pomery v rodine, lepšie finančné pomery či koniec náročnej skúšky.

Čím sme starší, tým viac sa obzeráme späť a zisťujeme, že vonkajšie okolnosti skutočne neurčujú naše šťastie a nie sú jeho podmienkou.

Záleží na nás. My sami určujeme svoje šťastie.

Vy a ja sme tí, ktorí sú v konečnom dôsledku zodpovední za svoje šťastie.

Spolu so svojou ženou Harriet milujeme bicyklovanie. Je to úžasné, keď ideme von a radujeme sa z krásy prírody. Máme určité trasy, po ktorých sa radi bicyklujeme, ale nevenujeme príliš veľa pozornosti tomu, ako rýchlo ideme alebo ako ďaleko v porovnaní s ostatnými cyklistami.

Avšak, myslím si, že z času na čas by sme mali byť trošku súťaživejší. Dokonca si myslím, že ak by sme sa len trošku prinútili, mohli by sme dosiahnuť lepší čas alebo ísť rýchlejšie. A potom niekedy dokonca urobím tú veľkú chybu, že spomeniem túto myšlienku svojej úžasnej manželke.

Jej typická reakcia na moje návrhy tohto druhu je vždy veľmi milá, jasná a priama. Usmeje sa a povie: „Dieter, to nie je pretek; je to prechádzka. Užívaj si to.“

Má úplnú pravdu!

Niekedy v živote sa tak veľmi zameriame na cieľovú pásku, že zlyháme v tom, aby sme si užívali cestu. Nechodím sa so svojou ženou bicyklovať, aby som si užil finiš. Chodím s ňou preto, pretože byť s ňou je krásne a prináša mi to radosť.

Nepripadá vám to bláznivé, keď si pokazíme nádherné a radostné zážitky, pretože sa neustále pripravujeme na ten okamih, kedy skončia?

Počúvame nádhernú hudbu len preto, že čakáme až kým dohrá posledný tón, aby sme sa uvoľnili a skutočne sa z toho tešili? Nie. Počúvame a splývame s melódiou, rytmom a s harmóniou skladby.

Prednášame svoje modlitby tak, že v našej mysli sa sústredíme len na konečné „amen“? Samozrejme, že nie. Modlíme sa, aby sme boli bližšie k nášmu Nebeskému Otcovi, aby sme obdržali Ducha a aby sme cítili Jeho lásku.

Nemôžeme čakať na to, že budeme šťastní, až keď dosiahneme nejaký bod v budúcnosti, iba aby sme objavili oné šťastie, ktoré je dostupné po celý čas! Život nie je zamýšľaný takým spôsobom, aby sme ho ocenili len v retrospektíve. Žalmista napísal: „Toto je deň, ktorý učinil Hospodin: jasajme a radujme sa v ňom!“⁶

Bratia a sestry, nezáleží na našich pomeroch, nezáleží na našich výzvach či skúškach, každý deň je tu niečo, čo by sme mali privítať a vážiť si to. Každý deň je tu niečo, čo nám môže priniesť vďačnosť a radosť, ak to uvidíme a oceníme to.

Možno by sme sa mali menej dívať očami, a viac srdcom. Mám rád tento citát: „Dobre vidíme iba srdcom. To hlavné je očiam neviditeľné.“⁷

Je nám prikázané, aby sme vzdávali vďaky vo všetkých veciach.⁸ Takže nie je lepšie vidieť očami i srdcom dokonca malé veci, za ktoré *môžeme* byť vďační, než aby sme zveličovali negatíva našej súčasnej situácie?

Pán prisľúbil: A ten, kto prijíma všetky veci s vďačnosťou, bude oslávený; a veci tejto zeme mu budú pridané, dokonca i stonásobne.⁹

Bratia a sestry, so štedrými požehnaniaми nášho Nebeského Otca, s Jeho veľkorysým plánom spásy, božskými pravdami znovuzriadeného evanjelia a mnohými krásami tejto púti v smrteľnosti, či nemáme dôvod k radosti¹⁰?

Rozhodnime sa, že budeme šťastní, nezávisle na našich okolnostiach.

O predsavzatiach

Jedného dňa urobíme ten nevyhnutný krok a prejdeme z tejto smrteľnej sféry do ďalšieho stavu. Jedného dňa sa obzrieme za svojím životom a budeme si lámať hlavu nad tým, či sme mohli byť lepší, urobiť lepšie rozhodnutia či múdrejšie zaobchádzať so svojím časom.

Aby sme sa vyhlili niektorým veciam v živote, ktoré by sme mohli hlboko ľutovať, bolo by múdre urobiť niektoré predsavzatia už dnes. Takže rozhodnime sa:

- Stráviť viac času s tými, ktorých milujeme.
- Naliehavejšie sa usilovať o to, aby sme sa stali tým človekom, akého nás chce mať Boh.
- Nájsť šťastie, bez ohľadu na svoje pomery.

Je mojím svedectvom, že mnohým veciam, ktorých je nám v budúcnosti najviac ľúto, by sa dalo zabrániť tým, že budeme dnes nasledovať Spasiteľa. Ak sme zhrešili alebo učinili chyby – ak sme učinili rozhodnutia, ktoré teraz ľutujeme – je tu vzácny dar Kristovho uzmiernenia, skrze ktoré nám môže byť odpustené. Nemôžeme sa vrátiť späť v čase a zmeniť minulosť, ale môžeme činiť pokánie. Spasiteľ môže zotrieť každú slzu z očí¹¹ a odňať nám bremeno našich hriechov¹². Jeho uzmiernenie nám umožňuje nechať minulosť za nami a ísť vpred s nevinnými rukami a čistým srdcom¹³, a rozhodnúť sa činiť lepšie a predovšetkým stať sa lepšími.

Áno, tento život plynie rýchlo; naše dni rýchlo vädnú; a smrť vyzerá časom desivo. Avšak, náš duch bude pokračovať v živote a bude jedného dňa spojený s naším vzkrieseným telom, aby sme

obdržali nesmrteľnú slávu. Vydávam vážne svedectvo, že vďaka milosrdnému Kristovi budeme žiť opäť a navždy. Vďaka nášmu Spasiteľovi a Vykupiteľovi budeme jedného dňa skutočne rozumieť významu slov, že osteň smrti je pohltentý v Kristovi¹⁴.

Cesta vedúca k tomu, aby sme naplnili svoj božský účel ako synovia a dcéry Božie je večná. Moji drahí bratia a sestry, drahí priatelia, musíme začať kráčať po onej večnej ceste už *dnes*; nemôžeme premárniť ani jeden deň. Modlím sa o to, aby sme nečakali až dotedy, kým sme pripravení umrieť, aby sme sa skutočne naučili žiť. V posvätnom mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1 Pozri Alma 40:11.	5 Matúš 6:20.
2 Pozri Susie Steinerová, „Top Five Regrets of the Dying“, <i>Guardian</i> , 1. februára 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying .	6 Žalmy 118:24.
3 Bronnie Wareová, v Steinerová, „Top Five Regrets of the Dying“.	7 Antoine de Saint-Exupéry, <i>Malý princ</i> , preklad Elena Šmatláková – dedičia (2010), 71.
4 „Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood“, <i>The Complete Poetical Works of William Wordsworth</i> (1924), 359.	8 Pozri Mosiáš 26:39; pozri tiež NaZ 59:7.
	9 Pozri NaZ 78:19.
	10 Pozri Alma 26:35.
	11 Pozri Zjavenie 7:17.
	12 Pozri Matúš 11:28 – 30.
	13 Pozri Žalmy 24:4.
	14 Pozri Mosiáš 16:8; pozri tiež 1. Korinským 15:54.

Vyjadrenie podpory úradníkom Cirkvi

Prezident Henry B. Eyring

Prvý radca v Prvom predsedníctve

Navrhujeme vyjadriť podporu Thomasovi Spencerovi Monsonovi ako prorokovi, vidcovi a zjavovateľovi a prezidentovi Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní; Henrymu Bennionovi Eyringovi ako prvému radcovi v Prvom predsedníctve; a Dieterovi Friedrichovi Uchtdorfovi ako druhému radcovi v Prvom predsedníctve.

Tí, ktorí sú za, zdvihnite ruku.

Tí, ktorí sú proti, ak sú nejakí, zdvihnite ruku.

Navrhujeme vyjadriť podporu Boydovi Kennethovi Packerovi ako prezidentovi Kvóra dvanástich apoštolov, a nasledovným členom tohto kvóra, ktorými sú: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson a Neil L. Andersen.

Tí, ktorí sú za, prosím, zdvihnite ruku.

Ak je niekto proti, zdvihnite ruku.

Navrhujeme vyjadriť podporu radcom v Prvom predsedníctve a Dvanástim apoštolom ako prorokom, vidcom a zjavovateľom.

Všetci, ktorí sú za, prosím, zdvihnite ruku.

Ak je niekto proti, prejavte to rovnakým spôsobom.

Starší Jay E. Jensen bol uvoľnený z predsedníctva Kvóra sedemdesiatnikov.

Všetci, ktorí sa k nám chcete pripojiť a poďakovať mu, prosím, zdvihnite ruku.

Navrhujeme vyjadriť podporu Staršiemu Craigovi C. Christensenovi ako členovi predsedníctva Kvór sedemdesiatnikov.

Všetci, ktorí sú za, prosím, zdvihnite ruku.

Je niekto proti?

Navrhujeme uvoľniť Staršieho Marlina K. Jensena z povolania dejepisca a kronikára Cirkvi a chceme sa mu poďakovať za jeho znamenitú službu.

Všetci, ktorí sú za, prosím, zdvihnite ruku.

Navrhujeme vyjadriť podporu Staršiemu Stevenovi E. Snowovi ako dejepiscovi a kronikárovi Cirkvi.

Všetci, ktorí sú za, prosím, zdvihnite ruku.

Je niekto proti?

Navrhujeme uvoľniť Starších Keitha K. Hilbiga, Jaya E. Jensena, Marlina K. Jensena a Octaviana Tenoria ako členov Prvého kvóra sedemdesiatnikov a vymenovať ich za emeritné generálne authority.

Navrhujeme uvoľniť Starších Keitha R. Edwardsa a Larryho W. Gibbonsa ako členov Druhého kvóra sedemdesiatnikov.

Všetci, ktorí sa k nám chcete pripojiť a poďakovať týmto bratom za ich príkladnú službu, prosím, zdvihnite ruku.

Navrhujeme vyjadriť podporu ostatným generálnym autoritám, územným sedemdesiatnikom a generálnym predsedníctvám pomocných organizácií, tak ako sú k dnešnému dňu povolání.

Tí, ktorí sú za, prosím, zdvihnite ruku.

Ak je niekto proti, zdvihnite ruku.

Ďakujem vám, bratia a sestry, za vaše hlasovanie o vyjadrení podpory, za vašu vieru, oddanosť a modlitby.

Stať sa dobrými rodičmi

Starší L. Tom Perry

Kvórum dvanástich apoštolov

Je mnoho spôsobov, ktorými môžu dobrí rodičia získať pomoc a podporu, ktorú potrebujú pre to, aby svoje deti vyučovali evanjelium Ježiša Krista.

Toto leto som dosiahol špeciálnu métu – dožil som sa svojich deväťdesiatich rokov. Keď dosiahnete určitý mílnik vo svojom živote, je dobré a poučné zaspomínať si na udalosti a skúsenosti z minulosti. Vy mladí ľudia, ktorí počúvate alebo čítate túto prednášku, ste možno nie príliš ohromení deväťdesiatimi rokmi života, ale v čase, keď som sa narodil, bolo dožiť sa takého veku považované za veľký úspech. Každý deň som Nebeskému Otcovi vďačný za to, že ma požehnal dlhým životom.

Tak veľa sa toho počas môjho života zmenilo. Videl som rozvoj industriálnej éry a informačného veku. Masovo produkované automobily, telefóny a lietadlá boli v mojej mladosti úžasnou inováciou. Dnes sa spôsoby, akými nachádzame, zdieľame a používame informácie menia skoro každý deň. V mojom veku žasnem nad rýchlosťou, akou sa mení svet, v ktorom žijeme. Mnoho dnešných objavov vzbudzuje predstavy toho, aký majú potenciál zlepšiť naše životy.

Pri všetkých týchto rýchlych zmenách okolo nás sa vážne modlíme a pracujeme na tom, aby sme zaistili to, že hodnoty evanjelia Ježiša Krista vydržia. Už teraz sú niektoré z nich v ohrození, že sa stratia. Na vrchu zoznamu týchto hodnôt, a preto aj hlavným cieľom protivníka sú posvätnosť manželstva a ústredná dôležitosť rodiny. Sú kotvou a bezpečným prístavom domova, kde každé dieťa milujúceho Nebeského Otca môže byť ovplyvňované dobrom a získa ďalšie večné hodnoty.

Moja rodina pripravovala oslavu tohto deväťdesiateho výročia v mojom živote a začala mi pomáhať spomínať si a vážiť si skúsenosti môjho života. Napríklad, moja neter zozbierala a podelila sa so mnou o niekoľko listov, ktoré som napísal mojim rodičom pred skoro sedemdesiatimi rokmi, z mojej námornej základne na španielskom ostrove v Tichom oceáne počas Druhej svetovej vojny.

Jeden z týchto listov obzvlášť pritiahol moju pozornosť. Bol to list, ktorý som písal pre moju mamu, aby ho otvorila a čítala na Deň matiek v roku 1945. Rád by som sa s vami podelil s nejakými úryvkami v nádeji, že uvidíte, prečo budem navždy vďačný môjmu milujúcemu otcovi a matke za lekcie, ktoré som sa od nich naučil doma. Moji rodičia sú najlepším príkladom toho, čo predstavuje dobrých rodičov, ktorí položili svoje manželstvo a vhodnú výchovu detí za svoju najvyššiu prioritu.

Môj list ku Dňu matiek v roku 1945 začína:

„Drahá mama,

za posledné štyri roky som nemal veľké šťastie a trávil som Deň matiek ďaleko od Teba. Každý rok som chcel byť s Tebou a povedať Ti ako veľmi Ťa milujem a ako veľmi na Teba myslím, ale preto, že to zase raz nie je možné, budem musieť urobiť druhú najlepšiu vec a to poslať Ti moje myšlienky poštou.

Tento rok oveľa viac ako po iné roky môžem vidieť čo pre mňa znamenalo vedomie, že mám úžasnú matku. Najviac zo všetkého chýbajú mi tie malé veci, ktoré si pre mňa robila. Kedykoľvek som ráno vstával z postele, nikdy som sa nemusel obávať, že nenájdem čistú košeľu alebo čisté ponožky. Jediné, čo som musel urobiť bolo otvoriť zásuvku, a našiel som ich. A hlavne, vždy som vedel, že v čase jedla nájdem niečo čo mám rád pripravené tým najlepším možným spôsobom. Vždy večer som vedel že nájdem čisté obliečky na svojej posteli a práve taký počet prikrývkov, aby ma udržali pekne v teplúčku. Žiť doma bolo naozaj veľké potešenie.“

Keď som čítal tieto prvé dva odseky listu, bol som šokovaný tým, ako sentimentálne vyzneli. Možno život v stane a spanie pod sieťou na komáre v tábore spôsobili tieto moje myšlienky na veľmi špeciálny domov.

Môj list mame pokračoval:

„Ale najhlbšie pocity mám k Tebe, pretože si pre mňa príkladom. Život bol pre nás veľmi príjemný ako pre rodinu, a preto sme chceli nasledovať Tvoje kroky, pokračovať a získavať skúsenosti v rovnakej radosťi ako to bolo za našich mladších dní. Vždy si si urobila čas vziať rodinu do údolia a vždy sme s tebou mohli rátať, či už išlo o lezenie po horách alebo hranie loptových hier. S otcom ste nikdy nešli na dovolenku bez nás. Rodina bola vždy s tebou. Teraz, keď som ďaleko od domu, vždy rád hovorím o svojom domove, pretože život tam bol tak radostný. Nemohol som sa odvrátiť od toho, čo si nás učila, pretože moje činy by v očiach iných boli Tvojím zlyhaním. Život je pre mňa veľkou výzvou, aby som bol hodný toho, že som synom Nory Sonne Perryovej. Som veľmi hrdý na tento titul a dúfam, že ho vždy budem hoden.

Dúfam, že budúci rok budem s tebou, aby som Ti ukázal to dobré, čo som plánoval ukázať Ti na Deň matiek za posledné štyri roky.

Kiež Ťa Pán požehná za všetky tie úžasné veci, ktoré si vykonala pre tento nepokojný svet.

So všetkou láskou, Tom.“¹

Ako som tak čítal svoj list, spomínal som na kultúru rodiny, zboru, kolu a spoločnosti, v ktorej som bol vychovávaný.

Kultúra je definovaná spôsobom života ľudí. Je tu jedinečná kultúra evanjelia, súboru hodnôt, očakávaní a zvykov, ktoré sú spoločné členom Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní. Táto kultúra evanjelia či spôsob života pochádza z plánu spásy, prikázaní Božích a učení žijúcich prorokov. To je demonštrované spôsobom, akým vychovávame naše rodiny a žijeme naše individuálne životy.

Prvý pokyn Adamovi ohľadom jeho zodpovednosti v smrteľnosti nachádzame v Genesis 2:24: „Preto muž opustí svojho otca i svoju matku a príľne k svojej žene a budú jedným telom.“

Spojenie muža a ženy má byť legálne a podložené zákonom – teda manželstvo – nie je iba prípravou, aby budúce pokolenia zdedili zem, ale tiež to prináša najväčšie šťastie a zadosťučinenie, ktoré môžeme v tejto smrteľnosti zakúsiť. Toto je obzvlášť pravdivé, keď moci kňazstva prehlásia manželstvo uzavreté na

čas a na celú večnosť. Deti narodené v takom manželstve majú bezpečie, ktoré sa nedá nájsť nikde inde.

Lekcie, ktoré sú vyučované dobrými rodičmi sa stávajú stále viac dôležitejšími v dnešnom svete, kde je vplyv protivníka taký rozšírený. Ako vieme, snaží sa rozrušiť a zničiť samotný základ našej spoločnosti – rodinu. Dôvtipne a pozorne kamufluje spôsoby, atakuje záväzky k rodinnému životu po celom svete a podkopáva kultúru a zmluvy verných Svätých neskorších dní. Rodičia musia učiniť pevné rozhodnutie, že učenie doma je najposvätejšou a najdôležitejšou povinnosťou. Aj keď iné inštitúcie, ako sú cirkev a škola, môžu rodičom pomáhať pri „[vychovávaní dieťaťa] na počiatku jeho [jej] cesty“ (Príslovia 22:6), táto zodpovednosť leží v prvom rade na rodičoch. Podľa veľkého plánu šťastia sú to práve rodičia, ktorým je zverená starostlivosť o deti nášho Nebeského Otca a ich rozvoj.

V našom pozoruhodnom rodičovskom správcovstve je mnoho spôsobov, ktorými môžu dobrí rodičia získať pomoc a podporu, ktorú potrebujú pre to, aby svoje deti vyučovali evanjelium Ježiša Krista. Rád by som vám odporučil päť vecí, ktoré rodičia môžu robiť, aby vytvorili pevnejšie rodinné vzťahy:

Po prvé, rodičia sa môžu modliť v úprimnosti žiadajúc Večného Otca o to, aby im pomohol milovať deti, ktoré im poslal, porozumieť im a viesť ich.

Po druhé, môžu mať rodinnú modlitbu, štúdium písiem a rodinné domáce večery a jesť spoločne, ak je to možné, večera môže byť časom komunikácie a vyučovania hodnôt.

Po tretie, rodičia môžu naplno využiť Cirkvou podporovanú sieť, komunikovať s učiteľmi Primáriek, v ktorých sú ich deti, vedúcimi mladých a predsedníctvami kvór a tried. Komunikáciou s tými, ktorí sú povolání a ustanovení pracovať s ich deťmi, môžu rodičia zabezpečiť základné pochopenie špeciálnych a konkrétnych potrieb dieťaťa.

Po štvrté, rodičia sa môžu podeliť o ich svedectvá so svojimi deťmi, zaviazat ich, aby dodržiavali prikázania Božie a prisľúbiť im požehnanie, ktoré náš Nebeský Otec prisľúbil Svojim verným deťom.

Po piate, môžeme organizovať naše rodiny založené na jasných, jednoduchých rodinných pravidlách a očakávaniach,

rodinných tradíciách a rituáloch a „rodinných financiách“, kde deti majú domáce zodpovednosti a získavajú nejaké odmeny, aby sa mohli naučiť ich spravovať, šetriť si a platiť z nich desiatok.

Tieto návrhy na vytvorenie pevnejšej *rodinnej kultúry* fungujú v tandeme s kultúrou Cirkvi. Naša posilnená rodinná kultúra bude ochranou pre naše deti pred ohnivými šípami protivníka (pozri 1. Nefi 15:24) zakotvenými v kultúre ich rovesníkov, zábave a kultúre celebrít, kultúre kreditu a nárokov a v kultúre internetu a médií, ktorým sú neustále vystavené. Pevná rodinná kultúra pomôže našim deťom „žiť vo svete“ a nebyť „zo sveta“ (pozri Ján 15:19).

Prezident Joseph Fielding Smith učil: „Je povinnosťou rodičov učiť svoje deti tieto spásne zásady evanjelia Ježiša Krista, tak aby vedeli, prečo sa majú dať pokrstiť a aby mohli získať úprimnú túžbu; aby mali vo svojich srdciach túžbu pokračovať v dodržiavaní prikázaní Božích, po tom, ako sú pokrstené, aby mohli prísť späť do Jeho prítomnosti. Chcete mať, moji dobrí bratia a sestry, svoje rodiny, svoje deti, chcete byť pripečatení k svojim otcom a k svojim matkám, ktorí vás predošli? Ak áno, potom musíte začať s učením v kolíske. Musíte učiť príkladom, a tiež so zásadami.“²

Prehlásenie svetu o rodine hovorí:

„Manžel i manželka majú posvätnú zodpovednosť milovať a starať sa jeden o druhého a o svoje deti. ‚Dedičstvom od Hospodina sú synovia‘ (Žalmy 127:3). Rodičia majú posvätnú povinnosť vychovávať svoje deti v láske a spravodlivosti, starať sa o ich telesné a duchovné potreby, učiť ich vzájomne sa milovať a navzájom si slúžiť, dodržiavať Božie prikázania a byť občanmi dodržiujúcimi zákony, nech žijú kdekoľvek. . . .

. . . Podľa božského vzoru, otcovia predsedajú svojim rodinám v láske a spravodlivosti a sú zodpovední za to, že sa postarajú o životné potreby a ochranu svojich rodín. Matky sú predovšetkým zodpovedné za výchovu svojich detí. V týchto posvätných zodpovednostiach sú otcovia a matky povinní pomáhať si jeden druhému ako rovnocenní partneri.“³

Verím, že je to božský úmysel, že rola materstva prízvukuje výchovu a vyučovanie budúcej generácie. Ale je úžasné vidieť manželov a manželky, ktorí pracujú na skutočnom partnerstve,

kde sa mieša dohromady ich vplyv a efektívna komunikácia o ich deťoch a s ich deťmi.

Nápor zlovoľnosti proti našim deťom je omnoho rafinovanejší a nehanebnejší než kedykoľvek predtým. Budovanie pevnej rodinnej kultúry pridáva ďalšiu vrstvu pri ochrane našich detí, izoluje ich od svetských vplyvov.

Boh vám žehnaj, úžasné matky a úžasní otcovia v Sione. Zveril vám do starostlivosti Svoje večné deti. Ako rodičia sme partnermi Boha, dokonca sa k Nemu pripájame, pri prinášaní Jeho diela a slávy medzi Jeho deti. Je to naša posvätná povinnosť robiť to čo najlepšie. O tomto svedčím v mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. List k príležitosti Dňa matiek od L. Tom Perryho zaslaný jeho matke zo Španielska 3. mája 1945.
2. Joseph Fielding Smith, v Conference Report, október 1948, 153.
3. „Rodina: Prehlásenie svetu“, Slovak 35602_176.

Byť horlivo zamestnaní

Starší M. Russell Ballard

Kvórum dvanástich apoštolov

Veľké veci sa vytvárajú a bremená sú ľahšie vďaka snahe mnohých rúk, ktoré sú horlivo zamestnané v dobrej veci.

Starší Perry, myslím, že vy ste asi najmladší deväťdesiatnik v celej Cirkvi. Všimli ste si ako vyskočil zo svojho sedadla.

Drahí bratia a sestry, vždy keď mám príležitosť mať pôžitok z dozretých kríčkových paradajok alebo môžem jesť dozreté šťavnaté broskyne priamo zo stromu, spomínam na dobu spred šesťdesiatich rokov, kedy môj otec vlastnil malý broskyňový sad v Holladay v Utahu. Mával tam včely, aby opelovali kvety, ktoré potom narástli do veľmi veľkých chutných broskýň.

Otec miloval svoje usilovné včielky a žasol nad spôsobom, akým tisícky z nich pracujú spolu pri pretváraní nektáru zozbieraného z jeho broskýň na sladký, zlatistý med – jednu z najvýživnejších prírodných surovín. V skutočnosti nám odborníci na výživu hovoria, že je to jedna z potravín, ktorá obsahuje všetky látky – enzýmy, vitamíny, minerály a vodu – dôležité pre zachovanie života.

Otec sa ma vždy pokúšal zapájať do práce s úľmi, ale ja som ho veľmi rád nechal, aby sa staral o svoje včely sám. Avšak od tých dní som sa naučil viac o vysoko organizovanom úle – kolónii, v ktorej je okolo 60 000 včiel.

Včielky sú vedené k tomu, aby opelovali, zbierali nektár a pretvárali nektár na med. Je to ich nádherná posadnutosť vtlačená do ich genetického kódu naším Stvoriteľom. Na vyprodukovanie približne trištvrtke kilogramu medu musí od 20 000 do 60 000 včiel v úli spoločne navštíviť milióny kvetov a nalietať tisíce kilometrov, približne dvakrát obletieť svet. Počas

krátkeho života, šesť týždňov do štyroch mesiacov, jediná včielka prispeje do svojho úľa medom, ktorý zodpovedá jednej dvanástine čajovej lyžičky.

Napriek zdanlivej bezvýznamnosti v porovnaní s celkom, každá jedna dvanástina čajovej lyžičky medu je pre život úľa životne dôležitá. Včielky sú závislé jedna od druhej. Práca, ktorá by bola príliš vyčerpávajúca pre pár včielok sa stáva ľahšou, pretože všetky verne vykonávajú svoju časť práce.

Včely boli vždy dôležitým symbolom v histórii našej Cirkvi. V Knihe Mormonovej sa dozvedáme o Jareditoch, ktorí so sebou priniesli včely (pozri Eter 2:3), na svojej ceste do Amerík pred tisíckami rokov. Brigham Young si vybral úl ako symbol odvahy a inšpirácie pre spoločnú silu dôležitú medzi pioniermi, keď pretvárali vyprahnutú púštnu pustatinu obklopujúcu jazero Great Salt Lake na úrodné údolie, ktoré máme dnes. My sme tí, ktorí majú prospech z ich spoločnej vízie a pracovitosti.

Symbol úľu sa nachádza ako v interiéroch, tak aj v exteriéroch mnohých našich chrámov. Toto pódium, na ktorom stojím, je vyrobené z dreva orecha, ktorý vyrástol na záhrade prezidenta Gordona B. Hinckleyho a je ozdobené vyobrazeniami úľov.

Všetky tieto symboly svedčia o jednej skutočnosti: veľké veci sa vytvárajú a bremená sú ľahšie vďaka snahe mnohých rúk, ktoré sú horlivo zamestnané v dobrej veci (pozri NaZ 58:27). Predstavte si, čo môžu dosiahnuť milióny Svätých neskorších dní vo svete, ak by sme fungovali ako úl v našom zameraní, v spoločnom záväzku voči učeniam Pána Ježiša Krista.

Spasiteľ učil, že prvým a najväčším prikázáním je:

„Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým srdcom, celou dušou a celou myslou. . . .

A druhé je mu podobné: Milovať budeš blížneho ako seba samého.

Na týchto dvoch prikázaniach sa zakladá celý zákon aj proroci“ (Matúš 22:37 – 40).

Spasiteľove slová sú jednoduché – ale práve ich význam je nesmierny a hlboko dôležitý. Máme milovať Boha a milovať a starať sa o svojich blížnych ako o seba samých. Predstavte si, aké dobro by sme mohli vo svete robiť, keby sme sa spoločne zjednotili ako nasledovníci Kristovi a horlivo a usilovne reagovali

na potreby druhých, a slúžili tým okolo nás – našim rodinám, priateľom, blízkym, našim spoluobčanom.

Ako vidíme v Liste Jakuba, služba je tým skutočným vyjadrením čistého náboženstva (pozri Jakuba 1:27).

Čítame o službe členov našej Cirkvi, ktorú poskytujú po celom svete a obzvlášť pri humanitárnej pomoci poskytnutej v čase krízy – pri požiaroch, záplavách, hurikánoch a tornádach. Táto veľmi potrebná a veľmi oceňovaná pomoc v núdzi má celkom určite pokračovať ako spôsob uľahčenia bremien druhým. Ale čo tak o našom každodennom živote? Čo by bolo spoločným výsledkom miliónov malých súcitných činov vykonávaných každý deň vďaka našej srdečnej kresťanskej láske k blízkym? Po čase by toto malo pretvárajúci efekt na všetky deti nášho Nebeského Otca skrze rozšírenie Jeho lásky na nich skrze nás. Náš skúšaný svet potrebuje dnes túto lásku Kristovu oveľa viac, ako kedy potreboval a bude jej potrebovať dokonca viac v rokoch, ktoré prídu.

Tieto jednoduché každodenné činy služby sa možno nezdajú byť veľkými v rozsahu a objeme, ale keď ich zvážime ako kolektívnu snahu, stávajú sa podobnými jednej dvanástine čajovej lyžičky medu, ktorou prispeje do úľa jedna včela. Tam je moc v našej láske k Bohu a k Jeho deťom, a keď je táto láska viditeľná v miliónoch činov kresťanskej láskavosti, osladí a vyživí to svet životodarným nektárom viery, nádeje a pravej lásky.

Čo potrebujeme urobiť, aby sme sa stali podobnými usilovným včielkam a aby sa toto zanieťenie stalo súčasťou našej prirodzenosti? Mnohí z nás sme svedomiti v navštevovaní cirkevných zhromaždení. Zodpovedne pracujeme vo svojich povolaniach, obzvlášť v nedeľu. To je určite chvályhodné. Ale sú naše mysle a naše srdcia horlivo zamestnané v dobrých veciach po zvyšok týždňa? Svoje povolania činíme mechanicky, alebo sme skutočne obrátení k evanjeliu Ježiša Krista? Akým spôsobom narábame s naším semienkom viery – vyživujeme ho v našej mysli a máme ho zasadené hlboko vo výživnej pôde našej duše? Akým spôsobom sme učinili mocnú zmenu srdca, o ktorej Alma povedal, že je nevyhnutná pre naše večné šťastie a pokoj? (pozri Alma 5:12–21).

Pamätajte, med obsahuje všetky zložky nevyhnutné k podpore smrteľného života. A náuka a evanjelium Ježiša Krista je tým jediným spôsobom ako obdržať večný život. Iba ak naše svedectvo presiahne to čo je v našej mysli a zavŕta sa hlboko do nášho srdca, naša motivácia milovať a slúžiť bude podobná tej Spasiteľovej. A vtedy, a iba vtedy, sa staneme hlbšie obrátenými nasledovníkmi Krista posilnenými Duchom, aby sme sa načiahli k srdciam našich blížnych.

Keď naše srdce nelipne viac na veciach tohto sveta, nebudeme viac vyhľadávať pocty ľudí či potešenie svojej vlastnej hrdosti (pozri NaZ 121:35–37). Skôr na seba berieme vlastnosti podobné Kristovým, o ktorých Ježiš učil:

- Sme jemní a mierni, a zhovievaví (pozri NaZ 121:41).
- Sme láskaví, bez pokrytectva a bez Ísti (pozri NaZ 121:42).
- Cítíme pravú lásku voči všetkým ľuďom (pozri NaZ 121:45).
- Naše myšlienky sú vždy cnostné (pozri NaZ 121:45).
- Viac si neželáme činiť zlo (pozri Mosiáš 5:2).
- Duch Svätý je naším neustálym spoločníkom a náuky kňazstva kropia naše duše ako rosa z neba (pozri NaZ 121:45--46).

Teraz vás bratia a sestry nepovzbudzujem k náboženskej zaslepenosti či fanatizmu. Práve naopak! Jednoducho navrhujem, aby sme urobili ďalší logický krok v našom úplnom obrátení sa ku Kristovmu evanjeliu prijatím náuk hlboko do našich srdc a do našich duší, tak aby sme konali a žili dôsledne -- a v integrite -- podľa toho, čo tvrdíme, že v to veríme.

Táto integrita zjednodušuje naše životy a rozširuje našu vnímavosť voči Duchu a potrebám druhých. Prináša radosť do nášho života a pokoj do našej duše – takýto druh šťastia a pokoja prichádza, keď činíme pokánie z našich hriechov a nasledujeme Spasiteľa tým, že dodržiavame Jeho prikázania.

Ako učiť takúto zmenu? Akým spôsobom učiť túto lásku Kristovu prítomnou v našom srdci? Existuje jeden jednoduchý každodenný zvyk, ktorý bude znamenať rozdiel pre člena Cirkvi,

vrátane vás chlapci a dievčatá, vás mladí muži a mladé ženy, vás slobodných dospelých a vás otcovia a matky.

Týmto jednoduchým zvykom je: Vo svojej rannej modlitbe, každý nový deň, požiadajte Nebeského Otca, aby vás viedol, aby ste rozpoznali príležitosť k službe jednému z Jeho vzácných detí. Potom pokračujte počas dňa so srdcom plným viery a lásky, hľadajúc niekoho, komu treba pomôcť. Zostaňte sústredení, práve tak ako sú včielky sústredené na kvety, z ktorých zbierajú nektár a peľ. Ak to budete činiť, vaša duchovná citlivosť sa zvýši a objavíte príležitosti, aby ste slúžili, o ktorých ste si nikdy nemysleli, že sú možné.

Prezident Thomas S. Monson pri mnohých príležitostiach učil, že Nebeský Otec odpovedá na modlitby ľudí skrze nás – skrze mňa a vás – skrze naše láskavé slová a činy – skrze naše jednoduché činy služby a lásky.

A prezident Spencer W. Kimball povedal: „Boh si nás všíma a dohliada na nás. Naše potreby ale obvykle uspokojuje prostredníctvom druhého človeka. Preto je nevyhnutné, aby sme si v kráľovstve navzájom slúžili“ (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [25], 26).

Viem, že keď to budete činiť – doma, v škole, v práci a v cirkvi – Duch vás povedie a budete schopní odhaliť tých, ktorí potrebujú takú konkrétnu službu, ktorú len vy môžete vykonať. Vy budete nabádaní Duchom a veľkolepo motivovaní, aby ste pomáhali „opeľovať“ svet čistou láskou Kristovou a Jeho evanjeliom.

A pamätajte, tak ako malá včielka poskytne jednu dvanásťtinu čajovej lyžičky medu svojmu úlu, tak aj my, ak znásobíme svoju snahu o desiatky tisíc či dokonca o milióny s modlitbou poskytnutých činov, aby sme zdieľali Božiu lásku k Jeho deťom, skrze kresťanskú službu, potom spoločným výsledkom bude dobro, ktoré prinesie Svetlo Kristovo do tohto pochmúrneho sveta. Spoločne prinesieme lásku a súcit do našej vlastnej rodiny a osamelým, chudobným, zlomeným a tým, ktorí sú deťmi nášho Nebeského Otca, ktorí hľadajú pravdu a pokoj.

Je mojou pokornou modlitbou, bratia a sestry, aby sme prosili v našich každodenných modlitbách o inšpiráciu nájsť niekoho, komu môžeme zmysluplne pomôcť, vrátane zdieľania pravdy

evanjelia a nášho svedectva. Aby sme na konci dňa mohli odpovedať „áno“ v odpovedi na otázky: „Urobil som dnes niečo dobré vo svete, pomohol som niekomu v núdzi?“ (*Hymns*, no. 223.)

Toto je Božie dielo. Kiež sme v ňom horliví, ako sú horlivé malé včielky vo svojej práci, o to sa pokorne modlím v mene Ježiša Krista, amen.

„Podťte ku mne, 6 vy z domu Izraela“

Starší Larry Echo Hawk
Sedemdesiatnik

Keď všetci prídeme k nášmu Spasiteľovi, Ježišovi Kristovi a očistíme svoje srdcia, staneme sa nástrojmi pri napĺňaní úžasných sľubov z Knihy Mormonovej.

Počas Vietnamskej vojny som slúžil ako dobrovoľník v Námornej pechote Spojených štátov. Krátko po príchode do Quantica vo Virginii na základný tréning, som sa ocitol medzi ďalšími 54 regrútmí Námornej pechoty stojacimi v uličke pred posteľami. Tu som sa stretol so svojím školiacim dôstojníkom, vojnu ošľahaným veteránom, keď rozkopol dvere na baraku a vošiel kričiac slová prešpikované nadávkami.

Po svojom hrozivom antré, sa zastavil na jednom konci baraku a každému regrútovi jednému po druhom kládol otázky. Bez výnimky, školiteľ premyslene nachádzal hlasným a vulgárnym jazykom niečo, čo každého regrúta zosmiešnilo. Rad za radom kričal každý námorník späť svoju odpoveď, tak ako prikázal: „Áno,“ alebo „Nie, seržant školiteľ.“ Nemohol som presne vidieť, čo skutočne robí, pretože nám bolo prikázané stáť v uličke s očami uprenými pred seba. Ale keď prišiel môj čas vedel som, že zdrapol môj vak a vysypal jeho obsah na matrac za mnou. Prezrel moje veci a prišiel späť a postavil sa predo mňa. Pripravil som sa na jeho útok. V jeho ruke bola moja Kniha Mormonova. Očakával som, že bude na mňa hulákať; namiesto toho pristúpil ku mne bližšie a zašepkal: „Vy ste mormon?“

Ako mi bolo prikázané, zakričal som: „Áno, seržant školiteľ.“

A znova som očakával to najhoršie. Namiesto toho sa odmlčal a zdvihol ruku, v ktorej držal moju Knihu Mormonovu, a potom veľmi potichu povedal: „Veríte v túto knihu?“

A ja som znova zakričal: „Áno, seržant školiteľ.“

Teraz som si už bol úplne istý, že začne kričať znevažujúce slová o mormonoch a Knihe Mormonovej, ale on tam len ticho stál. Po chvíli sa vrátil späť k mojej posteli a pozorne tam položil moju Knihu Mormonovu. Potom prešiel okolo mňa bez toho, aby sa zastavil a pokračoval ďalej v zosmiešňovaní a znevažovaní škaredými slovami všetkých ostatných regrútov.

Často som premýšľal, prečo ma oný tvrdý seržant Námornej pechoty v ten deň vynechal. Ale som vďačný za to, že som bez zaváhania mohol povedať: „Áno, ja som člen Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní,“ a „Áno, ja viem, že Kniha Mormonova je pravdivá“. Toto svedectvo je vzácny dar, ktorý mi bol daný skrze Ducha Svätého za pomoci dvoch misionárov a poradcu kňazského kvóra.

Keď som mal štrnásť rokov, dvaja misionári, Lee Pearson a Boyd Camphuysen, učili moju rodinu o znovuzriadenom evanjeliu Ježiša Krista a ja som bol pokrstený. O dva roky neskôr ma môj poradca kňazského kvóra, Richard Boren, vyzval, aby som čítal Knihu Mormonovu. Výzvu som prijal a čítal som aspoň 10 strán každý večer, až kým som neskončil.

Na titulnej strane som čítal: Napísané Lamanitom, ktorí sú zvyškom domu Izraela; a tiež Židom a pohanom. V úvode ku Knihe Mormonovej: ďalšiemu svedectvu o Ježišovi Kristovi, sa píše že Lamaniti sú medzi predkami amerických Indiánov. Ako som Knihu Mormonovu čítal, zdalo sa mi, že o mojich predkoch, ktorými boli americkí Indiáni. Rozpráva nám príbeh ľudí, ktorí odišli z Jeruzalema do „zasľúbenej krajiny“ (pozri 1Nefi 2:20) okolo roku 600 PREDKRISTOM, časť z nich bola neskôr opisovaná ako Lamaniti. Je to správa o Božom konaní s týmito starovekými obyvateľmi nachádzajúcimi sa na Amerických kontinentoch. Obsahuje správu o službe Ježiša Krista medzi nimi po Jeho vzkriesení. Časti Knihy Mormonovej hovoria o tom, ako boli po čase rozptýlení po oboch Amerických kontinentoch a príľahlých ostrovoch (pozri Alma 63:9 – 10). Ich proroci predpovedali, že mnohé zástupy pohanov následne prídu do tejto krajiny

zasľúbenia a hnev Boží bude na Lamanitoch, a budú rozptýlení, bití a skoro zničení (pozri 1. Nefi 1:12 – 14).

Môj prastarý otec Echo Hawk, indián kmeňa Pónýov, sa narodil uprostred devätnásteho storočia na území, ktoré sa dnes nazýva Nebraska. Keď mal devätnásť rokov, boli Pónýovia nútení vzdať sa dvadsiatich troch miliónov akrov svojej pôdy, aby uvoľnili miesto pre osadníkov. V roku tisíc osemsto sedemdesiat štyri pochodovali Pónýovia tisícky kilometrov na juh do malej rezervácie nachádzajúcej sa na Oklahomskom indiánskom území. Populácia Pónýov klesala z viac ako dvanásť tisíc na menej ako sedemsto po ich príchode do Oklahomy. Pónýovia, rovnako ako ostatné kmene, boli rozptýlení, bití a skoro zničení.

Kniha Mormonova má zvláštne posolstvo pre potomkov Lamanitov, zvyšku domu Izraela. Nefi vyjadril toto posolstvo, keď vysvetľoval videnie svojho otca o týchto neskorších dňoch: A toho dňa bude zvyšok semena nášho vedieť, že je z domu Izraela a že je ľuďom zmluvy Pánovej; a vtedy budú vedieť a prídu k poznaniu praotcov svojich, a tiež k poznaniu evanjelia Vykupiteľa svojho, ktoré on vyučoval ich otcov; a preto prídu k poznaniu Vykupiteľa svojho a pravých bodov náuky jeho, aby mohli spoznať, ako k nemu prísť a byť spasení (pozri 1. Nefi 15:14).

Kniha Mormonova je posvätné písmo. Obsahuje plnosť večného evanjelia. Prorok Joseph Smith napísal, že „Kniha Mormonova je najsprávnejšia zo všetkých kníh na zemi a že je záverným kameňom nášho náboženstva, a že sa človek dodržiavaním jej predpisov priblíži Bohu viac než prostredníctvom akejkoľvek inej knihy“ (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [2007], 64). Preto má posolstvo pre všetkých ľudí sveta.

Ako sedemnásťročný chlapec, čítajúci Knihu Mormonovu po prvýkrát, zameral som sa na Moroniho sľub: A keď veci tieto obdržíte, chcel by som vás nabádať, aby ste sa pýtali Boha, Večného Otca, v mene Krista, či tieto veci nie sú pravdivé; a ak sa budete pýtať s úprimným srdcom, so skutočným zámerom, majúť vieru v Krista, on vám prejaví ich pravdivosť, mocou Ducha Svätého (pozri Moroni 10:4).

Keď som pokľakol v modlitbe, obdržal som mocné duchovné svedectvo o tom, že Kniha Mormonova je pravdivá. Toto svedectvo mi pomohlo vytýčiť kurz môjho života.

Nabádam všetkých ľudí, aby čítali Knihu Mormonovu: Ďalšie svedectvo o Ježišovi Kristovi.

Obzvlášť žiadam zvyšok domu Izraela, potomkov ľudí z Knihy Mormonovej, kdekoľvek sa nachádzate, čítajte Knihu Mormonovu znova a znova. Spoznajte zaslúbenia obsiahnuté v Knihe Mormonovej. Nasledujte učenia a príklad Ježiša Krista. Uzatvárajte zmluvy s Pánom a dodržiavajte ich. Vyhľadávajte a nasledujte vedenie Ducha Svätého.

Skončím so slovami, ktoré povedal Amaleki, ďalší prorok Knihy Mormonovej: A teraz, milovaní bratia moji, chcel by som, aby ste prišli ku Kristovi, ktorý je Svätý Izraelský, a podieľali sa na spáse jeho a jeho moci vykúpenia. Áno, počte k nemu a obetujte celú dušu svoju ako obeť jemu, a pokračujte v pôste a modlitbe, a vytrvajte až do konca; a akože žije Pán, budete spasení (pozri Omni 1:26).

Keď všetci prídeme k nášmu Spasiteľovi, Ježišovi Kristovi a očistíme svoje srdcia, staneme sa nástrojmi pri napĺňaní úžasných sľubov z Knihy Mormonovej. O tomto svedčím v posvätnom mene Ježiša Krista, amen.

Čo môže dať človek ako protihodnotu na vykúpenie svojej duše?

Starší Robert C. Gay
Sedemdesiatnik

Máme sa vzdať všetkých svojich hriechov, veľkých či malých, za Otcovu odmenu večného života.

Spasiteľ sa raz opýtal Svojich učeníkov nasledujúcu otázku: „Čo môže dať človek ako protihodnotu na vykúpenie svojej duše?“¹

Môj otec ma pred rokmi učil, aby som túto otázku pozorne zvážil. Keď som dospieval, moji rodičia mi prideliли prácu okolo domu a dávali mi za ňu vreckové. Často som používal tie peniaze, niečo cez 50 centov na týždeň, aby som išiel do kina. Vtedy stál lístok pre jedenásťročných 25 centov. Ostalo mi 25 centov na sladké tyčinky, ktoré stáli 5 centov za kus. Kino s piatimi sladkými tyčinkami! Nemohlo to byť lepšie.

Všetko bolo v poriadku, kým som nemal 12 rokov. Keď som jedno poobedie stál v rade, uvedomil som si, že cena lístka pre dvanásťročných bola 35 centov, a to znamenalo, že budem mať o dve sladké tyčinky menej. Nie celkom pripravený na takú obeť som si povedal: „Vyzeráš tak isto ako pred týždňom.“ Potom som pristúpil a vypýtal si lístok za 25 centov. Pokladnička ani nemrkla a ja som si kúpil mojich obvyklých päť sladkých tyčieniek namiesto troch.

Potešený svojím úspechom som sa neskôr ponáhlal domov, aby som povedal svojmu otcovi o mojom veľkom skvelom ťahu. Keď som vychrlil detaily, nič nepovedal. Keď som skončil, jednoducho sa na mňa pozrel a povedal: „Synček, predal by si

svoju dušu za päťcent?“ Jeho slová prenikli do môjho dvanásťročného srdca. Je to lekcia, na ktorú som nikdy nezabudol.

O niekoľko rokov neskôr som sa opýtal rovnakú otázku menej aktívneho držiteľa Melchisedekovho kňazstva. Bol to úžasný muž, ktorý miloval svoju rodinu. Avšak, nebol v Cirkvi veľa rokov. Mal talentovaného syna, ktorý hral v elitnom športovom tíme, ktorý trénoval a mával zápasy v nedeľu. Tento tím viackrát vyhral významné majstrovstvá. Keď sme sa stretli, pripomenul som mu, že ako držiteľovi kňazstva mu bolo sľúbené, že ak prijme svoj sľub a zmluvu, obdrží všetko, čo má náš Otec.² Potom som sa ho spýtal: „Sú národné majstrovstvá vzácnejšie ako všetko, čo má Otec?“ Jemne povedal: „Viem, čo tým chcete povedať,“ a dohodol si stretnutie, aby navštívil svojho biskupa.

Byť unesený hlukom sveta je dnes veľmi jednoduché, napriek našim dobrým zámerom. Svet na nás tlačí, aby sme hľadeli za cieľ.³ Nieкто sa ma nedávno spýtal: „Naozaj záleží na jednom drinku?“ Rozumiete tomu, že je to protivníková otázka? Kain sa spýtal, kto je ten Pán, že by ho mal poznať⁴, a potom stratil svoju dušu. Keď si ospravedľujeme drobné hriechy, Satan sa raduje. Práva prvorodeného a dedičstvá boli vymenené za misku mlieka⁵, zle vyslovené meno⁶ a za kašu hustej polievky⁷.

Keď zvažujeme výmenu päťcentu alebo národných majstrovstiev vo svojom živote, môžeme si buď ospravedlniť svoje činy ako Kain, alebo podrobiť sa vôli Božej. Otázka, ktorá stojí pred nami nie je to, či robíme veci, ktoré potrebujeme napraviť, pretože ich robíme vždy. Otázkou je: vzdáme sa alebo dokončíme úlohu, ktorú od nás Otec vyžaduje?⁸

Pán miluje našu spravodlivosť, ale vyžaduje, aby sme pokračovali v pokání a v podriaďovaní sa. V Biblii čítame, že to bolo zachovávanie prikázaní, na čo sa pýtal bohatý mládenec, ktorý pokľakol pred Spasiteľom a spýtal sa, čo má urobiť, aby mal večný život. Ten odišiel smutný, keď Spasiteľ povedal: „Jedno ti chýba: . . . predaj, čo máš.“⁹

Bol ešte ďalší bohatý, ale svetaznalý muž, kráľ Lamanitov, otec Lamonih, ktorý sa tiež spýtal rovnakú otázku ohľadom večného života, pýtajúc sa čo by mal urobiť, aby mohol byť zrodený z Boha a aby bol zlovoľný duch vykorený z jeho

hrude, a aby prijal Jeho ducha. Povedal, že sa vzdá svojho kráľovstva, aby mohol obdržať túto veľkú radosť.¹⁰

Pamätáte si odpoveď, ktorú dal Pán kráľovi skrze Jeho služobníka Árona? Áron povedal, že ak bude činiť pokánie zo všetkých svojich hriechov a skloní sa pred Bohom, a bude vo viere volať Jeho meno veriac, že obdrží, potom obdrží nádej, ktorú si prial.¹¹

Keď kráľ pochopil obeť, ktorá bola vyžadovaná, pokoril sa a padol tvárou k zemi, a potom sa modlil k Bohu hovoriac, že odloží všetky svoje hriechy, aby Ho spoznal.¹²

Toto je výmena, ktorú od nás Spasiteľ žiada: máme sa vzdať všetkých svojich hriechov, veľkých či malých, za Otcovu odmenu večného života. Máme zabudnúť na sebaospravedlňujúce príbehy, výhovorky, odôvodňovanie, obranné mechanizmy, odkladanie, na výzor, osobnú pýchu, odsudzujúce myšlienky a robiť veci svojím spôsobom. Máme sa oddeliť od všetkej svetskosti a vziať na seba obraz Boha do svojej tváre.¹³

Bratia a sestry, pamätajte si, že tento poplatok je viac ako len to, že nebudeme robiť zlé veci. Kvôli tomu, že nepriateľ je zaneprázdnený, my musíme tiež konať a nesediť v stave bezmyšlienkovitej strnulosti.¹⁴ To, že berieme na seba tvár Boha znamená, že si budeme navzájom slúžiť. Je hriech, keď robíme veci, ktoré sú zlé a hriech, keď nerobíme to, čo by sme mali, a my sa máme obom vyhnúť.

Keď som slúžil ako misijný prezident v Afrike, stále som sa učil túto významnú pravdu. Bol som na ceste na stretnutie, keď som uvidel osamoteného malého chlapca, ktorý na kraji cesty neovládateľne plakal. Hlas vo mne mi povedal: „Zastav a pomôž tomu chlapcovi.“ Hneď ako som počul ten hlas, okamžite som si odôvodnil: „Nemôžeš zastaviť. Budeš meškať. Si predsedajúci úradník a nemôžeš prísť neskoro.“

Keď som prišiel ku budove, kde malo byť stretnutie, znovu som počul ten hlas: „Chod' a pomôž tomu chlapcovi.“ Potom som dal svoje kľúče od auta členovi Cirkvi, ktorý sa volal Afasi a požiadal som ho, aby priviedol toho chlapca ku mne. O 20 minút neskôr mi niekto poklepal na rameno. Ten malý chlapec bol vonku.

Mal asi 10 rokov. Zistili sme, že jeho otec zomrel a jeho mama bola vo väzení. Býval v slumoch v Accre s opatrovatelkou, ktorá mu poskytovala jedlo a miesto na spanie. Aby si zarobil na svoju stravu, predával na ulici sušené ryby. Ale po tom dni pouličného predaja našiel dieru vo svojom vrecku, keď doň siahol. Stratil všetko, čo zarobil. Afasi a ja sme okamžite vedeli, že keby sa vrátil bez peňazí, nazvali by ho klamárom, zrejme by ho zbili a potom vyhnali na ulicu. Bolo to vo chvíli znepokojenia, keď som ho prvýkrát uvidel. Upokojili sme ho, nahradili jeho stratu a vzali ho naspäť domov za jeho opatrovatelkou.

Keď som v ten večer išiel domov, uvedomil som si dve významné pravdy. Po prvé, vedel som tak ako nikdy predtým, že Boh dáva pozor na každého z nás a nikdy nás neopustí; a po druhé, vedel som, že musíme vždy načúvať hlasu Ducha v nás a ísť „hneď“¹⁵ kde je treba, bez ohľadu na náš strach alebo akékoľvek nepohodlie.

Jedného dňa sa spýtali učenici Spasiteľa, kto je najväčší v nebeskom kráľovstve. Povedal im, aby boli obrátení, pokorní a poddajní ako malé deti. Potom povedal: „Syn človeka prišiel spasiť, čo zahynulo.“¹⁶ Touto jedinou vetou určil naše poslanie. Máme ísť zachrániť tých, ktorí sú stratení, tých, ktorí sú považovaní za posledných a za najmenej dôležitých. Nestačí sa vyhýbať zlu; musíme niesť Jeho kríž¹⁷ a byť horlivo zamestnaní v pomoci druhým¹⁸, aby sa obrátili. Máme objasniť márnotravného syna so súcitom a láskou¹⁹, odpovedať na plač sirôt v hystérii, na prosby tých v temnote a v zúfalstve²⁰, a na bolestivé volanie rodiny v núdzi. Starší Neal A. Maxwell povedal: „Satan nepotrebuje, aby bol každý ako Kain alebo Judáš. . . Potrebuje len, aby boli ľudia schopní . . . vidieť samých seba ako vzdelaných a na neutrálnej pôde.“²¹

Po poslednej konferencii kolu ku mne pristúpil chlapec v tínejdžerskom veku a spýtal sa: „Miluje ma Boh?“ Kiež je náš život služby vždy potvrdením, že Boh nikoho neopúšťa.

Na otázku „Čo človek dá ako protihodnotu svojej duše?“ by Satan predal náš život za sladké tyčinky a majstrovstvá tohto sveta. Spasiteľ nás však volá, bez svetskej odmeny, aby sme vymenili svoje hriechy, vzali na seba Jeho tvár a priniesli to do srdca tých, ktorí sú v našom dosahu. Za to obdržíme všetko, čo

má Boh, o čom nám bolo povedané, že je to väčšie ako všetky poklady tejto zeme²². Dokážete si to predstaviť?

Na nedávnom výlete do Nikaraguy som si všimol plaketu v skromnom dome rodiny, ktorú sme navštívili. Písalo sa tam: „Moje svedectvo je môj najvzácnejší majetok.“ Tak je to aj u mňa. Moje svedectvo je môj poklad duše a v jednote so svojím srdcom vám zanechávam svoje svedectvo, že táto cirkev je Božia pravá Cirkev, že náš Spasiteľ stojí na jej čele a vedie ju skrze Svojho vyvoleného proroka. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Matúš 16:26.
2. Pozri Náuka a zmluvy 84:38.
3. Pozri Jákob 4:14.
4. Pozri Mojžiš 5:16.
5. Miska mlieka a odoberanie smotany bolo základom hádky medzi ženou Thomasa B. Marsha a ženou pána Harrisu, ktoré sa dohodli, že spoja svoje zásoby a budú vyrábať syr. Keď pani Harrisová zistila, že pani Marshová nepridáva smotanu do mlieka, ale necháva si ju pre seba, pani Harrisová sa sťažovala a ženy sa pohádali. Thomas Marsh s tým išiel za biskupom, ktorý súhlasil s pani Harrisovou. Od biskupa sa to dostalo až k vysokej rade, k Prvému predsedníctvu, a všetci súhlasili, že pani Marshová urobila chybu. To viedlo k rozdeleniu medzi Thomasom Marshom a bratmi v Cirkvi. Čoskoro po tom svedčil Thomas Marsh pred Missourským súdom, že mormoni boli nepriateľskí voči štátu Missouri. (Pozri George A. Smith, „Discourse“, *Deseret News*, 16. apríla 1856, 44).
6. Keď prorok Joseph Smith povolal Simondsa Rydera, aby slúžil ako misionár, Ryder zistil, že jeho meno bolo napísané vo vytlačennom zjavení ako „Rider“. Urazil sa, a to viedlo k jeho odpadlícstvu, a nakoniec k tomu, že sa zúčastnil toho, keď na proroka vyliali decht a posypali ho perím. Ryder nevedel, že Joseph Smith zvyčajne diktoval zjavenia svojim pisárom a nemal podiel na pravopise. (Pozri Milton V. Backman ml., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830 – 1838* [1983], 93 – 94; Donald Q. Cannon a Lyndon W. Cook, vyd., *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830 – 1844* [1983], 286).
7. V Genesis 25 zisťujeme, že Ézav predal svoje právo prvorođeného Jákobovi za „chleba a misu šošovice“ (verš 34).
8. Pozri Náuka a zmluvy 19:18 – 19.
9. Pozri Marek 10:21 – 22.
10. Pozri Alma 22:15.
11. Pozri Alma 22:16.
12. Pozri Alma 22:18.
13. Pozri Alma 5:14 – 19.
14. Pozri Alma 60:7.
15. Pozri Marek 1:18.
16. Matúš 18:11.
17. Pozri Jákob 1:8.
18. Pozri Náuka a zmluvy 58:27.
19. Pozri Lukáš 15:11 – 32.
20. Pozri Joseph Smith – Životopis 1:15 – 16.
21. Neal A. Maxwell, *Deposition of a Disciple* (1976), 88.
22. Pozri Náuka a zmluvy 19:38.

Chrámový štandard

Starší Scott D. Whiting

Sedemdesiatnik

Vysoké štandardy pre postavenie chrámu uplatňované touto Cirkvou sú vzorom, a dokonca symbolom toho, ako by sme mali žiť svoj život.

Keď som si nedávno prezeral nádherný chrám Brigham City v Utahu, spomenul som si na skúsenosť, ktorú som mal, keď som slúžil ako koordinátor dňa otvorených dverí, znovuzasvätenia a kultúrnej slávnosti historického chrámu v Laie na Havaji.

Pár mesiacov pred dokončením rozsiahlej renovácie som bol pozvaný na prehliadku chrámu s výkonným riaditeľom chrámového oddelenia, Starším Williamom R. Walkerom, a s jeho spolupracovníkmi z oddelenia pre chrámy. Okrem toho boli prítomní rôzni členovia firmy, ktorá uzatvorila zmluvu na renováciu chrámu. Zmysel prehliadky bol sčasti v zistení pokroku a kvality doterajšej práce. V čase tejto prehliadky bolo 85 percent práce dokončené.

Keď sme prechádzali chrámom, pozoroval som a počúval Staršieho Walkera a jeho spolupracovníkov, ako kontrolovali prácu a rozprávali sa s mužom, ktorý dozeral na renováciu. Počas prehliadky som pozoroval muža, ktorý sa neustále dotýkal rukou stien, ako sme prechádzali z miestnosti do miestnosti. Párkrát po tom si pretrel prsty, a potom pristúpil k mužovi, ktorý to mal na starosti a povedal: „Na tejto stene je cítiť piesok. Piesok nie je chrámovým štandardom. Budete musieť túto stenu opracovať na hladko.“ Ten muž si svedomito robil poznámky z každej pripomienky.

Keď sme sa priblížili k miestu v chráme, ktoré uvidí len pár ľudí, ten istý muž nás zastavil a upozornil nás na čerstvo umiestnené, nádherné okno z olovnatého skla. Toto okno bolo

približne pol metra široké, asi dva metre vysoké a obsahovalo malé geometrické obrazce vyrobené z farebného skla. Ukázal na malý päťcentimetrový farebný sklenený štvorec, ktorý bol súčasťou jednoduchého vzorca a povedal: „Tento štvorec je krivý.“ Pozrel som sa na štvorec a podľa mňa bol na správnom mieste. Avšak, pri bližšom pohľade pomocou meracieho prístroja som videl, že tam bola chyba a že tento malý štvorec bol vlastne o tri milimetre ohnutý. Muž, ktorý na to dohliadal dostal inštrukciu, že toto okno bude musieť byť vymenené, pretože to nebol chrámový štandard.

Priznám sa, že som bol prekvapený, že by celé okno malo byť vymenené kvôli takej malej, ťažko postrehnuteľnej chybe. Pravdaže bolo nepravdepodobné, že by ktokoľvek spoznal alebo dokonca zaregistroval toto okno, ktoré bolo v chráme na takom málo navštevovanom mieste.

Keď som v ten deň cestoval domov z chrámu, uvažoval som nad tým, čo som sa z tejto skúsenosti naučil, alebo skôr čo som si myslel, že som sa naučil. Po niekoľkých týždňoch som bol pozvaný na prehliadku už dokončeného chrámu a vtedy sa objasnilo moje pochopenie skúsenosti z predošlej prehliadky.

Keď som vstúpil do úplne zrenovovaného chrámu v Laie na Havaji, bol som ohromený jeho krásou a kvalitou konečnej prestavby. Môžete chápať moje očakávanie, keď som pristúpil k „pieskovým“ stenám a k „poškodenému“ oknu. Naozaj ten muž opravoval tú stenu nahladko? Bolo to okno naozaj vymenené? Keď som pristúpil k pieskovým stenám, bol som prekvapený, že vidím nádhernú tapetu prilepenú na stenách. Moja prvá myšlienka bola: „Takže takto ten muž vyriešil problém s pieskom – zakryl ho.“ Ale nie, zistil som, že vždy bolo plánom nalepiť tapety na tieto steny. Premýšľal som, prečo malá, ťažko zistiteľná chyba bola problémom, keď to mala zakryť tapeta. Potom som nedočkavo prišiel na miesto, kde bolo umiestnené poškodené okno a bol som prekvapený, že vidím nádhernú rastlinu vysokú až po strop zasadenú v kvetináči položenú presne pred oknom. Opäť som si pomyslel: „Takže takto ten muž vyriešil problém s krivým malým štvorcom – skryl ho.“ Keď som prišiel bližšie, odhrnul som listy rastliny a usmial som sa, keď som uvidel, že okno bolo, samozrejme, vymenené. Predtým krivý malý štvorec

bol teraz zasadený poriadne a rovnomerne podľa vzorca. Dozvedel som sa, že mať rastlinu pred týmto oknom bolo vždy súčasťou interiérovej úpravy.

Prečo by si mali steny s malou nezrovnalosťou a okno s malou nesúmernosťou vyžadovať prácu navyše a dokonca vymenenie, keby to ťažko nejaký človek zistil? Prečo sa muž, ktorý to mal na starosť, držal takých vysokých štandardov?

Keď som vyšiel hlboko zamyslený z chrámu, svoju odpoveď som dostal, keď som sa pozrel na dokončený exteriér a uvidel tieto slová: „Svätosť Pánovi, dom Pána.“

Chrámly tejto Cirkvi sú precízne, presne ako sa tvrdí. Tieto posvätné budovy sú postavené pre naše využitie a medzi ich stenami sa vykonávajú posvätné a spásne obrady. Ale nemalo by byť žiadnych pochybností o tom, koho dom to naozaj je. Tým, že vyžadujeme presné štandardy konštrukcie, vrátane najmenších detailov, neukazujeme len lásku a úctu k Pánovi Ježišovi Kristovi, ale tiež ukazujeme všetkým tým, čo nás sledujú, že si ctíme a uctieваме Toho, komu ten dom patrí.

V zjavení danom prorokovi Josephovi Smithovi ohľadom postavenia chrámu v Nauvoo, Pán povedal,

že majú prísť so všetkým svojim zlatom a striebrom, a drahými kameňmi, a so všetkými svojimi starožitnosťami, a so všetkými, ktorí majú znalosť o starožitnostiach, a priniesť vzácne stromy zeme,

a postaviť dom Jeho menu, pre Najvyššieho, aby v ňom prebýval.¹

Nasleduje to vzor, ktorý ustanovil kráľ Šalamún v Starom zákone, keď postavil chrám Pánovi využijúc iba ten najjemnejší materiál a zručnosti.² Dnes naďalej nasledujeme tento vzor s primeranou zdržanlivosťou, keď staviame chrámly Cirkvi.

Naučil som sa, že aj keď smrtné oči a ruky nikdy neuvidia alebo nepocítia chybu, Pán pozná mieru nášho úsilia a či sme urobili to najlepšie, čo sme mohli. Rovnako to platí aj pre naše osobné úsilie žiť život hodný požehnaní chrámu. Pán povedal,

že keď Mu Jeho ľud postaví dom v Jeho mene a nedovolí, aby doňho vstúpila akákoľvek nečistá vec a poškrvrnila ho, spočinie na ňom Jeho sláva.

A bude tam Jeho prítomnosť, pretože On tam príde a všetci čistí v srdci, ktorí doňho prídu, uvidia Boha.

Ale ak bude tento dom poškvrnený, On doňho nepríde a Jeho sláva tam nebude, pretože On nebude prichádzať do nesvätých chrámov.³

Keď si, podobne ako zmluvný partner, uvedomíme prvky v našom živote, ktoré sú rozporuplné s učeníami Pána, keď je naše úsilie menšie ako by sme zvládli, mali by sme rýchlo napraviť čokoľvek, čo je nesprávne, uvedomujúc si, že nemôžeme skryť svoje hriechy pred Pánom. Musíme si zapamätať, že keď sa snažíme zakrývať naše hriechy, nebesá sa stiahnu a Duch Pána je zarmútený.⁴

Tiež som sa naučil, že vysoké štandardy pre postavenie chrámu uplatňované touto Cirkvou sú vzorom, a dokonca symbolom toho, ako by sme mali žiť svoj život. Môžeme, každý osobitne, aplikovať učenia apoštola Pavla dané ranej Cirkvi, keď povedal:

„Či neviete, že ste chrám Boží a Duch Boží prebýva vo vás?

Kto kazí chrám Boží, toho skazí Boh, lebo chrám Boží je svätý, a tým ste vy!“⁵

My všetci sme vyrobení z toho najjemnejšieho materiálu a sme zázračný výsledok božskej zručnosti. Avšak, keď dozrieme do veku zodpovednosti a vstúpime na bojové pole hriechu a pokušenia, náš vlastný chrám môže potrebovať renováciu a opravné práce. Možno sú v nás steny, ktoré sú drsné a potrebujú opracovať na hladko, alebo okná našej duše, ktoré potrebujú vymeniť, aby sme tak mohli stáť na svätých miestach. Našťastie, chrámový štandard, ktorý máme naplniť, nie je dokonalý, hoci sa máme oň snažiť, ale skôr máme dodržiavať prikázania a snažiť sa čo najviac žiť ako nasledovníci Ježiša Krista. Je mojou modlitbou, aby sme sa my všetci snažili žiť život hodný chrámových požehnaní tým, že sa budeme snažiť najviac ako vieme pri vykonávaní nutných zlepšení a znižovaní chýb a nedokonalostí, aby tak mohol Duch Boží prebývať vždy v nás. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Pozri Náuka a zmluvy 124:26 – 27.

2. Pozri 1. Kráľov 6 – 7.

3. Pozri Náuka a zmluvy 97:15 – 17.

4. Pozri Náuka a zmluvy 121:37.

5. 1. Korinským 3:16 – 17; pozri tiež
verš 19.

Skúška vašej viery

Starší Neil L. Andersen

Kvórum dvanástich apoštolov

Tak ako intenzívny oheň, ktorý mení železo na oceľ, ak my zotroáme verní počas skúšok ohňom našej viery, objaví sa duchovné zdokonalenie a naša duchovná sila narastá.

Pred desiatimi rokmi, keď sme s manželkou Kathy žili v São Paulo, v Brazílii, Brazílskej misii São Paulo Interlagos predsedal prezident David Marriott. Spolu so svojou manželkou Neill a ich synmi Willom, Wesleyom a Traceom bývali blízko nás. Opustili svoj domov, podnikanie a svoju rodinu a odpovedali na povolanie od proroka, aby slúžili na misii.

Jedno poobedie mi zatelefonoval prezident Marriott. Ich vzácnu, spravodlivú dvadsaťjeden ročnú dcéru Georgiu, ktorá bola v poslednom ročníku hry na husliach na Univerzite Indiana, zrazil nákladiak, keď išla na bicykli domov po cirkevnom stretnutí. Prvá správa hovorila, že Georgii sa darí dobre. O pár hodín neskôr sa situácia dramaticky zhoršila.

Rodina a priatelia sa začali postiť a modliť za zázrak pre Georgiu. Jej mama v noci odletela z Brazílie. Keď na druhý deň dorazila do Indiany, čakali ju tam staršie deti a s plačom vysvetľovali, že boli pri Georgii, keď zomrela.

Sledoval som rodinu Marriottovcov v čase tejto skúšky a mesiace a roky, ktoré nasledovali. Plakali, modlili sa, hovorili o Georgii, pociťovali neskutočnú bolesť a smútok, ale ich viera neochabla. Na dnešnom rannom zasadaní sme počuli príbehy Bowenových a Wilbergerových, ktorí preukázali podobnú vieru.¹

Dar viery je nesmierne cenné duchovné obdarovanie. „A to je večný život,“ modlil sa Ježiš, „aby poznali Teba, jediného pravého Boha, a ktorého si poslal, Ježiša Krista.“²

Naša viera je sústredená na Boha nášho Otca a Jeho Syna, Ježiša Krista, nášho Spasiteľa a Vykupiteľa. Je posilnená naším poznaním toho, že evanjelium bolo znovuzriadené na zemi; že Kniha Mormonova je slovo Božie; a že proroci a apoštoli dnes držia kľúče kňazstva. Ceníme si svoju vieru, pracujeme na jej posilňovaní, modlíme sa za jej prehĺbenie a robíme všetko, čo je v našich silách, aby sme ju ochránili a obránili.

Apoštol Peter takéto niečo nazval „skúškou našej viery“.³ Sám to zakúsil. Pamätáte sa na Ježišove slová:

„Šimon . . . satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu;

ale ja som prosil za teba, aby tvoja viera nezanikla.“⁴

Peter povzbudzoval druhých. Povedal: „*Nedivte sa ohňu, ktorý vás prišiel skúšať, akoby sa vám prihodilo niečo nezvyčajné.*“⁵

Tieto skúšky ohňom sú vytvorené tak, aby vás urobili silnejším, ale majú schopnosť oslabiť či dokonca zničiť vašu dôveru v Syna Božieho a oslabiť vaše odhodlanie dodržiavať to, čo ste Mu sľúbili. Tieto skúšky sú často zamaskované, a preto je ťažké ich rozpoznať. Zakorenia sa v našich slabostiach, v našej zraniteľnosti, v našej citlivosti či v tom, na čom nám najviac záleží. Skutočná, ale schodná skúška pre jedného môže byť skúškou ohňom pre druhého.

Ako môžeme zostať stáli a neochvejní⁶, počas skúšky viery? Ponorte samých seba do tých vecí, ktoré pomáhajú budovať jadro vašej viery – skúšajte svoju vieru v Krista, modlite sa, premýšľajte o písmach, čiňte pokánie, dodržiavajte prikázania a slúžte druhým.

Keď čelíte skúške viery – nech už robíte čokoľvek, neodchádzajte z Cirkvi! Keď sa vzdalujete z kráľovstva Božieho počas skúšok viery, je to ako keď opustíte bezpečný podzemný kryt práve vtedy, keď sa objaví tornádo.

Apoštol Pavol povedal: „A tak teda nie ste už cudzinci ani prišielci; ale ste spoluobčania svätých a domáci Boží.“⁷ V útočisku Cirkvi, domácnosti Božej, ochraňujeme našu vieru. Stretávame sa

s druhými veriacimi, modlíme sa, nachádzame odpovede na svoje modlitby, uctievame skrze piesne a zdieľame svedectvo o Spasiteľovi, slúžime si navzájom, cítime Ducha Pánovho. Prijímame sviatosť, dostane sa nám požehnaní kňazstva a navštevujeme chrám. Pán prehlásil: V obradoch . . . sa prejavuje moc božskosti.⁸ Keď čelíme skúške viery – zotrvajme v bezpečí a v istote domácnosti Božej. Tam je vždy pre vás miesto. Žiadna skúška nie je tak veľká, aby sme ju nemohli prekonať spoločne.⁹

Prezident Thomas S. Monson povedal: „Morálny kompas spoločnosti [sa pretáča neskutočným tempom]. Správanie sa . . . ktoré bolo kedysi považované za nevhodné a nemorálne je dnes . . . pokladané . . . za viac ako prijateľné.“¹⁰

V Cirkvi je mnoho slobodných dospelých, ktorí už dávnejšie minuli dobu, kedy mali dvadsať. Ich súčasný život je trochu odlišný od toho, čo očakávali, ale dodržiavajú zákon cudnosti¹¹. Môže to byť skúška ich viery. Vyjadrujem našu hlbokú úctu a obdiv k týmto nasledovníkom Krista.

„Boh prikázal, aby boli posvätné sily plodenia používané len medzi mužom a ženou, ktorí sú zákonne zosobášení ako manžel a manželka.“¹² V Novom zákone Spasiteľ pozdvihol morálne normy pre Svojich nasledovníkov, keď povedal: „Každý, kto žiadostivo pozerá na ženu, už scudzoložil s ňou v srdci.“¹³ Učil nás neodsudzovať druhých, ale aby sme bez strachu hovorili priamo: „Chod’“ povedal, „a odteraz viac nehreš.“¹⁴

Máme rodinnú priateľku. Celkom určite poznáte niekoho ako ona alebo ste priamo ako ona. Vždy verná, vzorne slúži v Cirkvi, profesionálne uznávaná, milovaná svojou rodinou a aj keď očakávala manželstvo a deti, je slobodná. „Učinila som rozhodnutie,“ povedala, „že vložím svoju dôveru v Ježiša Krista. Časté chodenie do chrámu mi pomáha udržať zameranie sa na večnosť. Pripomína mi to, že nikdy nie som sama. Mám vieru, . . . že žiadne . . . požehnanie mi nebude odopreté, . . . ak . . . zostanem verná svojim zmluvám, vrátane zákona cudnosti.“¹⁵

Iný priateľ slúžil na úžasnej misii, nasledovalo rigorózne akademické vzdelávanie. Dúfal, že bude mať rodinu. Jeho skúškou viery bola náklonnosť k rovnakému pohlaviu. Len nedávno mi napísal: „V mojom patriarchálnom požehnaní mi bolo prisľúbené, že jedného dňa budem mať svoju vlastnú rodinu.

Či už sa to stane v tomto živote alebo v tom nasledujúcom, to neviem. Ale, čo viem je, že nechcem urobiť nič, čo by ohrozilo požehnania, ktoré mne a môjmu budúcemu potomstvu Boh prisľúbil. . . . Život podľa [zákona cudnosti] je výzva, ale neprišli sme na svet práve preto, aby sme čelili výzvam a ukázali Bohu našu lásku a rešpekt tým, že budeme dodržiavať Jeho prikázania? Som požehnaný dobrým zdravím, evanjeliom, milujúcou rodinou a oddanými priateľmi. Som vďačný za to, koľko veľa požehnaní mám.“¹⁶

Svet protestuje, ako môžeš žiadať tak veľa? Pánova odpoveď: „Lebo moje myšlienky nie sú vaše myšlienky a moje cesty nie sú moje cesty. . . .

Ale ako nebesá prevyšujú zem, tak moje cesty prevyšujú vaše cesty a moje myšlienky vaše myšlienky.“¹⁷

Títo dvaja Kristovi nasledovníci a desiatky tisíc im podobných pocítili Spasiteľov prisľub: „Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam, nie ako svet dáva, vám ja dávam. Nech sa vám nermúti srdce a nestračuje!“¹⁸

Tu je ďalšia skúška. Vždy tu bolo zopár takých, ktorí sa snažili zdiskreditovať Cirkev a zničiť vieru. Dnes využívajú internet.

Niektoré informácie o Cirkvi, nezáležiac aké presvedčivé, jednoducho nie sú pravdivé. Pamätám si ako v roku 1985 vošiel kolega do mojej kancelárie na Floride. Mal článok z časopisu *Time* s nadpisom: „Pochybnosti o koreňoch mormonizmu“ [Challenging Mormonism's Roots]. Hovorilo sa tam o nedávnom nájdení listu, ktorý údajne napísal Martin Harris, ktorý bol v rozpore s tým, ako opísal nájdenie dosiek Knihy Mormonovej Joseph Smith.¹⁹

Môj kolega sa opýtal, či táto nová informácia zničí mormonskú Cirkev. Článok citoval muža, ktorý povedal, že kvôli tomuto dokumentu odchádza z Cirkvi. Neskôr údajne odišli z Cirkvi viacerí.²⁰ Som si istý, že toto bola ich skúška viery.

O niekoľko mesiacov neskôr, experti zistili (a zabudli ohlásiť), že ten list bol úplný podvrh. Pamätám si, ako som naozaj dúfal, že tí, ktorí z Cirkvi odišli kvôli tomuto klamstvu, nájdu cestu späť.

Zopár z nich spochybnilo svoju vieru, keď zistili, že vyhlásenie cirkevného vedúceho spred mnohých rokov sa zdalo byť v rozpore s našou náukou. Je tu dôležitá zásada, ktorá spravuje náuku Cirkvi. Náuka je vyučovaná všetkými pätnástimi členmi Prvého predsedníctva a Kvóra Dvanástich. Nie je skrytá v nezrozumiteľnom odseku nejakého príhovoru. Skutočné zásady sú vyučované často a mnohými. Nie je zložitá nájsť našu náuku.

Vedúci Cirkvi sú čestní, ale nie dokonalí muži. Pamätajte na slová Moroniho: Neodsudzujte ma za nedostatky moje, ani otca môjho . . . ani tých, ktorí písali pred ním; ale vzdajte radšej vďaky Bohu, že vám ukázal nedostatky naše, aby ste sa mohli učiť byť ešte múdrejšími, než sme boli my.²¹

Joseph Smith povedal: „Nikdy som vám nepovedal, že som dokonalý – ale v zjaveniach, ktoré som vás učil nie je žiadna chyba.“²² Zázrak Božej ruky v histórii a v určení Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní sa môže chápať skrze objektív duchovných otázok. Prezident Ezra Taft Benson povedal: „V konečnom dôsledku je každý [človek] podopieraný hradbou viery, a preto . . . musí zaujať svoj postoj.“²³ Nebuďte prekvapení keď sa to stane aj vám!

Samozrejme, že skúšky budú nepríjemné. Môžu sa vyskytnúť sklúčenosť, zmätok, bezsenné noci a vankúše premočené slzami. Ale naše skúšky nemusia byť duchovne fatálne. Nie je nutné, aby nám vzali naše zmluvy či odvedli nás z domácnosti Božej.

Pamätajte, . . . že na skale Vykupiteľa nášho, ktorý je Kristus, Syn Boží, musíte postaviť základ svoj; aby, keď diabol vyšle mocné vetry svoje, áno, šípy svoje vo víchrici, . . . až vás bude tlčiť všetko krupobitie jeho a mocná búrka jeho, to nebude mať nad vami žiadnu moc na to, aby vás stiahlo do priepasti . . . pre onú skalú, na ktorej ste postavení, . . . základom, na ktorom ak ľudia stavajú, nemôžu padnúť.²⁴

Tak ako intenzívny oheň, ktorý mení železo na oceľ, ak my zotrváme verní počas skúšok ohňom *našej* viery, objaví sa duchovné zdokonalenie a naša duchovná sila narastá.

Starší D. Todd Christofferson vysvetlil, čo sa on naučil zo svojej osobnej skúšky: „Aj keď som vtedy trpel, keď sa teraz pozriem späť, som vďačný za to, že neexistovalo rýchle riešenie môjho problému. Skutočnosť, že som bol skoro každý deň počas

niekoľkých rokov nútený žiadať Boha o pomoc, ma skutočne naučila, ako sa modliť a ako získavať odpovede na modlitby a úplne praktickým spôsobom ma naučila mať vieru v Boha. Spoznal som svojho Spasiteľa a Nebeského Otca takým spôsobom a do takej miery, ako by som ich asi inak spoznať nemohol, alebo by mi to trvalo možno oveľa dlhšie. . . . Naučil som sa dôverovať Pánovi celým svojím srdcom. Naučil som sa kráčať s Ním deň za dňom.²⁵

Peter opísal tieto skúsenosti ako „omnoho drahšie ako . . . zlato“²⁶. Prorok Moroni dodal, že po skúške našej viery prichádza svedectvo.²⁷

Začal som príbehom o rodine Marriottovcov. Minulý týždeň sme sa spolu s Kathy s nimi stretli pri Georgiinom hrobe. Prešlo desať rokov. Rodina a priatelia hovorili o láske a spomienkach, ktoré na Georgiu majú. Boli tam biele balóny naplnené héliom na oslavu jej života. Georgiina matka so slzami v očiach ticho hovorila o tom, aký nárast viery a porozumenia obdržala a Georgiin otec mi ticho hovoril o prisľúbenom „svedectve“, ktorého sa mu dostalo.

S vierou prichádzajú skúšky viery, prinášajúce nárast viery. Pánov upokojujúci prisľub prorokovi Josephovi, je ten istý, ktorý dáva aj vám pri vašej skúške viery: Drž sa . . . neboj sa . . . lebo Boh bude s tebou na veky vekov.²⁸ O tomto vydávam posvätné svedectvo v mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Pozri Shayne M. Bowenová, „Because I Live, Ye Shall Live Also“, a Ann M. Dibbová, „I Know It. I Live It. I Love It“, Sobotňajšie ranné zasadanie generálnej konferencie, október 2012.
2. Ján 17:3.
3. 1. Petra 1:7.
4. Lukáš 22:31–32.
5. 1. Petra 4:12, zvýraznenie pridané.
6. Pozri Alma 1:25.
7. Efezským 2:19..
8. Pozri NaZ 84:20.
9. Pozri Mosiáš 18:8–10.
10. Thomas S. Monson, „Stojte na svätých miestach“, október 2011, 82.
11. Pozri Ezra Taft Benson, „The Law of Chastity“, *New Era*, január 1988, 4–7; „The Law of Chastity“ v *Brigham Young University 1987–88 Speeches* (1988), 1–5, speeches.byu.edu; pozri tiež *Gospel Principles* (2009), 224–32.
12. „Rodina: Prehlásenie svetu“, , Slovak 35602_176.
13. Matúš 5:28.
14. Ján 8:11.
15. Osobná korešpondencia 2012.
16. Osobná korešpondencia 2012.

17. Izaiáš 55:8–9.
18. Ján 14:27.
19. Pozri Richard N. Ostling, „Challenging Mormonism’s Roots“, *Time*, 20. mája 1985, 44.
20. Pozri Gordon B. Hinckley, „Lord, Increase Our Faith“, *Ensign*, november 1987, 52.
21. Pozri Mormon 9:31.
22. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 522.
23. Ezra Taft Benson, „The Book of Mormon Is the Word of God“, *Tambuli*, máj 1988, 6.
24. Helaman 5:12.
25. D. Todd Christofferson, „Give Us This Day Our Daily Bread“ (Church Educational System fireside, 9. januára 2011), lds.org/broadcasts.
26. 1. Peter 1:7; pozri tiež 1. Peter 4:13.
27. Eter 12:6.
28. Pozri NaZ 122:9. Prezident George Q. Cannon povedal: „Nezáleží na tom, aké závažné skúšky sú, aké hlboké je utrpenie, aké veľké je trápenie, [Boh] nás nikdy neopustí. Nikdy to neurobil a ani to nikdy

neurobí. Nemôže to urobiť. Nie je to v Jeho povahe. Je nemennou bytosťou; rovnaký včera, dnes a bude rovnaký po celé večné časy, ktoré prídu. My sme toho Boha našli. Učinili sme Ho našim priateľom; tým, že poslúchame Jeho evanjelium; a On bude stáť pri nás. Môžeme prechádzať cez ohnivú páľavu; môžeme prechádzať hlbokými vodami; ale nemali by sme sa nimi nechať stráviť alebo zaplaviť. Môžeme sa vynoriť zo všetkých týchto skúšok a problémov lepšie a očistení od nich iba vtedy, ak dôverujeme v nášho Boha a dodržiavame Jeho prikázania“ („Freedom of the Saints“, v Brian H. Stuy, vyd., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 vyd. [1987–92], 2:185); pozri tiež Jeffrey R. Holland, „Come unto Me“, *Ensign*, apríl 1998, 16–23.

Chráňte deti

Starší Dallin H. Oaks

Kvórum dvanástich apoštolov

Nikto nemôže vzdorovať prosbe, v ktorej sa zjednocujeme, aby sme zvýšili náš záujem pre blaho a budúcnosť našich detí – nastupujúce pokolenie.

Všetci si pamätáme na to, čo cítime, keď sa rozplače malé dieťa a dožaduje sa našej pomoci. Milujúci Nebeský Otec nám dal tieto pocity, aby nás motivoval pomáhať Jeho deťom. Prosím, pripomeňte si tieto pocity, keď budem hovoriť o našej zodpovednosti chrániť deti a konať v ich prospech.

Hovorím z perspektívy evanjelia Ježiša Krista, zahŕňajúc Jeho plán spásy. Je to moje povolanie. Miestni cirkevní vedúci majú zodpovednosť za jedinú oblasť, ako napríklad zbor alebo kôl, ale apoštol má zodpovednosť svedčiť celému svetu. V každom národe, v každej rase a vyznaní, sú všetky deti deťmi Božími.

Hoci nepoužívam termíny politikov či širokej verejnosti, ani ja, rovnako ako ostatní cirkevní vedúci, nemôžem hovoriť v prospech detí bez toho, aby to ovplyvnilo rozhodnutia, ktoré činia občania, verejní činitelia a pracovníci súkromných organizácií. Všetci sme pod Spasiteľovým príkazom milovať sa navzájom a starať sa jeden o druhého, a najmä o slabých a bezbranných.

Deti sú veľmi zraniteľné. Majú len veľmi malú alebo žiadnu moc ochrániť sa alebo postarať sa samy o seba, a veľmi malý vplyv na väčšinu toho, čo je pre ich blaho nevyhnutné. Deti potrebujú druhých, aby za nich hovorili a potrebujú niekoho, kto za nich učiní rozhodnutia, ktoré nadržadia ich vlastné blaho sebeckým záujmom dospelých.

I.

Sme šokovaní tým, ako v celosvetovom meradle miliónoch deťom ubližujú zločiny zlovoľných dospelých a ich sebeckosť.

V niektorých krajinách, kde zúri vojna, sú deti nútené slúžiť ako vojaci v zápasiacich armádach.

Správa Spojených národov odhaduje, že viac ako dva milióny detí sú každý rok zneužívané pre potreby prostitúcie a pornografie.

Z perspektívy plánu spásy je jedným z najväčších zneužití detí to, keď im odoprieme narodiť sa. Je to celosvetový trend. Národný priemer pôrodnosti v Spojených štátoch je najnižší za posledných 25 rokov² a v mnohých krajinách Európy a Ázie je už mnoho rokov pod úrovňou zvyšovania populácie. Toto nie je len problém náboženstva. Keď nastupujúca generácia klesá počtom, kultúry a dokonca národy sú oslabené a napokon prestanú existovať.

Jedným z dôvodov poklesu pôrodnosti je praktizovanie potratov. Odhaduje sa, že na celom svete sa každý rok vykoná viac ako 40 miliónov potratov.³ Mnohé zákony umožňujú či dokonca podporujú potraty, ale pre nás je to obrovské zlo. Medzi ďalšie zneužívanie detí, ktoré sa deje počas tehotenstva, patrí poškodenie plodu ako výsledok nedostatočnej výživy matky alebo užívania drog.

Je tragickou iróniou, že zástupy detí sú ešte pred narodením zlikvidované alebo zranené, kým davy neplodných párov túžia po bábätkách, ktoré si môžu adoptovať, a vyhľadávajú ich.

Zneužívanie detí a ich zanedbávanie, ktoré sa deje po narodení, je očividnejšie. Na celom svete zomrie takmer osem miliónov detí pred dovŕšením piateho roku života, väčšinou v dôsledku chorôb, ktoré sa dali liečiť alebo ktorým sa dalo zabrániť.⁴ A Svetová zdravotnícka organizácia udáva, že jedno zo štyroch detí má kvôli nedostatočnej výžive spomalený fyzický i duševný vývin.⁵ My, ako cirkevní vedúci, cestujeme po svete a žijeme v rôznych krajinách, a tak vidíme tieto veci. Generálne predsedníctvo Primáriek udáva, že deti žijú v podmienkach, ktoré „si nevieme vôbec predstaviť“. Matka na Filipínach povedala: „Niekdedy nemáme dosť peňazí na jedlo, ale to je v poriadku, pretože mi to poskytuje príležitosť učiť svoje deti o

viere. Zhromaždíme sa a modlíme sa o pomoc, a deti vidia, že Pán nám požeľná.“⁶ Pracovníčka Primáriek v Južnej Afrike stretla malé, osamelé a smutné dievčatko. Keď potichu odpovedalo na láskavé otázky, povedalo, že nemá mamu ani otca, a ani starú mamu – len starého otca, ktorý sa oň stará.⁷ Takéto tragédie sú na tomto kontinente, kde veľa opatrovníkov umiera na AIDS, bežné.

Dokonca i v bohatých spoločnostiach sú malé deti a mladí ľudia zanedbávaní. Deti, ktoré vyrastajú v chudobe majú zhoršené zdravie a nedostatočný prístup k vzdelaniu. Tiež sú vydané napospas nebezpečným okolnostiam vo svojom okolí, ktoré vplýva na ich fyzické a kultúrne potreby, a dokonca sú vystavené zanedbávaniu zo strany rodičov. Starší Jeffrey R. Holland sa nedávno podelil o skúsenosť policajného dôstojníka SND. Pri vyšetrovaní narazil na päť detí, ktoré sa k sebe túlili a pokúšali sa spať na holej špinavej dlážke, kde čakali, zatiaľ čo ich matka a ostatní niekde popíjajú a zabávajú sa. V byte nebolo žiadne jedlo. Keď dôstojník uložil deti do provizórnej postele, pokľakol a modlil sa za ich ochranu. Keď kráčal k dverám, jedno z detí, asi šesťročné, sa za ním rozbehlo, chytilo ho za ruku a prosilo: „Prosím, adoptuješ si ma?“⁸

Pamätáme si na učenie nášho Spasiteľa, keď postavil pred Svojich učeníkov malé dieťa a prehlásil:

„Kto by prijal jedno takéto dieťa v mojom mene, mňa prijíma.

Kto by však zvedol na hriech jedného z týchto maličkých, ktorí veria vo mňa, lepšie by bolo, aby mu oslí žarnov zavesili na šiju a potopili ho do morskej hlbiny“ (Matúš 18:5 – 6).

Keď premýšľame nad nebezpečenstvami, pred ktorými by sme mali deti ochrániť, mali by sme do nich zahrnúť aj psychické zneužívanie. Rodičia, opatrovníci, učitelia či vrstovníci, ktorí ponižujú, šikanujú alebo pokorujú deti a mladých ľudí im môžu spôsobiť trvalú ujmu, ktorá je väčšia ako pri fyzickom zranení. Keď sa deti cítia nehodné, nemilované alebo nechcené, môže im to spôsobiť vážnu a dlhodobú ujmu v ich emocionálnom blahu a vývoji.⁹ Mladí ľudia, ktorí sa boria s akýmikoľvek nezvyčajnými okolnosťami, vrátane príťažlivosti k rovnakému pohlaviu, sú veľmi zraniteľní a potrebujú láskyplné porozumenie – nie šikanovanie či odmietanie.¹⁰

S Pánovou pomocou môžeme činiť pokánie a zmeniť sa – viac milovať deti a viac im pomáhať, nielen naše vlastné, ale i tie okolo nás.

II.

Tu sú niektoré príklady fyzického alebo emocionálneho násillia na deťoch, ktoré má svoje korene v ich vzťahu so svojimi rodičmi či opatrovníkmi. Prezident Thomas S. Monson hovoril o niečom, čo on nazval „odporným skutkom“ detského zneužívania, kedy rodič zlomí alebo zmrzačí dieťa, či už fyzicky alebo emocionálne.¹¹ Keď som študoval šokujúce dôkazy týchto prípadov počas svojho pôsobenia na Najvyššom súde v Utahu, bol som veľmi skormútený.

Tým najdôležitejším pre blaho detí je to, či sú ich rodičia zosobášení, aká je povaha a trvanie ich manželstva a, v širšom meradle, kultúra manželstva a jeho očakávania i to, aká je starostlivosť o deti v mieste, kde žijú. Dvaja odborníci na rodinu vysvetľujú: „V dejinách sveta bolo manželstvo prvou a najdôležitejšou inštitúciou pre privádzanie detí na svet a ich výchovu. Poskytuje kultúrne putá, ktoré sa pokúšajú spojiť otca s jeho deťmi tým, že ho spoja s matkou jeho detí. Zatiaľ čo v dnešnej dobe sú deti čoraz viac odsúvané z centra pozornosti.“¹²

Profesor práva z Harvardu opisuje súčasnú zákonnú normu a jej vzťah k manželstvu a k rozvodu: „Príbeh [súčasného] amerického manželstva, ako je opísaný v zákone a vo väčšine populárnej literatúry, je asi takýto: manželstvo je vzťah, ktorý existuje najmä pre uspokojenie potrieb manžela a manželky. Ak prestane vykonávať túto funkciu, nikto nie je vinný a každý z partnerov ho môže zo svojej vlastnej vôle ukončiť. . . . V tomto príbehu sa len zriedkavo objavujú deti, maximálne sú akýmisi nejasnými postavami v zákulisí.“¹³

Na druhej strane, proroci dnešných dní varujú pred takým náhľadom na manželstvo, „ako na obyčajnú zmluvu, ktorá sa dá uzatvoriť v príjemných chvíľach. . . a ktorá sa dá ukončiť pri prvých problémoch. . . je to zlo zasluhujúce si prísne odsúdenie, hlavne ak tým trpia deti.“¹⁴ A deti sú rozvodmi zasiahnuté. Viac ako polovica rozvodov v minulom roku sa týkala manželských párov s malými deťmi.¹⁵

Mnohé deti sú požehnané tým, že sú vychovávané obidvoma rodičmi, ak len ich rodičia nasledujú toto inšpirujúce učenie v prehlásení o rodine: „Manžel i manželka majú posvätnú zodpovednosť milovať a starať sa jeden o druhého a o svoje deti. . . . Rodičia majú posvätnú povinnosť vychovávať svoje deti v láske a spravodlivosti, starať sa o ich telesné a duchovné potreby [a] učiť ich vzájomne sa milovať a navzájom si slúžiť.“¹⁶ Najmocnejším prostriedkom na učenie detí je príklad ich rodičov. Rozvedení rodičia nevyhnutne vyučujú negatívnu lekciu.

Určite existujú prípady, kedy je rozvod nevyhnutný pre dobro detí, ale tieto okolnosti sú výnimočné.¹⁷ Pri väčšine manželských problémov by mali súperiaci rodičia viac myslieť na záujmy detí. S Pánovou pomocou tak môžu učiť. Deti potrebujú emocionálnu a osobnú silu, ktorá prichádza vtedy, ak sú vychovávané obidvoma rodičmi, ktorí sú zjednotení v manželstve a vo svojich cieľoch. Ako ten, ktorého vychovávala ovdovelá matka, viem zo svojej vlastnej skúsenosti, že sa to vždy nedá dosiahnuť, ale je to ideál, o ktorý máme usilovať vždy, keď je to možné.

Deti sú prvými obeťami súčasného zákonodárstva, ktoré nazývame „bezchybný rozvod“. Z pohľadu detí je rozvod veľmi ľahký. Dôkladný vedec, ktorého výskumom bolo sumarizovanie desaťročí sociológie, dospel k záveru, že „vo všeobecnosti, štruktúru rodiny, ktorá je najlepšia pre deti, tvoria dvaja biologickí rodičia, ktorí zostávajú v manželstve“¹⁸. Redaktor *New York Times* si povšimol „do očí bijúcu skutočnosť, že tak ako v Spojených štátoch upadá tradičné manželstvo . . . sú viditeľné dôkazy toho, ako dôležitá je táto inštitúcia pre blaho detí“¹⁹. Táto skutočnosť poskytuje dôležité vedenie pre rodičov a budúcich rodičov pri ich rozhodnutiach týkajúcich sa manželstva a rozvodu. Takisto potrebujeme politikov, politických činiteľov a vládnych úradníkov, aby zvýšili svoj záujem o to, čo je najlepšie pre deti v porovnaní so sebeckými záujmami voličov a hlasných obhajcov záujmov dospelých.

Deti sú tiež zranené manželstvami, ktoré neboli uzatvorené. Niekoľko faktov o blahu našej nastupujúcej generácie je viac znepokojivých, ako nedávna správa, že 41 percent všetkých detí narodených v Spojených štátoch sa narodilo ženám, ktoré neboli

vydaté.²⁰ Nevydaté matky čelia obrovským výzvam, a existuje jasný dôkaz, že ich deti sú v porovnaní s deťmi, ktoré vychovávajú zosobášení rodičia v značnej nevýhode.²¹

Väčšina detí, ktoré sa narodia nevydatým matkám – 58 percent – sa narodilo párom, ktoré spolu žili „bez papiera“.²² Nech už môžeme o týchto nezosobášených pároch povedať čokoľvek, štúdie dokazujú, že ich deti trpia značnými nevýhodami oproti iným deťom.²³ Pre deti je relatívna stabilita manželstva dôležitá.

Môžeme predpokladať, že rovnakými nevýhodami trpia aj deti, ktoré vychovávajú páry rovnakého pohlavia. Sociologická literatúra o dlhodobom dopade tejto skutočnosti na deti polemizuje a je politicky neústupná, najmä preto, ako poznamenal redaktor *New York Times*, že „manželstvo osôb rovnakého pohlavia je sociálnym experimentom, a rovnako ako väčšina experimentov si vyžaduje čas na to, aby sme porozumeli jeho dôsledkom“²⁴.

III.

Hovorím v záujme detí – detí na celom svete. Niektorí ľudia možno neprijmú niektoré tieto príklady, ale nikto z nich nemôže vzdorovať prosbe, v ktorej sa zjednocujeme, aby sme zvýšili náš záujem pre blaho a budúcnosť našich detí – nastupujúce pokolenie.

Hovoríme v mene detí Božích a s Jeho mocnou pomocou môžeme urobiť ešte viac, aby sme im pomohli. Túto prosbu neadresujem len Svätým neskorších dní, ale tiež všetkým ľuďom náboženských vyznaní a ostatným, ktorí zachovávajú systém hodnôt, ktorý ich privádza k tomu, aby podriadili svoje vlastné potreby potrebám druhých, najmä v prospech detí.²⁵

Veriaci ľudia sú si tiež vedomí Spasiteľovho učenia v Novom zákone, že čisté malé deti sú pre nás vzorom pokory a učenívosti:

„Veru, hovorím vám: Ak sa neobrátite a nebudete ako deti, nikdy nevojdete do kráľovstva nebeského.

Kto sa teda pokorí ako toto dieťa, je najväčší v kráľovstve nebeskom“ (Matúš 18:3 – 4).

V Knihe Mormonovej čítame o tom, ako vzkriesený Pán učil Nefitov, že musia činiť pokánie a byť pokrstení, aby sa stali ako

malé dieťa, inak nemôžu zdediť kráľovstvo Božie (pozri 3. Nefi 11:38; pozri tiež Moroni 8:10).

Modlím sa o to, aby sme sa pokorili ako malé deti a načiahli sa, aby sme ochránili svoje malé deti, lebo ony sú budúcnosť – pre nás, pre našu Cirkev a pre naše národy. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Pozri UNICEF, *The State of the World's Children 2005: Childhood Under Threat* (2004), 26.
2. Pozri Haya El Nasser, „National Birthrate Lowest in 25 Years“, *USA Today*, 26. júla 2012, A1.
3. Pozri Gilda Sedghová, a kol., „Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008“, *The Lancet*, zv. 379, č. 9816 (18. februára 2012), 625 – 632.
4. Pozri UNICEF, „Young Child Survival and Development“, <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>.
5. Pozri Svetová zdravotnícka organizácia, *World Health Statistics 2012* (2012), 109, 118.
6. Správa generálneho predsedníctva Primáriek, 13. septembra 2012.
7. Správa generálneho predsedníctva Primáriek.
8. Pozri Jeffrey R. Holland, „Israel, Israel, God Is Calling“, (fireside Cirkevného vzdelávacieho systému pre mladých slobodných, 9. septembra 2012), lds.org/broadcasts; pozri tiež R. Scott Lloyd, „Zion Not Only Where, but How We Live, hovorí Starší Holland“, *Deseret News*, 10. septembra 2012, B2.
9. Pozri Kim Painter, „Parents Can Inflict Deep Emotional Harm“, *USA Today*, 30. júla 2012, B8; Rachel Lowry, „Mental Abuse as Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows“, *Deseret News*, 5. augusta 2012, A3.
10. Pozri „End the Abuses“, *Deseret News*, 12. júna 2012, A10.
11. Thomas S. Monson, „A Little Child Shall Lead Them“, *Liahona*, jún 2002, 2.
12. W. Bradford Wilcox a Elizabeth Marquardtová, vyd., *The State of Our Unions: Marriage in America*, 2011, 82.
13. Mary Ann Glendonová, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges* (1987), 108.
14. David O. McKay, „Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce“, *Improvement Era*, jún 1969, 5.
15. Pozri Diana B. Elliottová a Tavia Simmonsová, „Marital Events of Americans: 2009“, *American Community Survey Reports*, august 2011.
16. „Rodina: Prehlásenie svetu“, november, 35602 176.
17. Pozri Dallin H. Oaks, „Rozvod“, *Generálna konferencia*, 86.
18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960 – 2010* (2012), 158.
19. Ross Douthat, „Gay Parents and the Marriage Debate“, *New York Times*, 11. júna 2012, <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate/>.
20. Pozri Joyce A. Martinová, a kol., „Births: Final Data for 2010“, *National Vital Statistics Reports*, zv. 61, č. 1 (august 2012), 10.

21. Pozri William J. Doherty, a kol., *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences* (2002); W. Bradford Wilcox, a kol., *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, 3. vyd., (2011).
22. Pozri Martin, „Births: Final Data for 2010“, 10 – 11.
23. Pozri Wilcox, *Why Marriage Matters*.
24. Douthat, „Gay Parents and the Marriage Debate“. Najnovšia dôkladná štúdia objavila významné nevýhody, o ktorých informovali mladí dospelí, ktorí mali rodiča, ktorý mal vzťah s partnerom rovnakého pohlavia predtým ako dovърšili 18 rokov (see Mark Regnerus, „How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Findings from the New Family Structures Study“, *Social Science Research*, zv. 41 [2012], 752 – 770).
25. Svätí neskorších dní sú obzvlášť oddaní rodičovstvu ako jednému z najdôležitejších životných cieľov (pozri Pew Research Center’s Forum on Religion and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, 12. januára 2012, 10, 16, 51).

Bratia, máme prácu, ktorú treba urobiť

Starší D. Todd Christofferson

Kvórum dvanástich apoštolov

Ako muži v kňazstve máme neodmysliteľnú rolu, ktorú zohrávame v spoločnosti, doma a v Cirkvi.

Bratia, v posledných rokoch sa toho veľa povedalo a napísalo o výzvach, ktoré majú muži a chlapci. Tu je zopár príkladov kníh, ktoré vyšli, ako *Prečo dobrí muži už nie sú*, *Zánik chlapov*, *Koniec mužov*, *Prečo chlapi zlyhávajú*, a *Chlapi, vzmužte sa* (*Why There Are No Good Men Left*, *The Demise of Guys*, *The End of Men*, *Why Boys Fail*, a *Manning Up*). Najzaujímavejšie na tom je, že väčšinu z nich napísali ženy. V každom prípade, spoločným menovateľom týchto analýz je, že v mnohých spoločnostiach dnešní muži získavajú mäťúce a protichodné signály o svojich rolách a hodnote v spoločnosti.

Autorka knihy *Chlapi, vzmužte sa* (*Manning Up*) to charakterizovala takto: „Bolo takmer univerzálnym pravidlom civilizácie, že zatiaľ čo z dievčata sa stala žena jednoducho tým, že dosiahla fyzickú dospelosť, chlapci museli zložiť skúšku. Potrebovali preukázať odvahu, fyzickú silu či majstrovstvo v dôležitých zručnostiach. Cieľom bolo preukázať ich schopnosť ochraňovať ženy a deti; toto bola vždy ich hlavná sociálna rola. Ale dnes, pri ženách ženúcich sa vpred v tejto rozvinutej ekonomike, je manžel ako chlebobdarca a otec len jednou z možností, a charakterové vlastnosti muža, ktoré musel kedysi mať, aby splnil svoju úlohu -- statočnosť, stoicizmus, odvaha, vernosť -- sú zastarané, a dokonca aj trochu trápne.“¹

V úsilí zabezpečiť príležitosti pre ženy, čo oceňujeme, sú tu aj takí, ktorí znevažujú mužov a ich príspevok. Myslia si, že život je súťaž medzi mužmi a ženami -- že jeden musí dominovať nad druhým a že teraz je čas, kedy sú na rade ženy. Niektorí argumentujú, že kariéra je všetko a že manželstvo a deti sú, alebo by mali byť, iba možnosťou -- a preto načo sú teda potrební muži?² Vo veľkom množstve hollywoodskych filmov, televíznych šou a dokonca aj v reklame sú muži prezentovaní ako nekompetentní, nedospelí či skúpi. Toto kultúrne oslabenie mužov má negatívny dopad.

Napríklad v Spojených štátoch sa udáva: „Dnes dievčatá prevyšujú chlapcov na všetkých stupňoch, od základnej školy až po strednú. Napríklad v ôsmej triede iba dvadsať percent chlapcov exceluje v písaní a dvadsaťštyri percent v čítaní. V roku 2011 boli výsledky mladých mužov v teste SAT najhoršie za posledných štyridsať rokov. Podľa Národného štatistického centra pre vzdelávanie (NCES), o tridsať percent viac chlapcov ako dievčat vzdáva svoje vzdelanie, či už stredoškolské alebo vysokoškolské. . . . Predpokladá sa, že do roku 2016 dosiahne šesťdesiat percent žien titul bakalára, šesťdesiattri percent titul magistra a päťdesiatštyri percent doktorát. Dve tretiny študentov v špeciálnom pomocnom vzdelávacom programe sú chlapci.“³

Niektorí muži a mladí muži prevzali tieto negatívne posolstvá ako výhovorku, prečo na seba neberú zodpovednosť a nikdy skutočne nedospejú. Jeden univerzitný profesor sa podelil o postreh, ktorý sa až príliš často podobá skutočnosti: „Chlapec príde do triedy s naopak nasadenou šiltovkou a s výhovorkou, že jeho domácu úlohu zjedol wordový editor. Zatiaľ čo dievčatá si prezerajú svoj denný program a pýtajú si odporúčenie na štúdium práva.“⁴ Jedna filmová recenzentka vyjadrila trochu cynický pohľad na to, „v čom sa môžeme na mužov spoľahnúť, ak máme šťastie a vyberieme si partnera, je presne iba to – je pre nás len partner. Nieкто, kto zostane vo svojom vlastnom priestore a rovnako rešpektuje aj to, že my zostaneme vo svojom vlastnom.“⁵

Bratia, takto to nemôže byť v našom prípade. Ako muži v kňazstve máme neodmysliteľnú rolu, ktorú zohrávame v spoločnosti, doma a v Cirkvi. Ale musíme byť mužmi, ktorým môžu dôverovať ženy, môžu im dôverovať deti a môže im

dôverovať Boh. V Cirkvi a v kráľovstve Božom v týchto neskorších dňoch si nemôžeme dovoliť mať chlapcov a mužov, ktorí sú nestáli. Nemôžeme si dovoliť mladých mužov, ktorí majú nedostatok sebadisciplíny a žijú iba pre zábavu. Nemôžeme si dovoliť mladých dospelých, ktorí v živote nesmerujú nikam, ktorí nie sú seriózní ohľadom vytvorenia rodiny a urobiť tak skutočný prínos v tomto svete. Nemôžeme si dovoliť manželov a otcov, ktorí zlyhajú v zabezpečovaní duchovného vodcovstva v domove. Nemôžeme si dovoliť tých, ktorí sú držiteľmi a vykonávatelmi Svätého kňazstva, podľa rádu Syna Božieho, aby premárnili svoju silu v sledovaní pornografie či strávili svoj život v kyberpriestore (ironicky, boli zo sveta zatiaľ čo neboli vo svete).

Bratia, máme prácu, ktorú treba urobiť.

Mladí muži, musíte byť lepší v škole, a potom pokračovať vo svojom vzdelávaní po strednej škole. Niektorí z vás budete preferovať štúdium na univerzite a kariéru v obchode, poľnohospodárstve, vláde či iných profesiách. Niektorí budete excelovať v hudbe či v umení. Niektorí si vyberiete kariéru v armáde alebo sa vyučíte remeslu. Počas mnohých rokov som mal veľa remeselníkov, ktorí pracovali na projektoch prestavby a opravách v mojom dome a vážil som si remeslo týchto mužov a ich schopnosť ťažko pracovať. Čokoľvek si vyberiete je dôležité, aby ste sa stali zručnými, tak aby ste mohli podporovať rodinu a prispieť k dobru vašej komunity a vašej krajiny.

Prednedávnom som videl video o jednom dni života štrnásťročného mladého muža v Indii, ktorý sa volal Amar. Vstáva skoro ráno a pracuje dlhé hodiny v dvoch zamestnaniach pred a po škole, šesť a pol dňa za týždeň. Jeho príjem zabezpečuje podstatnú časť príjmu na živobytie jeho rodiny. Ponáhľa sa domov na svojom starom bicykli zo svojej druhej práce po zotmení a nejakým spôsobom vtlačí zopár hodín na domáce úlohy, pred tým ako padne do svojej postele na zem medzi spiacich súrodencov niekedy okolo pol jedenástej alebo jedenástej v noci. Napriek tomu, že som ho nikdy nestretol, som na neho hrdý za jeho pracovitosť a odvahu. Robí to najlepšie čo môže so svojimi obmedzenými zdrojmi a príležitosťami a je požehnaním pre svoju rodinu.

Vy, dospelí muži -- otcovia, slobodní dospelí, vedúci, domáci učiteľia -- buďte hodnými príkladmi a pomôžte nastupujúcej generácii chlapcov stať sa mužmi. Učte ich spoločenské a iné zručnosti: ako sa zapájať do konverzácie, ako sa spriatelieť a komunikovať s druhými, ako sa správať k ženám a dievčatám, ako slúžiť, ako byť aktívnymi a užiť si relax, ako pestovať koničky bez toho, aby sa na nich stali závislí, ako napraviť chyby a činiť lepšie rozhodnutia.

A rovnako každému, kto počúva, kdekoľvek vás toto posolstvo zastihne, hovorím ako Jehova povedal Józuovi: „Buď silný a odvážny“ (Józue 1:6). Zobierajte odvahu a pripravte sa najlepšie ako môžete, nech už máte akékoľvek podmienky. Pripravte sa na to byť dobrým manželom a otcom; pripravte sa byť dobrým a produktívnym občanom; pripravte sa slúžiť Pánovi, ktorého kňazstvo držíte. Kdekoľvek ste, váš Nebeský Otec na vás pamätá. Nie ste sami; máte kňazstvo a dar Ducha Svätého.

Zo všetkých miest, na ktorých ste potrební, jedno je najdôležitejšie, a to vaše kňazské kvórum. Potrebujeme kvóra, aby zabezpečili duchovnú výživu pre členov v nedeľu a tiež aby slúžili. Potrebujeme vedúcich kvór, ktorí sa zamerajú na to, že budú vykonávať Pánovu prácu a podporovať členov kvór a ich rodiny.

Zvážte misionársku prácu. Mladí muži, nemáte času nazmar. Nemôžete čakať s tým, aby ste o tom vážne premýšľali, kým budete mať sedemnást či osemnást. Kvóra Áronovho kňazstva môžu svojim členom pomôcť porozumieť prísaha a zmluve kňazstva a pripraviť sa na vysvätenie za staršieho; a môžu im pomôcť porozumieť chrámovým obradom a pripraviť sa na ne; a môžu im pomôcť pripraviť sa na úspešnú misiu. Kvóra Melchisedekovho kňazstva a Združenie pomoci môžu pomôcť rodičom pripraviť misionárov, ktorí prídu do misijného poľa plne oddaní. A v každom jednom zbore a pobočke môžu tieto isté kvóra viesť efektívnu spoluprácu s misionármi na plný úväzok, ktorí u nich slúžia.

Práca, ktorá leží priamo na ramenách kňazstva je Spasiteľovým povoláním, ktoré zopakoval prezident Thomas S. Monson, aby zachraňovala tých, ktorí sa od Cirkvi odklonili či

tých, ktorí sa z nej pre nejakú príčinu odpadli. S touto snahou sme mali úžasný úspech, vrátane excelentnej práce mladých mužov. Kvórum Áronovho kňazstva v Rio Grande, (v španielsky hovoriacom) zbore v Albuquerque v Novom Mexiku, sa spolu radilo o tom, koho priviesť späť a ako skupina išli a navštívili každého z nich. Jeden z nich povedal: „Keď prišli k mojim dverám, cítil som, že som dôležitý“ a druhý potvrdil: „Bol som veľmi šťastný vo svojom vnútri, že chcem, aby som s nimi išiel na zhromaždenie, a to spôsobuje, že tam teraz chcem ísť.“ Keď členovia kvóra navštívili a pozvali jedného mladého muža, aby prišiel späť, požiadali ho, aby s nimi išiel na ďalšiu návštevu, a on išiel. Nielen že ho pozvali, aby prišiel do cirkvi, ale okamžite ho učinili súčasťou kvóra.

Ďalšou náročnou ale podnetnou úlohou kňazstva je práca na rodinnej histórii a v chráme. Počkejte si na list Prvého predsedníctva, ktorý zanedlho obdržíte a ktorý bude obsahovať obnovenú výzvu týkajúcu sa tejto životne dôležitej súčasti práce, ktorú musíme vykonať.

Naše kvóra formujú vzájomnú bratskú podporu. Prezident Gordon B. Hinckley raz povedal: „Bratia, bude to podivuhodný deň -- bude to deň naplnenia Pánovho cieľa -- keď sa naše kňazské kvóra stanú kotvou sily pre každého muža, ktorý do nich patrí, keď každý takýto muž bude schopný prehlásiť: ‚Ja som člen kňazského kvóra Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní. Som pripravený pomôcť svojim bratom vo všetkom, čo potrebujú a som presvedčený, že aj oni sú pripravený rovnako pomôcť mene. V spolupráci môžeme stáť bez hanby a bez strachu, proti vetrom nepriazne, ktoré budú viať, či už to budú vetry ekonomické, spoločenské alebo duchovné.‘“⁶

Napriek nášmu najlepšiemu úsiliu sa nie vždy musí všetko podať tak, ako sme si naplánovali a jedným z konkrétnych „vetrov protivenstva“, ktorý môže vstúpiť do života muža je nezamestnanosť. V brožúre o sociálnom blahu, ktorá bola vydaná v počiatkoch Cirkvi, sa píše: „Človek bez práce je vo vzťahu k Cirkvi hodný zvláštnej pozornosti, pretože keď je zbavený svojej dedičnej túžby, nachádza sa v rovnakej skúške ako Jób -- v skúške bezúhonnosti. Keď sa dni predlžia v týždne, mesiace a dokonca roky nepriazne, bolesť sa prehľbuje. . . . Cirkev nemôže dúfať, že

človeka zachráni v nedeľu, ak sa počas týždňa jednoducho prizerá ukrižovaniu jeho duše.“⁷

V apríli 2009 bývalý radca v predsedajúcom biskupstve Richard C. Edgley rozprával príbeh o príkladnom kvóre, ktoré sa zmobilizovalo v pomoci svojmu členovi, ktorý stratil prácu:

„Autoservis Phil’s Auto v Centerville v Utahu je dôkazom toho, čo môže dosiahnuť kňazské vedenie a kvórum. Phil bol členom kvóra starších a pracoval ako mechanik v miestnom autoservise. Nanešťastie, servis, v ktorom pracoval Phil zažíval ekonomické problémy a musel Phila prepustiť. Bol zlomený touto náhlou zmenou udalostí.

Akonáhle sa jeho biskup, Leon Olson, a predsedníctvo kvóra starších dopočuli o Philovom prepustení, s modlitbou premýšľali o spôsoboch, ktoré by mohli pomôcť Philovi postaviť sa opäť na vlastné nohy. Nakoniec, bol to brat z kvóra a potreboval pomoc. Usúdili, že Phil musí získať zručnosti, aby mohol začať sám podnikáť. Jeden člen kvóra ponúkol, že má starú stodolu, ktorá by sa mohla využiť ako opravovňa. Ďalší členovia kvóra mohli pomôcť zohnať potrebné nástroje a náhradné diely, aby vybavili nový obchod. Takmer každý z kvóra mohol prinajmenšom pomôcť pri čistení starej stodoly.

Podelili sa o svoje nápady s Philom, a potom ich predniesli členom svojho kvóra. Stodola bola vyčistená a zrenovovaná, nástroje sa zohnali a všetko bolo na poriadku. Autoservis Phil’s Auto bol úspešný a nakoniec sa mohol presťahovať na lepšie a stabilnejšie miesto – všetko len kvôli tomu, že jeho kvórum bratov mu poskytlo v čase krízy pomoc.“⁸

A samozrejme, ako to bolo po celé roky opakované prorokmi: „Najdôležitejšia Pánova práca, ktorú kedy budete robiť, bude ohraničená stenami vašich vlastných domovov.“⁹ Máme čo robiť pri posilnení manželstva v spoločnosti, ktorá čoraz viac zľahčuje jeho dôležitosť a zavrhuje jeho ciele. Musíme toho veľa urobiť, aby sme naučili naše deti modliť sa a kráčať vzpriamene pred Pánom (pozri NaZ 68:28). Naša úloha nie je o nič menšia než pomôcť deťom zakúsiť mocnú zmenu srdca či obrátenia sa k Pánovi, o ktorom sa tak výrečne hovorí v Knihe Mormonovej (pozri Mosiáš 5:1 – 12; Alma 26). Kňazské kvóra môžu spoločne so Združením

pomoci posilňovať rodičov a manželstvá a môžu poskytovať požehnania rodinám slobodných rodičov.

Áno, bratia, máme prácu, ktorú treba urobiť. Ďakujem vám za obeť, ktoré prinášate a dobro, ktoré konáte. Pokračujte v tom a Pán vám bude pomáhať. Občas možno presne neviete, čo urobiť alebo povedať -- jednoducho začnite. Začnime konať a Pán uisťuje, že mocné dvere . . . budú otvorené pre [vás] (pozri NaZ 118:3). Začnite hovoriť a On prisľúbil, že nebudete pred ľuďmi zahanbení; lebo vám bude dané v pravú hodinu, áno, v pravú chvíľu, čo budete hovoriť (pozri NaZ 100:5 – 6). Je pravda, že sme v mnohých ohľadoch obyčajní a nedokonalí, ale máme dokonalého Majstra, ktorý vykonal dokonalé uzmiernenie, a máme nárok na Jeho milosť a Jeho kňazstvo. Keď budeme činiť pokánie a očistíme svoju dušu, je nám sľúbené, že budeme učením a obdarovaním mocou zhora (pozri NaZ 43:16).

Cirkev, svet a ženy volajú po mužoch, ktorí rozvíjajú svoje schopnosti a talenty, ktorí sa neboja obetí a ktorí sú ochotní pracovať, ktorí pomôžu druhým dosiahnuť šťastie a spásu. Volajú: „Povstaňte, ó muži Boží!“¹⁰ Kiež nám Boh pomáha, aby sme to činili. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Kay S. Hymowitzová, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys* (2011), 16.
2. „Keď sa dnes opýtate mladých ľudí, čo z nich urobí dospelých, skoro nikto nepovie nič o manželstve. Oveľa pravdepodobnejšie si ako známky toho, že dospeli, všímajú záležitosti týkajúce sa práce – ukončenia vzdelania, finančnej nezávislosti, zamestnania na plný úväzok. Práca, kariéra, nezávislosť: to sú dnes hlavné zdroje uvedomenia si svojej identity (Hymowitzová, *Manning Up*, 45). Tlak na ženy prijať za vlastnú túto protimanželskú morálku, je obzvlášť intenzívny. Jedna prispievateľka do londýnskeho časopisu *Times* napísala: „Nikto z mojej rodiny ani z mojich učiteľov

nikdy nepovedal: ‚A mimochodom, tiež budeš možno chcieť byť manželkou a matkou.‘ Boli natoľko rozhodnutí, že budeme nasledovať nový, rovnostársky a moderný spôsob života, že túžby celých generácií žien v minulosti – aby sa vydali a vychovali rodinu – boli z ich videnia budúcnosti zámerne vyretušované (Eleanor Millsová, „Learning to Be Left on the Shelf“, *Sunday Times*, 18. apríla 2010, www.thetimes.co.uk; v Hymowitzová, *Manning Up*, 72). Iná pisateľka, štyridsiatnička, citovala niekoľko reakcií na svoj článok, v ktorom opisovala svoju ľútosť nad tým, že sa nevydala: „Som úplne zdesená tvojou potrebou mať muža“, „Maj trochu sebaúcty!“ „Doviedla si pocit spoluzávislosti na úplne nové dno“

a „Ak moja dcéra, keď vyrastie, bude chcieť muža len z polovice toľko ako vy, tak budem vedieť, že som pri jej výchove niečo pokazila“ (Lori Gottlieb, *Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough* [2010], 55).

Dobrou správou je, že väčšina ľudí, vrátane vzdelaných mladých dospelých, sa nenecháva zlákať týmito protimanželskými a protirodinnými posolstvami. „Podľa štúdie jedného ekonóma z Pennsylvánskej univerzity sa v Spojených štátoch v roku 2008 vydalo 86% vysokoškolsky vzdelaných žien bielej rasy pred dosiahnutím veku 40 rokov v porovnaní s 88% žien, ktoré nedosiahli takého vzdelania. Čísła týkajúce sa vysokoškolsky vzdelaných mužov bielej rasy sú podobné: v roku 2008 sa 84% z nich oženilo do svojich 40 rokov. Podľa všeobecne rozšíreného názoru, ktorý tento výskum, mimochodom, nepotvrďuje, sa uvádza, že manželstvo nie je pre ženy žiadna výhra. Zdá sa však, že vysokoškolsky vzdelané ženy bielej rasy si to nemyslia. Zo všetkých ostatných skupín je táto skupina pravdepodobne najviac presvedčená o tom, že „ľudia v manželstve sa všeobecne cítia šťastnejšie ako ľudia, ktorí manželstvo neuzavreli.“ . . . Velká

väčšina – 70% – študentov v prvom ročníku vysokých škôl si myslí, že vychovávať rodiny je pre ich budúcnosť „úplne zásadná“ alebo „veľmi dôležitá“ (Hymowitzová, *Manning Up*, 173–74).

3. Philip G. Zimbardo a Nikita Duncan, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It* (e-book, 2012); pozri kapitolu „Behind the Headlines“.
4. Barbara Dafoe Whiteheadová, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman* (2003), 67.
5. Amanda Dicksonová, „Hunger Games‘ Main Character a Heroine for Our Day“, *Deseret News*, 2. apríla 2012, www.deseretnews.com.
6. Gordon B. Hinckley, „Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums“, *Ensign*, november 1977, 86.
7. *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program* (1945), 4.
8. Richard C. Edgley, „Tento telefónny hovor je pre Teba“, *Generálna konferencia apríl 2009*, 59.
9. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 134.
10. „Rise Up, O Men of God“, *Hymns*, č. 323.

Budte udatní v odvahe, sile a v činorodosti

Biskup Gary E. Stevenson

Predsedajúci biskup

*Staňte sa takými ako tých 2000 mladých vojakov tým,
že budete udatní v odvahe ako hodní držitelia kňazstva.*

Dnes večer sa cítim obzvlášť požehnaný tým, že ako biskup hovorím k mladým mužom, držiteľom Áronovho kňazstva, zhromaždeným z celého sveta na toto kňazské zasadanie. Podelím sa s vami o príbeh z Knihy Mormonovej, kde sa píše o Helamanovi a jeho 2000 mladých vojakoch. Tieto verše nám poskytnú porozumenie povahy mladých mužov v minulosti a inšpiráciu pre vás, mladých mužov posledných dní. V jednom oblúbenom verši sa hovorí, že to boli všetko mladí muži nesmierne udatní a odvážni, plní sily a činorodosti, ale to nebolo všetko – boli to muži, ktorí boli vždy verní¹. Odvaha, sila, činorodosť a pravda, aké to obdivuhodné vlastnosti!

Rád by som sa zamerl na prvú vlastnosť, ktorá ich opisuje – udatní v odvahe. Podľa mňa to opisuje presvedčenie týchto mladých mužov odvážne robiť to, čo je správne, alebo ako opisuje Alma, stáť ako svedkovia Boží vo všetkých dobách a na všetkých miestach². Tých 2000 mladých vojakov malo množstvo okamihov na preukázanie svojej odvahy. Takisto každý z vás bude mať významné chvíle v živote, ktoré budú vyžadovať odvalu. Môj priateľ John sa so mnou podelil o jeden taký moment v jeho živote.

Pred pár rokmi bol John prijatý na prestížnu univerzitu v Japonsku. Mal byť súčasťou medzinárodného študijného programu spolu s mnohými ďalšími skvelými študentmi z celého sveta. Niektorí sa prihlásili dúfajúc, že si prehľbia svoje

porozumenie kultúry a jazyka, iní to vnímali ako odrazový mostík na konečnú profesiu a zamestnanie v Japonsku, ale všetci opustili domov, aby študovali v cudzej krajine.

Čoskoro po Johnovom príchode sa medzi zahraničnými študentmi rozšírila správa o párty na streche súkromnej rezidencie – bolo to pozvanie pre všetkých kvôli zoznámeniu sa s ostatnými. V ten večer sa John a dvaja priatelia vybrali na zmienenú adresu.

Po tom, ako sa vyviezli výťahom na najvyššie poschodie budovy, sa John a jeho priatelia vybrali po jednom úzkom schodisku, ktoré viedlo na strechu a začali sa rozprávať s ostatnými. Ako večer pokračoval, atmosféra sa zmenila. Hluk, hlasitosť hudby a alkohol sa zvyšovali priamo úmerne s Johnovým nepokojom. Potom zrazu začal niekto zhromažďovať študentov do veľkého kruhu, aby sa mohli podeliť o cigaretu marihuany. John sa zamračil a okamžite dal vedieť svojim dvom priateľom, že je čas odísť. Takmer s výsmechom jeden z nich odpovedal: „John, je to ľahké, jednoducho budeme stáť v kruhu a keď budeme na rade, namiesto fajčenia to pošleme ďalej. Tak sa nestrápnime pred ostatnými tým, že odídeme.“ Pre Johna to znelo jednoducho, ale nie správne. Vedel, že sa musí vyjadriť a konať. Chvíľu zbieral odvalu a povedal im, že môžu robiť, čo chcú, ale on odchádza. Jeden priateľ sa rozhodol ostať a pridať sa do kruhu; ten druhý neochotne nasledoval Johna dole schodmi, aby nastúpili do výťahu. Keď sa otvorili dvere výťahu, na ich prekvapenie sa odtiaľ vyhrnuli japonskí policajti, obišli ich a ponáhľali sa po schodoch na strechu. John a jeho priateľ nastúpili do výťahu a odišli.

Keď sa polícia objavila hore na schodoch, študenti rýchlo odhodili nezákonné drogy zo strechy, aby neboli prichytení. Avšak, po zaistení schodov, policajti postavili všetkých na streche do rady a každého požiadali, aby vystrel obe ruky. Potom policajti postupovali zaradom, pozorne ovoniavajúc palce a ukazováky študentov. Všetci tí, ktorí držali marihuanu, či už ju fajčili alebo nie, boli považovaní za vinných, a to malo obrovské následky. Takmer bez výnimky, študenti, ktorí ostali na streche, boli vylúčení zo svojich univerzít, boli uznaní vinnými zo zločinu a boli deportovaní z Japonska, a veľa rokov sa nemohli vrátiť

späť. Sny o vzdelaní, roky príprav a možnosť budúceho zamestnania v Japonsku boli zmarené v jedinej chvíli.

Teraz mi dovoľte, aby som vám povedal, čo sa stalo tým trom priateľom. Ten, ktorý ostal na streche bol vylúčený z univerzity v Japonsku, na ktorú sa toľko nadrel, aby sa na ňu dostal, a musel sa vrátiť domov. Ten, ktorý odišiel z párty v ten večer s Johnom dokončil školu v Japonsku a získal tituly na dvoch najlepších univerzitách v Spojených štátoch. Jeho kariéra ho priviedla naspäť do Ázie, kde sa tešil z obrovského profesijného úspechu. Do dnešného dňa je vďačný Johnovmu odvážnemu príkladu. Pre Johna boli dôsledky v jeho živote nesmierne. Rok, ktorý strávil v Japonsku vyústil do šťastného manželstva, v ktorom sa mu neskôr narodili dvaja synovia. Je veľmi úspešným podnikateľom a nedávno sa stal profesorom na univerzite v Japonsku. Predstavte si, aký odlišný by bol jeho život, keby nemal odvahu odísť z párty v ten dôležitý večer v Japonsku³.

Mladí muži, budú obdobia, keď budete musieť, tak ako John, preukázať svoju spravodlivú odvahu pred očami svojich vrstovníkov a ktorej dôsledkom môže byť výsmech a pocit trápnosti. Navyše, v dnešnom svete techniky sa budú bitky s protivníkom bojovať na tichých, osamelých bojiskách pred vašou obrazovkou. Technológia s jej značnými výhodami tiež prináša výzvy, ktorým predchádzajúce generácie nečelili. Nedávny národný prieskum ukázal, že dnešní mladí ľudia nie sú pokúšaní na znepokojivej úrovni každý deň len v škole, ale tiež na počítačových sieťach. Ukázalo sa, že mladí ľudia, ktorí boli nechránení pred obrázkami pitia alkoholu alebo užívania drog na spoločenských sociálnych sieťach, boli trikrát zo štyroch náchylnejší, aby užívali alkohol alebo drogy. Bývalý minister vlády Spojených štátov, vyjadrujúc sa k tomuto prieskumu, vyhlásil: „Tohtoročný prieskum odhalil nový druh silného tlaku vrstovníkov, tlak vrstovníkov cez počítač. Tlak vrstovníkov cez počítač siaha za priateľov dieťaťa a detí, s ktorými chodí von. Napáda domov a izbu dieťaťa cez internet.“⁴ Preukázanie spravodlivej odvahy bude často sotva postrehnutelné, tak ako kliknúť alebo nekliknúť. Misionári sú učení z *Kážte Moje evanjelium*: „Silným merítkom vašej cnosti je to, na čo myslíte a čo robíte vtedy, keď ste sám a keď veríte, že sa nikto nepozera.“⁵

Buďte odvážni! Buďte silní! Stojte na svätých miestach a nepohnite sa.⁶

Mladí muži, sľubujem vám, že Pán vás posilní. „Boh nám zaiste nedal ducha bojzливosti, ale (ducha) moci, lásky a sebaovládania.“⁷ On vás ocení za vašu odvahu a spravodlivé správanie, šťastím a radosťou. Taká odvaha bude výsledkom vašej viery v Ježiša Krista a Jeho uzmierenie, vašich modlitieb a vašej poslušnosti prikázaní.

Prezident N. Eldon Tanner povedal: „Jeden mladý chlapec v škole môže mať mocný vplyv dobra. Jeden mladý muž vo futbalovom družstve alebo v areáli univerzity, alebo medzi spolupracovníkmi môže robiť nevýslovné dobro tým, že žije podľa evanjelia, ctí si kňazstvo a že sa postaví za to, čo je správne. Často zažijete veľa kritiky a výsmechu dokonca od tých, ktorí veria tomu, čo vy, aj keď by vás mali rešpektovať za to, že robíte to, čo je správne. Ale pamätajte si, že sám Spasiteľ bol mučený, vysmievaný, v sporoch a nakoniec ukrižovaný, pretože nezakolísal vo svojom presvedčení. Zastavili ste sa niekedy a premýšľali nad tým, čo by sa bolo stalo, keby ochabol a povedal: ‚Och, na čo je to dobré?‘ a opustil svoje poslanie? Chceme byť tými, kto nemá výdrž alebo chceme byť udatnými služobníkmi napriek všetkému odporu a zlu vo svete? Majme odvahu postaviť sa a byť považovaní za pravdivých, oddaných nasledovníkov Krista.“⁸

Vyzývam vás, aby ste sa stali takými ako tých 2000 mladých vojakov tým, že budete udatní v odvahe ako hodní držiteľia kňazstva. Pamätajte si, to, čo robíte, kam idete a čo vidíte, určí to, kým sa stanete. Kým sa chcete stať? Staňte sa hodným diakonom, hodným učiteľom, hodným kňazom. Dajte si cieľ byť hodnými obdržať svoj ďalší obrad v správnom veku a nakoniec obdržať Melchisedekove kňazstvo. Toto je cesta spravodlivosti, ktorá privoláva božskú pomoc. Pán vyhlásil, že v týchto obradoch sa prejavuje moc božskosti.⁹

Rodičia, kňazskí vedúci a prorocké authority nachádzajú vo vašich príručkách *Povinnosť voči Bohu* a *Pre posilnenie mládeže* pomoc, ktorá vás na vašej ceste povedie.

Prezident Thomas S. Monson nedávno radil:

„Na to, aby sme činili [rozhodnutia] múdro je potrebná odvaha – odvaha povedať „Nie“, odvaha povedať „Áno“.

Úpenlivo vás prosím, aby ste sa rozhodli práve tu, . . . práve teraz, že sa neodchýlite z cesty, ktorá vedie k nášmu cieľu: večnému životu s naším Otcom v Nebí.“¹⁰

Práve tak ako odpovedalo tých 2000 vojakov na bojový pokrik svojho vodcu, Helamana, a spojili svoju udatnú odvahu, aj vy môžete urobiť to isté nasledovaním svojho prorockého vedúceho, prezidenta Thomasa S. Monsona.

Moji mladí držitelia Áronovho kňazstva, na záver vyjadrujem svoje svedectvo o Bohu Otcovi, o Ježišovi Kristovi a o slovách Josepha Smitha. Vyzýval nás, aby sme išli ďalej v takej veľkej veci. Hovoril, že by sme mali ísť dopredu, a nie späť, mať odvahu a ísť ďalej k víťazstvu.¹¹ V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Pozri Alma 53:20.
2. Pozri Mosiáš 18:9.
3. Osobný príbeh prerozprávaný autorovi.
4. Joseph A. Califano ml., zakladateľ a vyslúžilý predseda Národného centra pre závislosť a zneužívanie na Kolumbijskej univerzite, vyšlo vo výtlačku týkajúceho sa výskumu, casacolumbia.org.
5. *Kážte Moje evanjelium: Sprievodca misionárskou službou* (2004), 119.
6. Pozri Náuka a zmluvy 87:8.
7. 2. Timoteovi 1:7.
8. N. Eldon Tanner, „For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God“, *Ensign*, november 1975, 74 – 75.
9. Pozri Náuka a zmluvy 84:8.
10. Thomas S. Monson, „Tri zásady volby“, *Generálna konferencia október 2010*, 89.
11. Pozri Náuka a zmluvy 128:22.

Majte sa na pozore ohľadom seba

Starší Anthony D. Perkins
Sedemdesiatnik

Ostaňte na ceste kňazstva prehĺbením svojho obrátenia a posilňovaním svojej rodiny. . . . Vyhnite sa nešťastiu nasledovaním duchovných „varovných“ signálov od Boha a prorokov umiestnených na vašej ceste.

Keď som bol mladý muž, naša rodina cestovala cez Rocky Mountains v Amerike, aby sme navštívili starých rodičov. Cesta začala na rovinách porastených palinou, stúpala cez strmé borovicové úbočia a nakoniec vyústila do osikových lesíkov a lúk na vrchu hory, odkiaľ sme mohli vidieť takmer všetko.

Ale táto nádherná cesta nebola dokonale bezpečná. Väčšina diaľnice bola postavená pri strmých svahoch. Staviteľia cesty tam postavili na ochranu cestovateľov zábradlie a umiestnili tam značky: „Pozor, padajúce skaly.“ Pozorovali sme dostatočný dôvod pre tieto varovania. Hlboko pod cestou boli pozdĺž koryta rieky roztrúsené skaly a balvany. Občas sme videli rozbité autá na dne kaňonu ako nešťastnú spomienku na vodičov, ktorí si nedali pozor.

Prísaha a zmluva kňazstva

Bratia, každý z vás vstúpil alebo čoskoro vstúpi do prísahy a zmluvy Melchisedekovho kňazstva.¹ V tejto zmluve je zakotvená veľkolepá cesta, ktorá sa začína obdržaním nižšieho a vyššieho kňazstva, pokračuje skrze zvelebovanie našich povolaní a stúpa až nahor k impozantným Božským vyhlídkam, až kým neobdržíme všetko, čo má Otec.²

Múdry návrhár tejto celestiálnej cesty postavil okolo našej cesty výstražné značky. Prísaha a zmluva kňazstva obsahuje varovanie na prehliadku duše, v ktorom nám Boh prikazuje, aby sme sa mali na pozore ohľadom seba.³

Prečo by nám Boh prikazoval, aby sme sa mali na pozore? Vie, že Satan je skutočná bytosť⁴, ktorá sa snaží stiahnuť našu dušu dole do priepasti biedy.⁵ Boh tiež vie, že v držiteľoch kňazstva sa skrýva prirodzený človek⁶ náchylný zablúdiť.⁷ Preto nás proroci vyzývajú, aby sme „všetko odložili“⁸ a „obliekli si Krista“⁹ skrze vieru, pokánie, spásne obrady a skrze každodenného života podľa evanjelia.

Vyhýbanie sa nešťastiu

Počas stúpania po ceste kňazstva môže byť ktorýkoľvek chlapec alebo muž stiahnutý dole, ak zabúda byť na pozore. Boli ste už niekedy ohromení a zdrvení žiaľom nečakaným pádom mimoriadneho mladého muža, práve navráteného misionára, váženého kňazského vedúceho alebo milovaného člena rodiny?

Starozákonný príbeh o Dávidovi je nešťastným príkladom plytvania mocou kňazstva. Hoci počas svojej mladosti porazil Goliáša a desiatky rokov žil spravodlivo,¹⁰ tento prorok, ktorý sa stal kráľom, bol stále duchovne zraniteľný. V tom rozhodujúcom momente, keď zo svojej strechy uvidel nádhernú kúpajúcu sa Bat-Šebu, žiadny záchranca morálky nestál nablízku, aby zakričal: „Maj sa na pozore, Dávid, ty blázon!“ Jeho zlyhanie pri tom, keď sa mal mať na pozore ohľadom seba¹¹ a konať podľa nabádání Ducha¹², viedlo k strate jeho večnej rodiny.¹³

Bratia, ak môže byť dokonca mocný Dávid zmätený z cesty k povýšeniu, ako sa môžeme my vyhnúť podobnému osudu?

Dvojité zábradlie hlbokého osobného obrátenia a silné rodinné vzťahy nám pomáhajú udržať sa na nebeskej ceste.

Satan to vie, a tak dáva do našej cesty kňazstva prekážky, ktoré poškodzujú naše obrátenie a ničia naše rodiny. Našťastie Ježiš Kristus a Jeho proroci umiestnili pozdĺž cesty varovné signály. Neustále nás varujú pred pýchou¹⁴, ktorá poškodzuje naše obrátenie a pred hriechmi, ktoré ničia rodinu, ako hnev, chamtivosť a žiadostivosť.

Kedysi dávno Mojžiš radil: „Dávaj pozor, aby si nezabudol na Hospodina.“¹⁵ V našom uponáhľanom a zábavou nasýtenom svete

sú ľudia neustále rýchli v tom, aby zabudli na Pána, . . . aby činili nepravosť, a boli zvedení zlým.¹⁶

Prehĺbenie obrátenia a posilnenie rodiny

Aby sme ostali bezpečne na ceste kňazstva medzi skalnatými pokušeniami, pripomínam vám šesť základných zásad, ktoré prehĺbia obrátenie a posilnia rodinu.

Po prvé, modlenie vždy otvára dvere božskej pomoci na porazenie Satana.¹⁷ Ježiš vždy varuje držiteľov kňazstva, aby sa mali na pozore, lebo Satan si vás praje preosievať, On predpisuje modlitbu, ako čin ochrany pred pokušením.¹⁸ Prezident Thomas S. Monson učil: „Ak bol kedy niekto z nás pomalý v počúvaní rady vždy sa modliť, je najlepšie začať práve teraz. . . . Človek nikdy nebol väčším, ako keď je na svojich kolenách.“¹⁹

Po druhé, štúdium dávneho a súčasného písma nás spája s Bohom. Pán varoval členov Cirkvi, aby sa mali na pozore ako hľadajú na prorokov, aby neboli pokladaní za ničotnú vec, a aby tým neboli privedení k odsúdeniu, nepotkli sa a nespádli.²⁰ Aby sme sa vyhli tomuto vážnemu odsúdeniu, mali by sme usilovne čítať písma, rovnako aj cirkevné časopisy a internetové stránky, ktoré nám umožňujú, aby „sme dostali radu dôverným a osobným spôsobom od [Pánovho] vyvoleného proroka“.²¹

Po tretie, zúčastňovanie sa obradov, keď sme toho hodní, nás pripravuje na to, aby sme si vzali Ducha Svätého za svojho sprievodcu.²² Keď nás Spasiteľ varoval, aby sme sa vyvarovali toho, aby sme neboli oklamaní, slúbil, že nebudeme oklamaní, ak budeme dychtivo usilovať o tie najlepšie dary Ducha.²³ Tým, že sme spôsobilí každý týždeň prijímať sviatosť, oprávňuje nás to k tomu, aby sme vždy mali Jeho Ducha, aby bol s nami.²⁴ Vďaka chrámovému uctievaniu môžeme obdržať plnosť Ducha Svätého.²⁵

Po štvrté, prejavovanie pravej lásky je základom osobného obrátenia a rodinných vzťahov. Kráľ Benjamín nás varoval, aby sme si dávali pozor, aby medzi nami nepovstali spory.²⁶ Nikdy nezabudnite, že Satan je otcom sváru²⁷ a chce, aby rodiny mali spory a hádali sa.²⁸ Bratia, ak sme emocionálne, slovne alebo fyzicky hrubí ku ktorémukoľvek členovi svojej rodiny, alebo zastrašujeme ktoréhokoľvek človeka, potom strácame moc kňazstva.²⁹ Rozhodnite sa kontrolovať svoj hnev. Členovia rodiny

by mali počúvať z našich úst dobrorečenie, nie preklínanie. Máme vplývať na ostatných len presvedčovaním, zhovievavosťou, jemnosťou, miernosťou, nepredstieranou láskou, láskavosťou a pravou láskou.³⁰

Po piate, poslúchanie zákona desiatku je nevyhnutná súčasť viery a rodinnej jednoty. Pretože Satan využíva chamtivosť a honbu za majetkom, aby zmietol rodiny z celestiálnej diaľnice, Ježiš radil: „Varujte sa lakomstva.“³¹ Hrabivosť je zmiernená, keď si rozdelíme svoj príjem, platíme čestný desiatok a štedré pôstne obete, rozpočet zahŕňa náklady, vyhýbame sa zbytočným dlhom, šetríme si na budúce potreby a stávame sa dočasne sebestačnými. Boh nám sľúbil: „Hľadajte najprv kráľovstvo Božie a Jeho spravodlivosť a všetko toto bude vám pridané.“³²

Po šieste, dôsledný život podľa zákona cudnosti prináša sebadôveru stáť v prítomnosti Božej s Duchom Svätým ako naším stálym spoločníkom.³³ Satan napáda cnosť a manželstvo prívalom nemravnosti. Keď Pán varoval cudzoložníkov, aby sa mali na pozore a rýchlo činili pokánie, Jeho vymedzenie hriechu sa rozšírilo za fyzický čin cudzoložstva k žiadostivým myšlienkam, ktoré tomu predchádzajú.³⁴ Súčasní proroci a apoštoli hovoria často a jasne o epidémii pornografie. Prezident Gordon B. Hinckley učil: „Pornografia je ako prudká búrka, ktorá ničí jednotlivcov a rodiny, úplne ničí, čo bolo prospešné a nádherné . . . Prišiel čas, pre kohokoľvek z nás, kto je do tohto zapletený, aby sa dostal z tejto šlamastiky.“³⁵ Ak ste pokúšaní porušiť zákon cudnosti v akejkolvek forme, nasledujte príklad Jozefa egyptského, ktorý „ušiel a vybehol von“.³⁶

Týchto šesť základných zásad pomáha držiteľom kňazstva bezpečne pokračovať po nebeskej diaľnici medzi duchovnými zábradliami osobného obrátenia a rodinných vzťahov. Mladí muži, poslúchanie týchto zásad vás pripraví na chrámové zmluvy, misionársku službu na plný úväzok a večné manželstvo. Manželia a otcovia, život podľa týchto zásad vás učiní spôsobilým predsaď v domove v spravodlivosti, slúžiť ako duchovný vedúci vašej rodiny spolu s vašou manželkou ako rovnocenným partnerom.³⁷ Kňazstvo je cesta ktorá je naplnená radosťou.

Zotrvanie na ceste kňazstva

Keď sa vraciam ku svojej skúsenosti, keď som bol mladý muž, spomínam si na jeden prechod cez Rocky Mountains. Po tom, ako sme prešli značku „Pozor, padajúce skaly“, si môj otec všimol okruhliaky a malé kamene ležiace na chodníku pred nami. Rýchlo spomalil auto až takmer zastavil práve vtedy, keď okolo nás presvišťal balvan veľkosti basketbalovej lopty. Kým sme pokračovali v ceste, otec počkal, kým zosuv skál ustal. Neustála pozornosť môjho otca a okamžité konanie zaistilo, že naša rodina bezpečne prišla do konečného cieľa.

Bratia, Satan sa snaží zničiť ľudské duše.³⁸ Ak je vaša duša unášaná na okraj duchovného útesu, zastavte sa teraz, predtým než spadnete, a opäť choďte tým správnym smerom.³⁹ Ak sa cítite tak, že vaša duša skôr leží rozbitá na dne kaňonu než vysoko na ceste kňazstva, pretože ste zanedbali varovné signály a zhrešili, svedčím vám, že skrze úprimné pokánie a moc zmiernej obete Ježiša Krista môžete byť pozdvihnutí a navrátení na Božiu nebeskú diaľnicu.⁴⁰

Ježiš učil: „Varujte sa . . . pokrytectva.“⁴¹ Ak nie ste hodní používať kňazstvo, prosím, stretnite sa so svojím biskupom, ktorý vám môže pomôcť činiť pokánie. Dodajte si odvalu, aj keď Spasiteľ vyhlásil, že sa máte varovať a zdržať sa od hriechu⁴², ale tiež slúbil, že On, Pán, vám odpustí. . . . Potom by sme mali ísť svojou cestou a viac nehrešiť.⁴³

Vyzývam každého chlapca a muža, aby zotrval na ceste kňazstva tým, že prehĺbi svoje obrátenie a posilní svoju rodinu. Modlitby, písma a obrady prehľbujú obrátenie. Láska, desiatky a pravá láska posilňujú rodiny. Vyhnite sa nešťastiu nasledovaním duchovných „varovných“ signálov od Boha a prorokov umiestnených na vašej ceste. Snažte sa nasledovať dokonalý príklad Ježiša Krista, ktorý vytrpel pokušenia, ale nedbal ich.⁴⁴

Slúbujem, že ak budú muži zachovávať kňazské zmluvy, aby sa mali na pozore ohľadom seba⁴⁵, my a naše rodiny môžeme byť uistení o bezpečnom a radostnom príchode do našej vyvýšenej destinácie v celestiálnom kráľovstve. O tom svedčím v posvätnom mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Pozri Náuka a zmluvy 84:33 – 44.
2. Pozri Náuka a zmluvy 84:38.
3. Pozri Náuka a zmluvy 84:43.
4. Pozri Joseph Smith – Životopis 1:16; pozri tiež Mojžiš 1:12 – 22.
5. Pozri Helaman 5:12; pozri tiež 2. Nefi 1:13; Helaman 7:16.
6. Pozri Mosiáš 3:19; pozri tiež 1. Korinským 2:14.
7. „Come, Thou Fount of Every Blessing“, *Hymns* (1948), č. 70.
8. Pozri Kolosenským 3:8 – 10; pozri tiež Efezským 4:22 – 24.
9. Galatským 3:27; pozri tiež Rímskym 13:14.
10. Pozri 1. Samuelova 13:14; 17:45 – 47.
11. Pozri 2. Samuelova 11:1 – 17.
12. „Nebudete robiť veľmi veľké chyby bez toho, aby ste najskôr neboli varovaní nábádaniami Ducha Svätého“, (Boyd K. Packer, „Rada mládeži“, *Generálna konferencia október 2011*, 22).
13. Pozri Náuka a zmluvy 132:39; pozri tiež Bible Dictionary, „David“.
14. Pozri Náuka a zmluvy 23:1; 25:14; 38:39; pozri tiež Ezra Taft Benson, „Beware of Pride“, *Ensign*, máj 1989, 4 – 7.
15. Deuteronomium 6:12; pozri tiež Deuteronomium 8:11 – 19.
16. Pozri Alma 46:8.
17. Pozri Náuka a zmluvy 10:5.
18. Pozri Náuka a zmluvy 52:12 – 15; pozri tiež Lukáš 22:31 – 32; Alma 37:15 – 17; 3. Nefi 18:18 – 19.
19. Thomas S. Monson, „Come unto Him in Prayer and Faith“, *Liahona*, marec 2009, 4.
20. Pozri Náuka a zmluvy 90:5; pozri tiež Náuka a zmluvy 41:1, 12.
21. Gordon B. Hinckley, „Faith: The Essence of True Religion“, *Ensign*, november 1981, 5.
22. Pozri Náuka a zmluvy 45:57.
23. Pozri Náuka a zmluvy 46:8; pozri tiež Efezským 4:14; Náuka a zmluvy 52:14 – 16; Kolosenským 2:8.
24. Pozri Moroni 4:3; Náuka a zmluvy 20:77; pozri tiež 3. Nefi 18:1 – 11.
25. Pozri Náuka a zmluvy 109:15.
26. Pozri Mosiáš 2:32.
27. Pozri 3. Nefi 11:29 – 30.
28. Pozri Mosiáš 4:14.
29. Pozri Náuka a zmluvy 121:36 – 37; pozri tiež Náuka a zmluvy 63:61 – 63.
30. Pozri Náuka a zmluvy 121:41 – 45.
31. Lukáš 12:15; pozri tiež Náuka a zmluvy 38:39.
32. Matúš 6:33; pozri tiež 3. Nefi 13:33.
33. Pozri Náuka a zmluvy 121:45 – 46; pozri tiež Náuka a zmluvy 67:11; Mojžiš 1:11.
34. Pozri Náuka a zmluvy 63:14 – 16; pozri tiež Matúš 5:27 – 28; 3. Nefi 12:27 – 30.
35. Pozri Gordon B. Hinckley, „A Tragic Evil among Us“, *Liahona*, november 2004, 59, 62; pozri tiež Dallin H. Oaks, „Pornography“ *Liahona*, máj 2005, 87 – 90; Jeffrey R. Holland, „Prosím, nedám už miesta nepriateľovi duše mojej“, *Generálna konferencia apríl 2010*, 54 – 57.
36. Genesis 39:12.
37. Pozri *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 2.
38. Pozri Náuka a zmluvy 10:27; pozri tiež 1. Petra 5:8.
39. Pozri Náuka a zmluvy 3:9 – 10; 1. Korinským 10:12 – 13; 2. Petra 3:17.
40. Pozri Alma 13:27 – 29; Náuka a zmluvy 109:21.
41. Lukáš 12:1; pozri tiež Náuka a zmluvy 50:6 – 9.
42. Pozri Náuka a zmluvy 82:2.
43. Pozri Náuka a zmluvy 82:1, 7.
44. Pozri Náuka a zmluvy 20:22; pozri tiež Židom 2:17 – 18; 4:14 – 16.
45. Pozri Náuka a zmluvy 84:43; pozri tiež Deuteronomium 4:9; Mosiáš 4:29 – 30.

Radosť z kňazstva

Prezident Dieter F. Uchtdorf

Druhý radca v Prvom predsedníctve

*Privítajme a pochopme zázrak a výsadu kňazstva.
Prijmime a milujme zodpovednosti, ktoré máme
naplniť.*

Radosť z lietania

Pred mnohými rokmi sme sa s niekoľkými priateľmi, hlavnými pilotmi, rozhodli splniť si chlapčenský sen a opraviť starožitné lietadlo. Spoločne sme si zadovážili staručké lietadlo Piper Cub rok výroby 1938 a začali sme pracovať na tom, aby sme ho dostali do pôvodného stavu. Milovali sme tú prácu. Malo to pre mňa zvláštny význam, pretože som sa v mladosti učil lietať na podobnom type lietadla.

Toto lietadlo bolo vyrobené len tridsaťpäť rokov potom, ako bratia Wrightovci uskutočnili svoj slávny prvý let. Len keď si na to pomyslím, cítim sa veľmi starý.

Motor nemal elektrický štartér, a tak keď ste štartovali motor z kokpitu, musel niekto ďalší na zemi pevne chytiť vrtuľu a čo najsilnejšie ňou zakrútiť, až kým sa motor nerozbehol. Každé naštartovanie motora bolo vzrušujúcim a odvážnym okamihom.

Tým, čo už niekedy leteli v lietadle musí byť jasné, že Piper Cub nebolo stavané na rýchly let. V skutočnosti, keď je silný protivietor, zdá sa, ako keby sme vôbec neleteli vpred. Spomínam si, ako som so svojím „nástročným“ synom, Guidom, letel v Nemecku ponad autobahn (diaľnicu) a buďte si istí, že autá pod nami nás bez problémov predbiehali!

Ale, ach, ako som len miloval toto lietadlo! Bol to úžasný spôsob ako zažiť zázrak a nádheru lietania. Mohli ste počuť, cítiť, ovoňať, okúsiť a vidieť, čo všetko je lietanie. Bratia Wrightovci to

vyjadrili týmto spôsobom: „Nič sa nedá prirovnať k tej radosi, ktorú zažívajú letci, keď sa nesú vzduchom na bielych krídlach.“¹

Naproti tomu, na začiatku tohto roku som mal výsadu letieť v dômyselnej bojovej stíhačke F-18 so svetoznámymi Modrými anjelmi, leteckými akrobatmi námorníctva Spojených štátov. Bolo to ako keby som sa vznášal v čase, pretože pred päťdesiatimi rokmi, takmer presne na deň, som dokončil svoj výcvik bojového pilota.

Let na F-18 bol samozrejme úplne odlišný od toho na Piper Cub. Poskytlo mi to omnoho dynamickejši pôžitok z lietania. Bolo to ako keby som uplatnil už existujúce zákony aerodynamiky omnoho dokonalejším spôsobom. Avšak, let s Modrými anjelmi mi tiež rýchlo pripomenul, že byť bojovým pilotom je hra len pre mladých mužov. Citujem opäť bratov Wrightovcov: „Pocit z lietania je, viac než čokoľvek iné, pocitom dokonalého pokoja zmiešaného s vzrušením, ktoré napína každý nerv na maximum.“² Okrem toho, let s Modrými anjelmi mi vnukol úplne iný význam slov mať okolo seba „anjelov“, ktorí vás nesú hore.

Ak by ste sa ma spýtali, z ktorého z týchto dvoch leteckých zážitkov som mal väčšiu radosť, nie som si istý, čo by som vám odpovedal. V niektorých zrejmych ohľadoch boli, mierne povedané, veľmi odlišné. A v inom ohľade boli takmer rovnaké.

V obidvoch lietadlách, v Piper Cub i v F-18, som cítil vzrušenie, krásu a radosť z lietania. V obidvoch som mohol porozumieť tomu, čo básnik myslel, keď napísal „prešmyknúť sa cez nevrľé putá Zeme a tancovať po oblohe na smiechom postriebrených krídlach“³.

To isté kňazstvo všade

Nuž, teraz sa možno pýtate, čo majú tieto dve úplne odlišné skúsenosti s lietaním do činenia s naším dnešným stretnutím alebo s kňazstvom, ktoré máme výsadu niesť alebo s kňazskou službou, ktorú všetci tak milujeme?

Bratia, nie je pravda, že naše individuálne skúsenosti so službou v kňazstve môžu byť tak trochu odlišné? Mohli by sme povedať, že niektorí z vás lietate na stíhačkách F-18, kým iní na Piper Cub. Niektorí z vás žijú v zboroch a koloch, kde je každá pozícia, od asistenta vedúceho skupiny vysokých kňazov až po

tajomníka kvóra diakonov, obsadená aktívnym držiteľom kňazstva. Máte tú výsadu byť súčasťou organizácie zboru, ktorá má dosť ľudí na všetky povolania.

Iní z vás žijú v takých oblastiach sveta, kde je len veľmi málo členov Cirkvi a držiteľov kňazstva. Možno sa cítite osamotení a zavalení váhou všetkých tých vecí, ktoré treba urobiť. Potrebujete asi veľkú osobnú zaangažovanosť, aby ste naštartovali motor kňazskej služby. Niekedy to možno vyzerá tak, že váš zbor alebo pobočka sa vôbec nehýbe vpred.

Avšak, nezáleží na tom, aké sú vaše zodpovednosti či okolnosti, vy i ja vieme, že vždy je tam prítomná zvláštna radosť, ktorá pramení zo zasvätenej kňazskej služby.

Vždy mám rád lietanie, nech už som v Piper Cub, v F-18 alebo v akomkoľvek inom lietadle. Keď sedím v Piper Cub, nesťažujem sa na to, že je to pomalé, a keď sedím v F-18, tak nereptám, keď mi záťaž počas akrobatických prvkov nemilosrdne pripomína môj skutočný vek.

Áno, v každej situácii je niečo nedokonalé. Áno, je ľahké nájsť veci, na ktoré sa môžeme sťažovať.

Ale bratia, my sme nositelia Svätého kňazstva, podľa Rádu Syna Božieho! Každý z nás mal položené ruky na svojej hlave a obdržal kňazstvo Božie. Bola nám daná právomoc a zodpovednosť, aby sme konali v Jeho mene ako Jeho služobníci na zemi. Či už sme vo veľkom zbore, či v malej pobočke, boli sme povolani, aby sme slúžili, žehnali a konali vo všetkých veciach pre dobro všetkých a všetko nám bolo zverené do našej starostlivosti. Môže existovať niečo vzrušujúcejšie?

Pochopme a pocíťme radosť zo služby v kňazstve, a buďme za ňu vďační.

Radosť z kňazstva

Moja láska k lietaniu ovplyvnila smer, ktorým sa uberal celý môj život. Ale nech už boli moje skúsenosti pilota akékoľvek povzbudzujúce a nádherné, moje skúsenosti ako člena tejto Cirkvi boli omnoho hlbšie, omnoho radostnejšie a oveľa intenzívnejšie. Keď som sa ponoril do služby v Cirkvi, cítil som v rovnakej miere Božiu všemohúcu moc i Jeho nežné milosrdenstvá.

Ako pilot som sa dotkol nebies. Ako člen Cirkvi som pocítil ich objatie.

Niekedy mi chýba sedenie v kokpíte. Ale služba po boku mojich bratov a sestier v Cirkvi mi to veľmi rýchlo nahradí. Tým, že som schopný cítiť nádherný pokoj a radosť, ktoré pramenia z toho, že som malou súčasťou tejto veľkej veci a diela, nechýba mi nič z tohto sveta.

Dnes sme sa tu zhromaždili ako veľká skupina držiteľov kňazstva. Je našou posvätnou radosťou a výsadou slúžiť Pánovi a nášmu blížnemu, poskytnúť to najlepšie, čo je v nás onému ušlachtilému cieľu pozdvihnúť druhých a budovať kráľovstvo Božie.

Vieme a rozumieme tomu, že kňazstvo je večná moc a právomoc od Boha. Ľahko môžeme spamäti odrecitovať túto definíciu. Avšak, skutočne chápeme význam toho, čo hovoríme? Dovoľte mi to zopakovať: *Kňazstvo je večná moc a právomoc od Boha.*

Premýšľajte nad tým. Skrze kňazstvo Boh stvoril nebesia a zem a vládne nad nimi.

Skrze túto moc vykupuje a povyšuje Svoje deti, uskutočňujúc nesmrteľnosť a večný život človeka⁴.

Kňazstvo, ako vysvetlil prorok Joseph Smith, je „cesta, skrze ktorú Všemohúci začal zjavovať Svoju slávu od . . . stvorenia tejto zeme a skrze ktorú pokračoval vo Svojom zjavovaní sa deťom ľudským do dnešnej doby, a skrze ktorú činí známym Svoje zámery do konca času.“⁵

Naš všemocný Otec v Nebi zveril kňazskú právomoc nám – smrteľným bytostiam, ktoré sú, samozrejme, nedokonalé a s chybami. Zveril nám právomoc, aby sme jednali v Jeho mene pre spásu Jeho detí. S touto veľkou mocou sme získali právomoc kázať evanjelium, vykonávať obrady spásy, pomáhať budovať kráľovstvo Božie na zemi a žehnať našim rodinám a blízkym a slúžiť im.

Dostupné všetkým

Toto je posvätné kňazstvo, ktoré nesieme.

Kňazstvo, ani žiadna jeho zodpovednosť, sa nedá kúpiť ani ovládať. Použitie kňazskej moci nemôže byť ovplyvnené, kontrolované či násilne ovládané z pozície moci, bohatstvom či

vplyvom. Je to duchovná moc, ktorá pracuje podľa nebeských zákonov. Jej pôvodca je veľký Nebeský Otec nás všetkých. Táto moc môže byť kontrolovaná a riadená len skrze zásady spravodlivosti⁶, nie sebeckosti.

Kristus je zdrojom všetkej kňazskej právomoci a moci na zemi.⁷ Je to Jeho dielo, v ktorom máme výsadu byť nápomocní. Nikto nemôže pomáhať v tomto diele, iba ak bude pokorný a plný lásky, majúci vieru, nádej, pravú lásku a bude umiernený vo všetkých veciach, ktoré budú zverené do jeho starostlivosti.⁸

Nejednáme pre osobný prospech, ale radšej usilujeme o to, aby sme slúžili ostatným a pozdvihovali ich. Nevedieme silou, ale presvedčovaním, zhovievavosťou, jemnosťou a miernosťou, a láskou nepredstieranou.⁹

Kňazstvo Všemocného Boha je dostupné hodným mužom, nech už sú kdekoľvek – nezáleží na ich predkoch, nezáleží na tom, v akých skromných podmienkach žijú, v blízkych či vzdialených častiach sveta. Nedá sa kúpiť za peniaze ani za žiadnu cenu. Keby som parafrázoval starodávneho proroka Izaiáša, *každý*, kto je smädný, môže prísť k vodám a nepotrebuje žiadne peniaze na to, aby sa najedol!¹⁰

A vďaka večnému a nepochopiteľnému uzmierneniu nášho Spasiteľa, Ježiša Krista, je kňazstvo Božie dostupné dokonca tým, ktorí sa v minulosti potkli alebo neboli hodní. Skrze duchovne prečisťujúci a očistný proces pokánia môžete povstať a žiarit!¹¹ Vďaka bezhraničnej, odpúšťajúcej láske nášho Spasiteľa a Vykupiteľa môžete pozdvihnúť svoje oči, stať sa čistými a hodnými a stať sa spravodlivými a vznešenými synmi Božími – hodnými držiteľmi najposvätniejšieho kňazstva Všemohúceho Boha.

Zázrak a výsada kňazstva

Cítim určitý smútok za tých, ktorí sa nechopia zázraku a výsady kňazstva a nie sú zaň vďační. Sú ako pasažieri v lietadle, ktorí trávajú svoj čas sťažovaním sa na to, aké malé je ich vrecúško arašidov, zatiaľ čo sa vznášajú vo vzduchu, ďaleko nad oblakmi – niektorí králi staroveku by dali všetok svoj majetok za to, aby to len jediný raz vyskúšali a leteli!

Bratia, sme požehnaní tým, že sme pokornými podielníkmi tejto ohromnej kňazskej právomoci a moci. Pozdvihnime svoje

oči a pozrime, rozpoznajme a prijmime túto príležitosť takú, aká skutočne je.

Skrze spravodlivú, láskavú a zasvätenú kňazskú službu budeme schopní zakúsiť skutočný zmysel zjavenia: Pôjdem pred vašou tvárou. Budem po vašej pravici a po vašej ľavici, a Duch môj bude v srdci vašom, a anjeli moji okolo vás, aby vás podopierali.¹²

Privítajme a pochopme zázrak a výsadu kňazstva. Prijmime a milujme zodpovednosti, ktoré máme naplniť – zodpovednosti vo svojom domove a v našich cirkevných jednotkách, nezáležiac na tom, či sú veľké alebo malé. Poďme neustále rásť v spravodlivosti, v zasvätení a v kňazskej službe. Nájdime radosť v službe v kňazstve!

Môžeme to urobiť najlepšie tak, že použijeme zásady poznania, poslušnosti a viery.

To znamená, že najprv musíme spoznať a osvojiť si náuku kňazstva, ktorá sa nachádza v zjavenom slove Božom. Je pre nás dôležité, aby sme pochopili zmluvy a prikázania, ktorými je kňazstvo riadené.¹³

Ďalej, buďme múdri a konajme na základe tejto získanej znalosti ustavične a so ctou. Keď poslúchame Božie zákony, kontrolujeme svoju myseľ a telo a zladíme svoje skutky so vzormi spravodlivosti, ktoré učili proroci, zakúsime radosť z kňazskej služby.

A nakoniec, prehĺbme svoju vieru v nášho Pána, Ježiša Krista. Vezmime na seba Jeho meno a zasväťme každý jeden deň tomu, že budeme opäť kráčať po ceste učeníctva. Nech naše skutky učinia našu vieru dokonalou.¹⁴ Môžeme byť zdokonalení, krok za krokom, vďaka učeníctvu, keď slúžime rodine, blížnemu a Bohu.

Keď slúžime v kňazstve z celého srdca, moci, mysle a sily, máme prisľúbené božské poznanie, pokoj a duchovné dary. Keď si ctíme sväté kňazstvo, Boh si uctí nás a my budeme pred Ním stáť bez viny posledného dňa.¹⁵

Modlím sa o to, aby sme mohli vždy mať oči, ktoré vidia a srdce, ktoré cíti zázrak a radosť kňazstva nášho veľkého a mocného Boha, v mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Wilbur Wright, v James E. Tobin, *To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight* (2003), 238.
2. Wright brothers, v Tobin, *To Conquer the Air*, 397.
3. John Gillespie Magee ml., „High Flight“, v Diane Ravitch, vyd., *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), 486.
4. Pozri Mojžiš 1:39.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 108 – 109.
6. Pozri NaZ 121:36.
7. Pozri Židom 5:4 – 10; NaZ 107:3.
8. Pozri NaZ 12:8.
9. Pozri NaZ 121:41.
10. Pozri Izaiáš 55:1.
11. Pozri NaZ 115:5.
12. Pozri NaZ 84:88.
13. Pozri NaZ 84:33 – 44; 121:34 – 46.
14. Pozri Jakuba 2:22.
15. Pozri NaZ 4:2.

Pomôžte im klásť si vysoké ciele

Prezident Henry B. Eyring

Proj radca v Prvom predsedníctve

S vaším vedením budú tí, ktorých vediete schopní uvidieť svoj plný potenciál služby v Božom kráľovstve, budú po ňom túžiť a uveria mu.

Som veľmi vďačný za túto príležitosť byť na tomto úžasnom kňazskom zasadaní a počúvať tieto nádherné učenia a svedectvá. Núti ma to zamyslieť sa nad svojimi vlastnými skúsenosťami. Takmer všetko, čo som bol schopný urobiť ako držiteľ kňazstva bolo možné vďaka ľuďom, ktorí mi umožnili zistiť o sebe veci, ktoré som nebol schopný vidieť.

Ako mladý otec som sa modlil o to, čím by mohli moje deti prispieť do Pánovho kráľovstva. Čo sa týka chlapcov, vedel som, že by mali mať kňazské zodpovednosti. Čo sa týka dievčat, vedel som, že by mali poskytovať službu v zastúpení Pána. Všetci by mali konať Jeho dielo. Vedel som, že každý z nich je osobnosť, a preto Pán každému z nich poskytol zvlášť dary, aby ich mohli používať v Jeho službe.

Nuž, nemôžem povedať každému otcovi a každému vedúcemu mladých podrobnosti o tom, čo je pre vás najlepšie, aby ste činili. Ale môžem vám sľúbiť, že im požehnáte tým, že im pomôžete rozpoznať duchovné dary, s ktorými sa narodili. Každý človek je iný a môže prispieť iným spôsobom. Nikto nie je predurčený k tomu, aby zlyhal. Keď usilujete o zjavenie, aby ste mohli uvidieť dary, ktoré Boh vidí v tých, ktorých vediete v kňazstve – obzvlášť v mládeži – budete požehnaní tým, že upriamite ich pohľad na službu, ktorú môžu vykonať. S vaším vedením budú tí, ktorých vediete schopní uvidieť svoj plný

potenciál služby v Božom kráľovstve, budú po ňom túžiť a uveria mu.

Čo sa týka mojich vlastných detí, modlil som sa o zjavenie, aby som mohol zistiť, ako môžem pomôcť každému z nich jednotlivo pripraviť sa na zvláštne príležitosti slúžiť Bohu. A potom som sa pokúšal pomáhať im predstaviť si túto budúcnosť, dúfať v ňu a pracovať pre ňu. Každému synovi som vyrobil tabuľku, do ktorej som vyrezal citát z písíem, ktorý opisoval jeho zvláštne dary, a obrázok, ktorý onen dar zobrazoval. Pod tým som vyrezal dátumy ich krstu a vysvätenia do úradov v kňazstve, a ich výšku, ktorú dosiahli v deň tejto udalosti.

Opíšem vám tabuľky, ktoré som vyryl pre každého syna, aby som im pomohol vidieť ich duchovné dary a to, ako môžu prispieť do Pánovho diela. Môžete získať inšpiráciu a rozpoznať, rovnako ako ja, zvláštne dary a jedinečné príležitosti pre každého z mladých ľudí, ktorých milujete a vediete.

Keď sa môj najstarší syn stal diakonom a orlím skautom a keď som premýšľal nad ním a jeho budúcnosťou, prišiel mi na myseľ obrázok orla. Žili sme vtedy v Idaho, blízko úpätia pohoria South Teton, kde sme spolu chodili na túry a pozorovali sme letiace orly. Ten obrázok v mojej mysli sa spájal s týmito Izaiášovými slovami:

„Ustatému dáva silu a rozhojňuje moc bezvládneho.

Mládenci ustávajú a slabnú, junáci sa potkávajú a klesajú.

Ale tí, čo očakávajú Hospodina, dostávajú novú silu, vznášajú sa na krídlach ako orly, bežia, a neslabnú, chodia, a neustávajú.“¹

V skutočnosti sme sa s týmto najstarším synom zastavili tesne pod vrcholom South Teton, pretože bol veľmi unavený. Už nechcel pokračovať. Povedal: „Budem to navždy ľutovať, že sme nedošli až na vrchol? Ty choď, ocko – nechcem, aby si bol sklamaný.“

Odpovedal som: „Nikdy nebudem sklamaný, a ty to nikdy nebudeš ľutovať. Budeme si navždy pamätať, že sme vyšli spolu až sem.“ Na vrchu jeho tabuľky som vyrezal orla a napísal: „Na orlích krídlach.“

Po rokoch môj syn, ako misionár, vzlietol omnoho vyššie, než som si vo svojich najtajnejších túžbach predstavoval. Niektoré z

výziev v misijnom poli, ktorým čelil, sa zdali nezdolateľné. Zdá sa, že chlapca, ktorého podporujete, ako to bolo s mojím synom, Pán pri hlásaní evanjelia v ťažkom jazyku pozdvihne vyššie, než som myslel, že je možné. Ak sa budete s akýmkoľvek mladým mužom usilovať o to, aby cítil svoje kňazské zodpovednosti, sľubujem vám, že Pán vám povie toľko, koľko potrebujete. Oný chlapec má v sebe možno potenciál, ktorý prevyšuje dokonca to, čo vám Pán prejaví. Pomôžte mu klásť si vysoké ciele.

Chlapec, ktorého povzbudzujete možno vyzerá príliš bojazlivo na to, aby bol mocným kňazským služobníkom. Ďalší z mojich synov bol ako malý chlapec tak hanblivý, že ani nechcel vstúpiť do obchodu a prihovoriť sa predavačovi. Bol príliš bojazlivý a ja som bol veľmi znepokojený, keď som sa modlil ohľadom jeho budúcnosti v kňazstve. Premýšľal som nad ním, ako bude v misijnom poli – neznelo to príliš sľubne. Na um mi prišiel verš z Prísloví: „Bezbožný uteká, hoci ho nikto neženie, ale spravodlivý sa cíti bezpečný ako levíča.“²

Tak som na jeho tabuľku, pod obrázkom veľkej revúcej levej hlavy, vyrezal nápis: „Odvážny ako lev.“ Na misii a počas rokov, ktoré nasledovali, vyplnil nádej plynúcu z mojej rezby. Môj kedysi hanblivý syn kázal evanjelium s veľkým presvedčením a čelil nebezpečenstvám s odvahou. Bol posilnený vo svojej zodpovednosti zastupovať Pána.

Takéto veci sa stávajú mladému mužovi, ktorého vediete. Musíte budovať jeho vieru v to, že Pán ho zmení na služobníka, ktorý bude omnoho odvážnejší ako ten hanblivý chlapec, ktorý je teraz pred vami.

Vieme, že Pán činí Svojich služobníkov odvážnymi. Ten mladý chlapec Joseph, ktorý v hájiku uzrel Boha Otca a Jeho Syna, Ježiša Krista, bol premenený na duchovného obra. Parley P. Pratt videl, keď prorok Joseph Smith pokarhal zlovoľných strážnikov, ktorí ich držali v zajatí. Starší Pratt zaznamenal:

„Náhle stál na nohách a hovoril hlasom hromu, alebo ako revúci lev, vyslovujúc, tak doslovne ako si môžem spomenúť, tieto slová:

„TICHO, vy pekelní zloduchovia. V mene Ježiša Krista vás karhám, a prikazujem vám, aby ste boli ticho; nebudem žiť už ani okamih a

počúvať takéto reči. Prestaňte s tými rečami, alebo vy, alebo ja v TOMTO MOMENTE zomrieme!”

Starší Pratt o tejto skúsenosti napísal: „Len raz som videl dôstojnosť a majestátnosť, keď stáli o polnoci v reťaziach v žalári v takmer neznámej dedinke v Missouri.“³

Pán poskytuje Svojim spravodlivým služobníkom príležitosti na to, aby boli odvážni ako lev, keď hovoria v Jeho mene a keď svedčia v Jeho kňazstve.

Ďalší syn mal dokonca ešte len ako chlapec veľký okruh priateľov, ktorí často vyhľadávali jeho spoločnosť. Lahko si našiel priateľov. Keď som sa modlil a snažil sa uzrieť, aký je jeho príspevok do Božieho kráľovstva, cítil som, že má moc spájať ľudí v láske a v jednote.

Toto ma priviedlo k správe v Náuke a zmluvách, ktorá opisuje úsilie starších v kňazstve pri budovaní Sionu v Missouri, ktoré vyvolalo uznanie anjelov, ktorí videli ich snahu a ich príspevky. Vyžadovalo si to veľkú obeť. Zjavenie v Náuke a zmluvách hovorí: Ale predsa ste požehnaní, lebo svedectvo, ktoré ste vydali, je zaznamenané v nebesiach pre anjelov, aby na neho hľadeli; a oni sa radujú nad vami a vaše hriechy sú vám odpustené.⁴

Na tabuľku tohto syna som vyrezal nápis: „Anjeli sa nad tebou radujú.“

Synova schopnosť zhromaždiť ľudí a vplývať na nich rástla počas jeho školskej dochádzky. S priateľmi, držiteľmi kňazstva, organizovali aktivity kolu, ktoré poskytli mladým ľuďom v ich oblasti vieru vytrvať, a dokonca pociťovať radosť v zložitých situáciách. Keď v týchto mladých mužoch a ženách budoval vieru, pomáhal budovať pobočky Sionu v amerických mestských centrách. Vyryl som mu obrázok anjelov trúbiacich na trúby, ktorí určite nevyzerali tak, ako vyzerajú v skutočnosti, ale bolo omnoho ľahšie vyryť do dreva trúbu, ako keby som mal zatrúbiť.

Anjeli sa radujú, keď kňazskí vedúci po celom svete budujú Sion vo svojich zboroch, koloch a misiách. A budú sa radovať z mladých mužov a žien, ktorým pomáhate budovať Sion, nech už sú kdekoľvek a nech už žijú v akýchkoľvek pomeroch. Sion je výsledkom ľudí, ktorí sú zjednotení zmluvou a láskou. Vyzývam vás, aby sme pomáhali mladým ľuďom, aby sa k nemu pripojili.

Pre ďalšieho z mojich synov som pocítil nabádanie vyryť mu slnko –to jest, slnko na oblohe – a slová zo Spasiteľovej arcipastierskej modlitby: „To je večný život.“ Tesne pred koncom Svojej púte v smrteľnosti sa Spasiteľ modlil k Svojmu Otcovi:

„A to je večný život, aby poznali Teba, jediného pravého Boha, a ktorého si poslal, Ježiša Krista.

Ja som Ťa oslávil na zemi, keď som dokonal dielo, ktoré si mi dal konať.“⁵

Môj syn poskytoval kňazskú službu na troch kontinentoch, ale tú najdôležitejšiu konal vo svojom domove a vo svojej rodine. Vybudoval si okolo nich svoj život. Pracuje blízko domu a často sa vracia v čase obeda domov, aby sa pripojil k svojej manželke a mladším deťom. Jeho rodina býva blízko nášho domu. Starajú sa o našu záhradu, ako keby bola ich vlastná. Tento môj syn nežije len preto, aby bol spôsobilý získať večný život, ale tiež aby mohol večne žiť obklopený vďačnými rodinnými príslušníkmi, ktorých zhromažďuje okolo seba.

Život večný je žiť v jednote, v rodinách, s Otcom, Synom a s Duchom Svätým. Večný život je možný len skrze kľúče kňazstva Božieho, ktoré bolo znovuzriadené skrze proroka Josepha Smitha. Tým, že podporujete mladých ľudí, ktorých vediete, aby toto bol ich večný cieľ, je to ako vzácny dar, ktorý im môžete dať. Toto môžete vykonať predovšetkým príkladom vo svojej vlastnej rodine. Tí, ktorých vediete, možno nemajú rodinu v Cirkvi, ale vyzývam vás, aby ste im pomohli cítiť lásku rodinných príslušníkov na oboch stranách závoja, a túžiť po nej.

Tabuľky, ktoré som vyryl, sú len jedným zo spôsobov ako pomôcť mladým ľuďom letmo zhliadnuť onú majestátnosť, ktorú v nich vidí Boh, ich budúcnosť a jedinečnú službu, ktorú pre nich pripravil, aby ju mohli poskytovať. On vám pomôže, aby ste videli, ako to urobiť pre svoje vlastné deti alebo pre iných mladých ľudí, ktorých vediete. Ale keď s modlitbou usilujete o to, aby ste vy sami uverili v túto budúcnosť, a potom to oznámili mladému človeku, zistíte, že Boh miluje každé zo Svojich detí ako jednotlivcov a v každom z nich vidí úžasné a jedinečné dary.

Ako otec som bol požehnaný tým, že som videl veľkú budúcnosť v Božom kráľovstve pre svoje dcéry i pre svojich synov. Keď som s modlitbou usiloval o vedenie, bol mi ukázaný

spôsob, ako pomôcť svojim dcéram rozpoznať pravdu, ktorú do nich vložil Boh, ako do služobníčiek, ktoré môžu pomáhať budovať Jeho kráľovstvo.

Keď boli moje dcéry malé, videl som, že môžeme pomôcť ostatným cítiť lásku tých, ktorí už sú za závojom, naprieč generáciám. Vedel som, že láska prichádza službou a inšpiruje nádej pre večný život.

A tak sme vyrobili dosky na krájanie chleba, na ktoré sme položili bochník doma upečeného chleba a spolu sme odniesli túto našu obeť vdovám, vdovcom a rodinám. Na každú doštičku som vyryl nápis vo francúzštine: „J’aime et J’espere“, čo znamená: „Milujem a dúfam.“ Dôkazy ich jedinečných duchovných darov neboli len na doštičkách, ktoré som vyrobil, ale omnoho jasnejšie sa prejavili, keď sme ich rozdávali tým, ktorí boli v núdzi, uprostred bolesti alebo straty, uistiť ich opätovne o tom, že Spasiteľova láska a Jeho uzmiernenie môžu vytvoriť dokonalý jas nádeje. Tento život je večný, pre moje dcéry, aj pre každého z nás.

Nuž, možno premýšľate: „Brat Eyring, hovoríte, že sa musím naučiť vyrezávať z dreva?“ Odpoveď je nie. Ja som sa naučil vyrezávať z dreva len s pomocou láskavého a talentovaného učiteľa, vtedy Staršieho Boyda K. Packera. Tá trocha zručnosti, ktorú som získal, je výsledkom jeho veľkého daru rezbára a jeho trpezlivosti učiteľa. Iba nebesia môžu vytvoriť takého učiteľa akým je prezident Packer. Ale existuje mnoho spôsobov, ktorými môžete tvarovať srdce dieťaťa bez toho, aby ste im vyrezávali tabuľky.

Napríklad, nové komunikačné technológie umožňujú zdieľanie posolstiev viery a nádeje na veľké vzdialenosti, ktoré nás delia, neustále a za malú cenu, alebo dokonca zadarmo. Mne s tým pomáha moja manželka. Začali sme telefonovať toľkým našim vnúčatám, koľkým môžeme. Prosíme ich, aby sa s nami podelili o príbehy svojho osobného úspechu a poskytnutej služby. Tiež ich vyzývame, aby nám posielali fotky toho, čo robili. Používame tieto fotky, aby sme nimi doložili niekoľko odsekov textu. Priložíme jeden alebo dva verše z Knihy Mormonovej. Nefi a Mormon by asi neboli veľmi nadšení duchovnou kvalitou obsahu či obmedzeným úsilím na vytvorenie toho, čo voláme:

„Rodinný denník: Malé dosky.“ Ale sestra Eyringová i ja získavame požehnanie z tohto úsilia. Cítíme sa inšpirovaní, keď vyberáme úryvky z písniem a krátke posolstvá, ktoré zapisujeme. A vidíme dôkaz v ich životoch, keď sa ich srdcia obracajú k nám a k Spasiteľovi a povzniesú sa.

Existuje mnoho spôsobov, ako sa k nim natiahnuť, a vy ste už zapojení do mnohých z nich. Vaše zvyky rodinnej modlitby a čítania písniem vytvoria omnoho viac trvalých spomienok a omnoho väčšiu zmenu srdca, ako si teraz viete vôbec predstaviť. Dokonca zdanlivo časné aktivity, ako napríklad návšteva športovej udalosti či pozeranie filmu, môže tvarovať srdce dieťaťa. Nezáleží na druhu aktivity, ale na pocitoch, ktoré máte, keď ju vykonávate. Objavil som dobrý test, ktorým môžete rozpoznať aktivity, ktoré majú potenciál zmeniť život mladého človeka. Sú to aktivity, ktoré, ako sa zdá, nespádajú do jeho záujmov, ale cítite, že prichádzajú ako dar od Boha. Z vlastnej skúsenosti viem, že je to možné.

Keď som sa stal v dvanástich rokoch diakonom, žil som v New Jersey, osemdesiat kilometrov od New York City. Sníval som o tom, že budem slávny hráč baseballu. Môj otec súhlasil s tým, že ma zoberie na zápas, ktorý sa hral v starom a legendárnom štadióne Yankee v Bronx. Stále mám pred očami ako Joe DiMaggio švihol pálkou a odpálil „home run“ do stredového poľa, a ja som stál vedľa svojho otca – bolo to jediný raz, čo sme kedy spolu išli na zápas najvyššej baseballovej súťaže.

Ale bol to iný deň strávený s mojím otcom, ktorý navždy zmenil môj život. Vzal ma do domu vysväteného patriarchu v Salt Lake City. Nikdy predtým som toho muža nevidel. Otec ma zanechal pred dverami. Patriarcha ma posadil do kresla, položil ruky na moju hlavu a vyslovil požehnanie, ako dar od Boha, ktoré obsahovalo prehlásenie o veľkej túžbe môjho srdca.

Povedal, že som jedným z tých, o ktorých sa hovorí: „Blahoslavení, ktorí tvoria pokoj.“⁶ Bol som taký prekvapený tým, že tento úplne cudzí človek pozná moje srdce, že som otvoril oči, aby som uvidel izbu, kde sa stal taký zázrak. Toto požehnanie o mojich schopnostiach ovplyvnilo môj život, moje manželstvo a moju kňazskú službu.

Vďaka tejto skúsenosti a tým, ktoré nasledovali, môžem dosvedčiť: Lebo každému neboli dané všetky dary; lebo je mnoho darov, a každému človeku je daný dar Duchom Božím.⁷

Tým, že mi Pán zjavil tento dar, bol som schopný rozpoznať príležitosti, kedy som ho mohol použiť na požehnanie tých, ktorých milujem a ktorým slúžim, a pripraviť sa na ne.

Boh pozná naše dary. Mojou výzvou pre vás i pre mňa je, aby sme sa modlili o to, aby sme spoznali dary, ktoré nám boli dané, aby sme zistili, ako ich rozvíjať a aby sme rozpoznali príležitosti na službu druhým, ktoré nám Boh poskytuje. Ale zo všetkého najviac sa modlím o to, aby ste boli inšpirovaní pomôcť ostatným objaviť ich zvláštne dary pre službu, ktoré im dal Boh.

Sľubujem vám, že ak o to požiadate, budete požehnaní tým, že pomôžete ostatným a pozdvihnete ich k ich plnému potenciálu v službe tým, ktorých vedú a milujú. Svedčím vám, že Boh žije, že Ježiš je Kristus, že kňazstvo, ktoré nosíme, je kňazstvo Božie a že preto, aby sme Mu mohli slúžiť, pripravil pre nás Boh zvláštne dary, ktoré prevyšujú naše pochabé nádeje. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Izaiáš 40:29 – 31.
2. Príslovia 28:1.
3. *Autobiography of Parley P. Pratt*, vyd. Parley P. Pratt Jr. (1938), 179 – 180.
4. Pozri NaZ 62:3.
5. Ján 17:3 – 4.
6. Matúš 5:9.
6. Pozri NaZ 46:11.

Pozerajte sa na iných ako na tých, kými sa môžu stať

Prezident Thomas S. Monson

Musíme rozvíjať schopnosť vidieť mužov takých, akými sa môžu stať.

Moji drahí bratia, dvakrát ročne sa toto úžasné Konferenčné centrum úplne naplní kňazstvom Božím, keď sa tu zhromaždíme, aby sme si vypočuli posolstvo inšpirácie. Je tu úžasný duch, ktorý prestupuje celým všeobecným kňazským zasadáním Cirkvi. Tento duch vyžaruje z Konferenčného centra a vstupuje do každej budovy, kde sa zhromažďujú synovia Boží. Tento večer tohto ducha určite cítite.

Pred mnohými rokmi, predtým ako bolo postavené toto nádherné Konferenčné centrum, sa jeden z návštevníkov Chrámového námestia v Salt Lake City zúčastnil konferenčného zasadania v Tabernákli. Vypočul si posolstvo od Bratov. Venoval pozornosť modlitbám. Počúval Tabernacle Choir a jeho nádhernú hudbu. Žasol nad majestátnosťou úžasného organu v Tabernákli. Keď zasadanie skončilo, niekto ho počul povedať: „Dal by som všetko, čo mám, aby som zistil, či to, čo tí rečníci dnes hovorili, je pravda.“ V podstate povedal: „Kiež by som mal svedectvo o evanjeliu.“

Na tomto svete neexistuje vôbec nič, čo by mohlo poskytnúť väčší pokoj a šťastie než svedectvo o pravde. Verím, že každý muž či mladý muž, ktorý je tu dnes večer, má svedectvo, hoci sa môžu líšiť intenzitou a silou. Ak cítite, že ešte stále nemáte také hlboké svedectvo, aké by ste si želali, nabádam vás, aby ste pracovali na tom, aby ste takéto svedectvo získali. Ak je silné a

hlboké, pracujte na tom, aby ste si ho také udržali. Akí sme len požehnaní, že poznáme pravdu.

Bratia, mojím posolstvom dnes večer je, že tu je nespočetné množstvo ľudí, ktorí práve teraz majú len malé alebo žiadne svedectvo, ktorí ho však môžu obdržať, a aj ho obdržia, ak my budeme ochotní vynaložiť nejaké úsilie na to, aby sme sa s nimi podelili o to svoje a pomohli im zmeniť sa. V niektorých prípadoch môžeme byť *my* tým podnetom na zmenu. Najprv sa chcem zmieniť o tých, ktorí sú členmi, ale momentálne nie sú plne zaviazaní evanjeliu.

Pred mnohými rokmi, na konferencii územia v Helsinkách vo Fínsku, som si počas zasadania pre matky a dcéry vypočul silné, nezabudnuteľné a veľmi povzbudzujúce posolstvo. Hoci už odvtedy uplynulo takmer 40 rokov, nikdy naň nezabudnem. Spomedzi mnohého, o čom oná sestra hovorila, povedala aj to, že žena potrebuje počuť, že je pekná. Žena potrebuje počuť, že má cenu. Potrebuje počuť, že je hodnotná.

Bratia, viem že v tomto ohľade sa muži veľmi podobajú ženám. Aj my potrebujeme počuť, že máme nejakú cenu, že sme zdatní a spôsobilí. Potrebujeme dostať šancu slúžiť. Tí členovia, ktorí sú neaktívni alebo ktorí váhajú s tým, či sa stať opäť aktívnymi – s modlitbou hľadáme nejaký spôsob, ako k nim natiahnuť ruku. Keď ich požiadame, aby nejakým spôsobom slúžili, môže to byť práve ten popud, ktorí potrebujú, aby sa vrátili k plnej aktivite. Ale tí vedúci, ktorí by im v tomto ohľade mohli pomôcť, sú niekedy neochotní. Musíme mať na pamäti, že ľudia sa môžu zmeniť. Môžu zanechať svoje nesprávne návyky. Môžu činiť pokánie z priestupkov. Môžu byť hodnými držiteľmi kňazstva. A môžu usilovne slúžiť Pánovi. Rád by som vymenoval niekoľko príkladov.

V priebehu konferencie prezident kolu prečítal mená štyroch bratov, ktorí boli spôsobilí byť vysvätení za starších. Prezident Tanner týchto mužov poznal, pretože určitý čas žil v tejto oblasti. Ale prezident Tanner si ich pamätal, akí boli v minulosti a nevedel, že zmenili svoje životy a boli plne spôsobilí stať sa staršími.

Prezident kolu prečítal meno prvého muža a požiadal ho, aby sa postavil. Prezident Tanner mi pošepkal: „Pozri sa na neho.“

Nikdy by som si nepomyslel, že to dokáže.“ Prezident kolu prečítal meno druhého muža, a on sa postavil. Prezident Tanner do mňa opäť drgol a znova sa čudoval. A to sa zopakovalo pri všetkých štyroch bratoch.

Po konferencii sme spolu s prezidentom Tannerom mali možnosť pogratulovať týmto štyrom bratom. Boli príkladom toho, že sa muži môžu zmeniť.

V štyridsiatych a päťdesiatych rokoch minulého storočia bol v Amerike veľmi populárny väzenský dozorca Clinton Duffy pre svoje úsilie opäť vrátiť do života mužov zo svojej väznice. Jeden z jeho kritikov povedal: „Mal by si vedieť, že leopardy si nemôžu zmeniť škvrny!“

Dozorca Duffy odpovedal: „Mali by ste vedieť, že ja nepracujem s leopardmi. Pracujem s mužmi, a muži sa menia každý deň.“¹

Pred mnohými rokmi som slúžil ako prezident Kanadskej misie. Mali sme tam pobočku s veľmi malým počtom držiteľov kňazstva. Prezidentom pobočky bol vždy misionár. Mal som silný dojem, že prezidentom pobočky by mal byť miestny člen.

V tejto pobočke bol jeden dospelý člen, ktorý bol diakonom v Áronovom kňazstve, ale nechodil na zhromaždenia príliš často ani sa na nich príliš nezapájal, a tak nemohol postupovať v kňazstve. Pocítil som inšpiráciu povolať ho za prezidenta pobočky. Vždy si budem pamätať ten deň, kedy som s ním mal pohovor. Povedal som mu, že Pán ma inšpiroval, aby som ho povolal za prezidenta pobočky. Po mnohých protestoch z jeho strany, a po mnohom povzbudzovaní zo strany jeho manželky, mi dal najavo, že by rád slúžil. Vysvätil som ho za kňaza.

Toto bol nový začiatok pre oného muža. Rýchlo si dal život do poriadku a uistil ma, že bude žiť podľa prikázaní, tak ako sa od neho očakáva. Za niekoľko mesiacov bol vysvätený do úradu staršieho. Spolu so svojou manželkou a s celou rodinou dokonca išli do chrámu a boli spečatení. Ich deti slúžili na misii a boli zosobášené v dome Pána.

Niekedy, keď dáme svojim bratom najavo, že ich potrebujeme a že si ich vážime, pomôže im to urobiť ten krok k záväzku a plnej aktivite. Toto platí pre všetkých držiteľov kňazstva, bez ohľadu na vek. Je našou zodpovednosťou poskytnúť im príležitosti, aby

žili tak, ako majú. Môžeme im pomôcť prekonať ich nedokonalosti. Musíme rozvíjať schopnosť vidieť mužov takých, akými sa môžu stať, keď obdržia svedectvo o Kristovom evanjeliu, a nie takých, akí sú teraz.

Raz som sa zúčastnil na konferencii v Leadville v Colorade. Leadville leží vo výške viac ako tritisíc metrov nad morom. Nepamätám si túto konferenciu len kvôli nadmorskej výške, ale tiež preto, čo sa v ten večer udialo. Bolo tam prítomných len veľmi málo držiteľov kňazstva. Rovnako ako tá pobočka v Kanadskej misii, aj tejto vždy predsedal misionár.

Mali sme v ten večer nádhernú konferenciu, ale keď sme spievali záverečnú pieseň, pocítil som inšpiráciu, že by mal byť prezidentom pobočky niekto miestny. Obrátil som sa k misijnému prezidentovi a opýtal sa: „Je tu niekto, kto by mohol byť prezidentom – niekto miestny?“

Odpovedal: „Neviem o nikom takom.“

Kým sme spievali, pozorne som si obzeral mužov, ktorí sedeli v prvých troch radoch. Moja pozornosť sa upriamila na jedného z týchto bratov. Povedal som misijnému prezidentovi: „Mohol by on slúžiť ako prezident pobočky?“

Odpovedal: „Neviem. Možno áno.“

Povedal som: „Prezident, vezmem ho do vedľajšej miestnosti a pohovorím si s ním. Vy len rozprávajte, keď dospievate, až kým sa nevrátíme.“

Keď sme sa vrátili späť, misijný prezident ukončil svoje svedectvo. Predstavil som toho brata ako nového prezidenta pobočky. Od toho dňa viedol jednotku v Leadville v Colorade vždy miestny člen.

Bratia, tie isté zásady sa dajú použiť aj na tých, ktorí ešte nie sú členmi. Mali by sme rozvíjať schopnosť vidieť mužov takých, akými sa môžu stať, keď sa stanú členmi Cirkvi, keď budú mať svedectvo o evanjeliu a keď budú ich životy v súlade s jeho učením, a nie takých, akí sú teraz.

V roku 1961 sa v Salt Lake City konala celosvetová konferencia pre misijných prezidentov, a zúčastnil sa jej každý misijný prezident v Cirkvi. Prišiel som do Salt Lake City zo svojej misie v Toronte v Kanade.

Na jednom stretnutí sa zúčastnil N. Eldon Tanner, ktorý bol vtedy asistentom Kvóra Dvanástich a práve sa vrátil zo svojho prvého poverenia, keď predsedal misiám vo Veľkej Británii a západnej Európe. Rozprával nám o misionárovi, ktorý bol tým najúspešnejším misionárom, ktorého kedy stretol počas všetkých tých pohovorov, ktoré viedol. Povedal, že keď mal s týmto misionárom pohovor, povedal mu: „Predpokladám, že všetci ľudia, ktorých ste pokrstili, vám boli odporúčaní členmi.“

Mladý muž odpovedal: „Nie, všetkých sme našli pri kontaktovaní.“

Brat Tanner sa ho spýtal, v čom bol jeho prístup iný – prečo bol iba on taký úspešný, a iní nie. Mladý muž povedal, že sa pokúšal pokrstiť každú osobu, ktorú stretol. Povedal, že keď zaklopal na dvere, a uvidel muža, ktorý fajčil cigaru a bol oblečený v ošumelom oblečení, a vyzeral, že ho už nič nezaujíma – a už vôbec nie náboženstvo – tak si tento misionár vo svojej mysli oného muža predstavil v úplne odlišných pomeroch. V jeho mysli vyzeral ako hladko oholený a bol oblečený v bielom. A seba si ten misionár predstavil ako ho vedie k vodám krstu. Povedal: „Keď som sa na niekoho pozrel týmto spôsobom, bol som schopný vydať mu svoje svedectvo takým spôsobom, že sa mohlo dotknúť jeho srdca.“

Máme zodpovednosť pozeráť sa na našich priateľov, našich kolegov a na našich susedov takým istým spôsobom. A znova, máme zodpovednosť vidieť ľudí takých, akými sa môžu stať, nie takých, akí sú. Úpenlivo vás prosím, aby ste o nich premýšľali týmto spôsobom.

Bratia, Pán nám povedal niečo o dôležitosti kňazstva, ktoré nesieme. Povedal nám, že ho obdržíme s prísahou a so zmluvou. Poučil nás, že musíme byť verní a spravodliví vo všetkom, čo obdržíme, a že máme zodpovednosť zachovávať túto zmluvu až do konca. A potom nám Otec dá všetko, čo má On.²

Odvaha je to slovo, ktoré by sme mali počúvať a mať vo svojom srdci – odvahu odvrátiť sa od pokušenia, odvahu pozdvihnúť svoj hlas vo svedectve všetkým, ktorých stretneme, pamätajúc na to, že každý musí mať príležitosť vypočuť si toto posolstvo. Pre väčšinu ľudí nie je ľahké tak učiniť. Ale môžeme uveriť slovám, ktoré hovoril Pavol Timoteovi:

„Boh nám zaiste nedal ducha bojzlivosti, ale (ducha) moci, lásky a sebaovládania.

Nehanbi sa teda za svedectvo o našom Pánovi.“³

V máji 1974 som bol s bratom Johnom H. Grobergom na súostrovi Tonga. Mali sme dohodnutú návštevu tongského kráľa a stretli sme sa s ním na oficiálnej schôdzke. Vymenili sme si obvyklé zdvorilosti. Avšak, predtým, než sme sa rozlúčili, povedal John Groberg niečo neobyčajné. Povedal: „Vaše Veličenstvo, naozaj by ste sa mali stať mormonom, a tiež vaši poddaní, pretože potom by boli vaše problémy a ich problémy do značnej miery vyriešené.“

Kráľ sa široko usmial a odpovedal: „Možno máte pravdu, John Groberg.“

Myslel som na apoštola Pavla, ktorý stál pred Agripom. Myslel som na Agripovu odpoveď na Pavlove svedectvo: „Bezmála by si ma presvedčil a urobil zo mňa kresťana.“⁴ Brat Groberg mal odvahu vydať svoje svedectvo kráľovi.

Dnes večer sú tu tisícky držiteľov kňazstva, ktorí slúžia Pánovi ako Jeho misionári na plný úväzok. Odpovedali na povolanie, opustili domov, rodinu, priateľov a školu a išli slúžiť. Tí, ktorí tomu nerozumejú, sa pýtajú: „Prečo odpovedajú tak pohotovo a sú ochotní dať tak veľa?“

Naši misionári by mohli odpovedať slovami Pavla, toho jedinečného misionára v časoch starodávnych: „Lebo keď kážem evanjelium, to nie je chválou pre mňa, to je moja povinnosť; beda by mi bolo, keby som nekázal evanjelium.“⁵

Sväté písma neobsahujú žiadne iné dôležitejšie prehlásenie, žiadnu inú zodpovednosť, záväznejšiu povinnosť a žiadne iné priamočiarejšie prikázanie než to, ktoré dal vzkriesený Pán, keď sa zjavil v Galilee jedenástim učeníkom. Povedal:

„Daná je mi všetka moc na nebi i na zemi.

Choďte teda, čiňte mi učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca i Syna i Ducha Svätého

a učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. Ajhľa, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta.“⁶

Toto božské prikázanie, spojené s nádherným príslubom, je dnes naším heslom, rovnako ako ním bolo uprostred časov. Misionárska práca je nevyhnutnou súčasťou Cirkvi Ježiša Krista

Svätých neskorších dní. Vždy bola a vždy bude. Ako prehlásil prorok Joseph Smith: „Po všetkom, čo bolo povedané, najväčšou a najdôležitejšou povinnosťou je hlásať evanjelium.“⁷

Počas dvoch krátkych rokov všetci misionári na plný úväzok, ktorí práve slúžia v tejto kráľovskej armáde Božej, ukončia túto prácu a vrátia sa do svojich domovov a k svojim milovaným. Ich náhradníkov nachádzame dnes večer v radoch držiteľov Áronovho kňazstva v Cirkvi. Mladí muži, ste pripravení odpovedať? Ste ochotní pracovať? Ste pripravení slúžiť?

Prezident John Taylor zhrnul požiadavky: „Ten druh mužov, ktorých potrebujeme ako nositeľov tohto posolstva evanjelia, sú muži, ktorí majú vieru v Boha, muži, ktorí majú vieru vo svoje náboženstvo, muži, ktorí si ctia svoje kňazstvo; . . . muži, ktorí sú plní Ducha Svätého a moci Božej . . . muži úcty, bezúhonnosti, cnosti a čistoty.“⁸

Bratia, každý z nás obdržal mandát deliť sa o Kristove evanjelium. Keď náš život splňa Boží štandard, tí, ktorí sú v našej sfére vplyvu nikdy nebudú žialiť: „Prešla žatva, pominulo leto, no nie sme zachránení.“⁹

Dokonalý Pastier duší, misionár, ktorý vykúpil ľudstvo, nám poskytol Svoje božské uistenie:

A keď sa stane, že budete pracovať po všetky svoje dni volajúc tento ľud k pokániu a privediete čo i len jednu dušu ku mne, aká veľká bude vaša radosť s ňou v kráľovstve môjho Otca!

A teraz, ak budete mať veľkú radosť s jednou dušou, ktorú ste priviedli ku mne do kráľovstva môjho otca, akú veľkú budete mať radosť, ak privediete mnoho duší ku mne!¹⁰

O tom, ktorý povedal tieto slová, vydávam svoje osobné svedectvo. On je Syn Boží, náš Spasiteľ a Vykupiteľ.

Modlím sa, aby sme mali odvalu spriatelieť sa s ostatnými, aby sme boli vytrvalí a znova a znova sa o to pokúšali a aby sme mali pokoru, ktorá je potrebná na vyhľadávanie vedenia od nášho Otca, keď si plníme svoj mandát a delíme sa o evanjelium. Toto je naša zodpovednosť, bratia. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. V Bill Sands, *The Seventh Step* (1967), 9.
2. Pozri NaZ 84:33 – 39.

3. 2. Timoteovi 1:7 – 8.
4. Skutky 26:28.
5. 1. Korintským 9:16.

6. Matúš 28:18 – 20.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 330.
8. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), 73.
9. Jeremiáš 8:20.
10. Pozri NaZ 18:15 – 16.

Kde je stánok?

Prezident Henry B. Eyring

Prvý radca v Prvom predsedníctve

Ale stánok, ktorý ako sa zdá zadržíava božskú pomoc, neukrýva Boha, ale občas ukrýva nás. Boh sa nikdy neskrýva, ale niekedy sa skrývame my.

Prorok Joseph Smith v hlbokoj úzkosti vo väzení v Liberty zvolal: Ó Bože, kde si? A kde je stánok, ktorý zakrýva miesto úkrytu tvojho?¹ Mnohí z nás vo chvíli osobnej úzkosti cítime, že Boh je od nás ďaleko. Ale stánok, ktorý ako sa zdá zadržíava božskú pomoc, neukrýva Boha, ale občas ukrýva nás. Boh sa nikdy neskrýva, ale niekedy sa skrývame my v stánku pohnútok, ktoré nás vzdalujú od Boha a spôsobujú, že sa zdá, že je Boh vzdialený a nedostupný. Naše vlastné túžby, ktoré prehlušia pocit – „Buď vôľa tvoja“² – vytvárajú pocit stánku, ktorý zakrýva Boha. Boh nie je ten, ktorý nás nie je schopný vidieť či komunikovať s nami, ale možno sme to my, kto nie je ochotný poslúchať a podrobiť sa Jeho vôli a načasovaniu.

Náš pocit odlúčenia sa od Boha zoslabne, keď sa pred Ním staneme viac podobní deťom. Vo svete, kde názory iných ľudí môžu mať tak veľký vplyv na naše pohnútky to nie je jednoduché. Ale pomôže nám to rozpoznať pravdu: Boh je nám nablízku a vie o nás, a nikdy sa pred Svojimi vernými deťmi neschováva.

Moja trojročná vnučka nám ukázala ako nás s Bohom spája moc nevinnosti a pokory. Išla so svojou rodinou na dni otvorených dverí chrámu v Brigham City v Utahu. V jednej miestnosti tejto nádhernej budovy sa rozhliadla a opýtala sa: „Mami, kde je Ježiško? Maminka jej vysvetlila, že v chráme Ježiša neuvidí, ale bude schopná cítiť Jeho vplyv vo svojom srdci. Eliza

pozorne zvážila odpoveď svojej mamy a zdalo sa, že tým bola jej otázka zodpovedaná a povedala: „Aha, Ježiško odišiel niekomu pomáhať.“

Žiaden stánok nezatemnil Elizino pochopenie a ani jej nezabránil vidieť realitu. Boh je jej nablízku a ona sa cíti blízko k Nemu. Vedela, že chrám je dom Pána, ale tiež chápala, že vzkriesený a oslávený Ježiš Kristus má telo a môže byť iba na jednom mieste v danom čase.³ Uvedomila si, že keď nie je vo Svojom dome, potom musí byť na nejakom inom mieste. A vďaka tomu čo vedela o Spasiteľovi, vedela, že je niekde a činí dobro pre deti Svojho Otca. Bolo jasné, že dúfala, že uvidí Ježiša nie kvôli zázraku, ktorý by potvrdil Jeho existenciu, ale jednoducho preto, že Ho má rada.

Duch mohol jej detskej mysli a srdcu zjaviť útechu, ktorú my všetci potrebujeme a chceme. Ježiš Kristus žije, pozná nás, dohliada na nás a stará sa o nás. Vo chvíľach bolesti, osamelosti či zmätenosti nepotrebujeme vidieť Ježiša Krista, aby sme vedeli, že pozná naše okolnosti a že Jeho poslaním je žehnať.

Z vlastného života viem, že aj my môžeme zažiť to čo Eliza aj dlho po tom, ako sme opustili detstvo. Na začiatku svojej kariéry som tvrdo pracoval na tom, aby som získal definitívu ako profesor na Univerzite v Stanforde. Myslel som si, že som tým zaistil dobrý život pre seba a svoju rodinu. Bývali sme v príjemnom prostredí blízko rodičov mojej manželky. Podľa hodnôt sveta som dosiahol veľký úspech. Ale dostal som od Cirkvi príležitosť opustiť Kaliforniu a pracovať v Ricks College v Rexburgu v Idahu. Moje celoživotné profesijné ciele sa mohli stať stánkom, ktorý by ma mohol oddeľovať od milujúceho Otca, ktorý vedel lepšie než ja čo by mi moja budúcnosť mohla priniesť. Ale bol som pozhnaný znalosťou, že akýkoľvek úspech, ktorý som do tej doby vo svojej profesii či rodine dosiahol, bol dar od Boha. A tak som ako dieťa pokľakol k modlitbe, aby som sa opýtal, čo mám robiť. V mysli som započul tichý hlas, ktorý povedal: „To je moja škola.“ Nebol tam žiaden stánok oddeľujúci ma od Boha. S vierou a pokorou som podrobil svoju vôľu Jeho vôli a pocítil som Jeho starostlivosť a blízkosť.

Roky strávené na Ricks College, počas ktorých som sa snažil vyhľadávať Božiu vôľu a konať ju nedovolili stánku, aby ma

ukrýval alebo zakrýval Božiu aktívnu úlohu v mojom živote. Keď som sa snažil konať Jeho dielo, cítil som sa Mu bližšie a cítil som uistenie, že pozná moje záležitosti a hlboko sa zaujíma o moje šťastie. Ale svetské motívy, rovnako ako v Stanforde, sa začali ponúkať sami. Jedným bola lákavá ponuka zamestnania, ktorú som dostal práve keď som končil piaty rok ako rektor Ricks College. Uvažoval som nad ňou a modlil sa o to, a dokonca som o tom hovoril aj s Prvým predsedníctvom. Odpovedali mi s láskavosťou a s trochou humoru, ale rozhodne nie s nejakým konkrétnym postojom. Prezident Spencer W. Kimball si vypočul, čo mi jedna veľká korporácia ponúkala, a potom povedal: „No, Hal, to znie ako nádherná príležitosť! A ak ťa budeme niekedy potrebovať, budeme vedieť, kde ťa hľadať.“ Oni by vedeli, kde ma môžu nájsť, ale moje túžby dosiahnuť profesijné úspechy by mohli vytvoriť stánok, ktorý by spôsobil, že bude pre mňa ťažké nájsť Boha a ešte ťažšie počúvať Jeho výzvy nasledovať Ho.

Moja manželka to vytušila a mala silný dojem, že by sme Ricks College nemali opustiť. Povedal som: „To mi dokonale stačí.“ Ale ona múdro trvala na tom, aby som obdržal vlastné zjavenie. A tak som sa znova modlil. Tentoraz som obdržal pokyn hlasu v mysli, ktorý povedal: „Dovolím ti zostať na Ricks College o trochu dlhšie.“ Moje osobné ambície mohli zahaliť môj pohľad na skutočnosť a urobiť ťažkým pre mňa obdržať zjavenie.

Tridsať dní po tom, čo som bol požehnaný inšpirovaným rozhodnutím odrieknuť ponuku zamestnania a zostať na Ricks College sa pretrhla priehrada Teton. Boh vedel, že sa priehrada pretrhne a že stovky ľudí budú potrebovať pomoc. Nechal ma hľadať radu a získať Jeho povolenie zostať na Ricks College. Len On poznal všetky dôvody, prečo bude moja služba na tejto škole a v Rexburgu dôležitá. A tak som tam bol, aby som sa v modlitbe pýtal Nebeského Otca, čo si praje, aby som urobil, aby som pomohol tým, ktorých majetky a životy boli zničené. S ostatnými som trávil hodiny pri čistení od bahna a vody v domoch. Moje pranie poznať a konať Jeho vôľu dalo mojej duši príležitosť rásť.

Táto udalosť opisuje ďalší spôsob, ako si môžeme vytvárať bariéru zabraňujúcu poznať Božiu vôľu a pocítiť Jeho lásku k nám: nemôžeme trvať na *našom* časovom pláne, keď Pán má Svoj vlastný. Myslel som, že som strávil dosť svojho času v Rexburgu a

ponáhlal som sa posunúť ďalej. Niekedy nám naše trvanie na tom, že budeme konať podľa vlastného načasovania môže zatemniť pohľad na Jeho vôľu pre nás.

Vo väzení v Liberty prorok Joseph požiadal Pána, aby potrestal tých, ktorí prenasledovali členov Cirkvi v Missouri. Modlil sa za opodstatnenú a rýchlu odvetu. Ale Pán odpovedal, že za nemnoho rokov⁴ to s týmito nepriateľmi Cirkvi vyriadi. V 24. a 25. verši 121. oddielu Náuky a zmlúv hovorí:

Hľa, oči moje vidia a poznajú všetky ich diela, a ja mám v zálohe rýchly súd v období jeho pre nich všetkých;

Lebo pre každého človeka je určený čas, podľa toho, aké bude jeho dielo.⁵

Stánok odstraňujeme, keď v sebe prechovávame pocit a modlíme sa: „Buď vôľa Tvoja“ v „Tvojom vlastnom čase“. Jeho čas by pre nás mal znamenať dostatočne skoro, pretože vieme, že On chce pre nás to najlepšie.

Manželka jedného z mojich synov veľa rokov cítila, že Boh ju zakrýva stánkom. Bola mladou matkou troch detí a chcela ich viac. Po dvoch potratoch jej úpenlivé modlitby prerastali v úzkosť. Ako ďalšie neplodné roky bežali, pokúšal ju hnev. Keď najmladšie dieťa začalo chodiť do školy, pripadalo jej, že i dom so svojou prázdnotou sa vysmieva tomu, ako veľmi sa sústreďuje na materstvo – podobne na ňu pôsobili nechcené, a dokonca neplánované tehotenstvá jej priateľiek. Bola rovnako oddaná a zasvätená ako Mária, ktorá povedala: „Som služobnica Pánova.“⁶ Ale hoci si tieto slová hovorila v srdci, nepočula žiadnu odpoveď.

Jej manžel ju v nádeji, že ju pozdvihne na duchu, pozval, aby s ním išla na služobnú cestu do Kalifornie. Keď bol na jednaniach, ona sa sama prechádzala po nádhernej prázdnej pláži. Srdce jej skoro pukalo, a tak sa nahlas modlila. Po prvýkrát nežiadala o ďalšie dieťa, ale o poznanie božieho zámeru. „Nebeský Otče,“ zvolala, „dám ti všetok svoj čas; prosím, ukáž mi, ako ho mám naplniť.“ Vyjadrila svoju ochotu vziať svoju rodinu kdekoľvek to bude požadované. Táto modlitba jej priniesla neočakávaný pocit pokoja. Neuspokojila túžbu jej mysle po istote, ale po prvýkrát po rokoch utešila jej srdce.

Modlitba odstránila stánok a otvorila okná nebies. V priebehu dvoch týždňov zistila, že čaká dieťa. Dieťaťko malo iba

rok, keď môj syn a nevesta dostali povolanie na misiu. Pretože sľúbila urobiť čokoľvek a ísť kamkoľvek, odložila strach a vzala svoje deti do zámoria. Na misii mala ďalšie dieťa – v deň presunu misionárov.

Podvolenie sa úplne nebu, tak ako to urobila táto mladá matka, je zásadné pre odstránenie duchovných stánkov, ktorými sa niekedy zakrývame. Ale nie je to zárukou okamžitých odpovedí na modlitby.

Zdá sa, že Abrahámovo srdce bolo spravodlivé dlho predtým ako Sára počala Izáka a predtým než obdržali zaslúbenú krajinu. Nebo malo iné zámery, ktoré chcelo naplniť skôr. Týmito zámermi bolo nielen posilňovanie viery Abraháma a Sárý, ale tiež to, aby sa naučili večné pravdy, o ktoré sa delili s druhými na svojej dlhej, okľukou vedúcej ceste do krajiny pripravenej pre nich. Pánove otáľania sa občas zdajú dlhé; niektoré trvajú celý život. Ale vždy je ich zámerom žehnať. Nikdy nemusia byť dobou samoty či trápenia alebo netrpezlivosti.

Aj keď Jeho čas nie je vždy naším časom, môžeme si byť istí, že Pán dodržiava Svoje sľuby. Svedčím komukoľvek z vás, kto máte teraz pocit, že je ťažké sa s Ním spojiť, že príde deň, kedy Ho všetci uvidíme tvárou v tvár. Tak ako teraz neexistuje nič, čo by Mu zakrylo pohľad na nás, nebude tam nič, čo by nám zakrylo pohľad na Neho. Všetci budeme stáť pred Ním, osobne. Rovnako ako moja vnučka, aj my chceme vidieť Ježiša Krista teraz, ale naše isté stretnutie s Ním pri súdnej stolici bude omnoho príjemnejšie ak najskôr urobíme to, čo nám pomôže poznať Ho tak dobre, ako dobre pozná On nás. Ak Mu slúžime, stávame sa Mu podobnými a cítime sa Mu bližšie, zatiaľ čo sa približujeme k tomu dňu, kedy nášmu pohľadu nebude nič skryté.

Toto približovanie sa k Bohu môže byť neustále. Spasiteľ učí: „Poďte, požehnaní môjho Otca, prijmite ako dedičstvo kráľovstvo, ktoré je vám pripravené od stvorenia sveta.“⁷ A potom nám hovorí ako:

„Lebo hladný som bol, a dali ste mi jesť; bol som smädný, a dali ste mi piť; prišiel som ako cudzinec, a prijali ste ma;

bol som nahý a zaodeli ste ma; bol som nemocný, a navštívili ste ma; bol som vo väzení, a prišli ste ku mne.

Odpovedia mu spravodliví: Pane, kedy sme Ťa videli hladného, a nasýtili sme Ťa, alebo smädného, a napojili sme Ťa? a kedy sme Ťa videli ako cudzinca, a prijali sme Ťa? Alebo nahého, a zaodeli sme Ťa?

A kedy sme Ťa videli chorého alebo vo väzení, a prišli sme k Tebe?

Odpovie im Kráľ: Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“⁸

Keď robíme to, čo by Pán chcel, aby sme pre deti Jeho Otca urobili, považuje to za láskavosť voči Nemu a my sa Mu cítime bližšie, a pritom cítime Jeho lásku a uznanie. Časom sa staneme Jemu podobnými a na súdny deň budeme myslieť s radostným očakávaním.

Stánok, ktorý ako sa zdá vás skrýva pred Bohom, môže byť strach z človeka, ktorý prehluší túto túžbu slúžiť druhým. Spasiteľovou jedinou motiváciou bolo pomáhať ľuďom. Mnohí z vás, tak ako ja, ste pocítili strach ísť za niekým, voči komu ste sa previnili alebo kto ublížil vám. A napriek tomu vidím ako Pán z času na čas obmäkčí srdcia, vrátane toho môjho. A tak vás vyzývam, aby ste v Pánovom zastúpení prišli k niekomu, komu by ste, nehľadiac na svoje možné obavy, ponúkli lásku a odpustenie. Sľubujem vám, že ak to urobíte, pocítite Spasiteľovu lásku k onému človeku a Jeho lásku k vám, a nebude sa vám zdať, že táto láska prichádza z veľkej diaľky. Táto výzva sa vo vašom prípade môže týkať niekoho vo vašej rodine, vo vašej komunite, či niekoho na druhej strane sveta.

Ale ak pôjdete v zastúpení Pána žehnať druhým, uvidí to a odmení to. Ak to budete robiť dostatočne často a dlho, pocítite zmenu vašej samotnej prirodzenosti skrze uzmierenie Ježiša Krista. Nielenže sa Mu budete cítiť bližšie, ale budete cítiť, že sa stávate stále viac a viac takými ako je On. Potom, keď Ho uvidíte, a uvidíme Ho všetci, sa budete cítiť ako Moroni, keď povedal: A teraz, hovorím všetkým, zbohom. Čoskoro pôjdem, aby som si odpočinul v raji Božom, pokiaľ nebude duch môj a telo moje znova spojené a pokiaľ nebudem víťazoslávne privedený vzduchom, aby som sa stretol s vami pred príjemnou stolicou veľkého Jehovu, Večného Sudcu ako živých, tak mŕtvych. Amen.“⁹

Svedčím o tom, že ak budeme slúžiť s vierou, pokorou a činiť vôľu Božiu, súdna stolica veľkého Jehovu bude príjemná. Uvidíme nášho milujúceho Otca a Jeho Syna, tak ako nás Oni vidia teraz – s dokonalou jasnosťou a s dokonalou láskou. V posvätnom mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Pozri NaZ 121:1.
2. Pozri Matúš 6:10; Lukáš 11:2; 3. Nefi 13:10; Eter 12:29; NaZ 109:44; Mojžiš 4:2.
3. Pozri NaZ 130:22.
4. Pozri NaZ 121:15.
5. Pozri NaZ 121:24 – 25.
6. Lukáš 1:38.
7. Matúš 25:34.
8. Matúš 25:35 – 40.
9. Pozri Moroni 10:34.

Uzmierenie

Prezident Boyd K. Packer

Prezident Kvóra dvanástich apoštolov

Nech idú naši členovia a misionári kdekoľvek, naše poslanstvo je poslanstvo viery a nádeje v Spasiteľa Ježiša Krista.

Moje poslanstvo je určené tým medzi nami, ktorí trpia, sú obťažkaní pocitom viny, slabosti a zlyhania, tým, ktorí sú smutní a nemajú nádej.

V roku 1971 som bol poverený navštíviť kolové konferencie v Západnej Samoe a vytvoriť nový kôl na ostrove Upolu. Po pohovoroch sme malým lietadlom odleteli na ostrov Savai, aby sme sa aj tam zúčastnili kolovej konferencie. Lietadlo pristalo na trávnom poli vo Faala a malo priletieť na druhý deň popoludní, aby nás dopravilo späť na ostrov Upolu.

V ten deň, kedy sme mali zo Savai odletieť, pršalo. Vediac, že lietadlo nebude môcť pristáť na mokrom poli, odviezli sme sa na západný koniec ostrova, kde bola provizórna pristávacia plocha na vrchu korálového vlnolamu. Čakali sme až do zotmenia, ale žiadne lietadlo nepriletelo. Nakoniec sme sa vysielackou dozvedeli, že na druhom ostrove bola búrka a lietadlo nemohlo vzlietnuť. Odpovedali sme, že sa vrátíme loďou. Nech nás niekto čaká v Mulifanuae.

Po vyplávaní z ostrova Savai sa kapitán 12 metrovej lode opýtal prezidenta misie, či má vreckovú baterku. Našťastie mal, a tak ju daroval kapitánovi. Cestu na ostrov Upolu dlhú 21 kilometrov sme absolvovali na veľmi rozbúrenom mori. Nikto z nás netušil, že na ostrov udrela veľká tropická búrka a my sme mierili priamo do nej.

Prišli sme do prístavu v Mulifanuae. Ďalej sme museli prejsť úžinou plnou útesov. Úžinu označovalo svetlo umiestené na

kopci nad plážou a druhé svetlo umiestnené trochu nižšie. Keď loď plávala tak, aby tieto dve svetlá boli presne nad sebou, bola nasmerovaná správnym smerom, takže mohla preplávať úžinou pomedzi nebezpečné útesy.

V tú noc ale svietilo iba jedno svetlo. Na móle čakali dvaja starší, aby nás vyzdvihli, ale plavba úžinou trvala omnoho dlhšie ako normálne. Potom, čo títo starší čakali našu loď po mnoho hodín, padla na nich únava a zaspali, a zabudli zapnúť to druhé spodné svetlo. V dôsledku toho bola naša plavba cez úžinu neprehľadná.

Kapitán viedol loď ako najlepšie vedel smerom k tomu hornému svetlu na pobreží, zatiaľ čo ďalší člen posádky sa na prednej palube snažil hľadať požičanou baterkou skaliská pred nami. Počuli sme ako vlny narážajú na útesy. Keď sme sa priblížili tak blízko, že sme mohli vo svetle baterky vidieť skaliská, kapitán zbesilo zavelil spätný chod a začal cúvať, aby sa znova pokúsil nájsť úžinu.

Po mnohých pokusoch vedel, že sa mu úžinu nepodarí nájsť. Jediné čo nám ostávalo bolo pokúsiť sa priplávať do prístavu v Apii vzdialenom 64 kilometrov. Proti zúrivým silám prírody sme boli úplne bezmocní. Nespomínam si, že by som kedy bol na mieste, kde by bola taká tma.

Prvú hodinu sme sa ani nepohli, i keď motory pracovali naplno. Loď sa s nami vyšplhala na veľkú vlnu, potom sa na jej hrebene celá vysilená zastavila a lodné skrutky viseli na moment nad hladinou. Vibrácie spôsobené lodnými skrutkami otriasali loďou tak, že sa skoro rozlámala na kusy pokiaľ zadná časť nedosadla znova na vodu.

Ležali sme na vrchu nákladného priestoru s rozťahnutými rukami a nohami; rukami sme sa držali jednej strany a prsty na nohách sme mali zakliesnené pod zábradlím na druhej strane, aby nás nezmietlo z paluby. Brat Mark Littleford sa neudržal a vlny ho hodili na nízke kovové zábradlie. Mal rozbitú hlavu, ale vďaka zábradliu ho vlny nezmietli do mora.

Nakoniec sme sa pohli a pred svitaním sme konečne dorazili do prístavu v Apii. Lode tam boli kvôli bezpečnosti priviazané k sebe. Mólo bolo loďami úplne preplnené. Prešli sme okolo nich a snažili sme sa neprebudiť tých, ktorí spali na palubách. Potom

sme odišli do Pesegy, usušili sme si oblečenie a odišli sme do Vailuutai, aby sme zorganizovali nový kôl.

Neviem, kto nás vtedy čakal na pláži v Mulifanue. Nechcel som, aby mi to povedali. Je ale pravda, že bez spodného svetla sme mohli všetci zomrieť.

V našom spevníku je jedna stará a zriedkakedy spievaná pieseň, ktorá má pre mňa zvláštny význam.

*Jasne svieti láskavosť nášho Otca
z majáku Jeho večného,
nám opateru vždy dáva
svetlom tam na pobreží.
Nech svetlo spodné svieti ďalej;
cez vlny smer ukáže.
Aj rybára unaveného
do bezpečia by zaviedol.*

*Temná noc hriechu nastáva;
a zlovoľnosti vlny silnejú.
Netrpezlivo oči hľadajú
tie svetlá tam na pobreží.*

*O svoju lampu, brat môj, staraj sa;
aby aj námorník blúdiaci,
ktorý cestu hľadá do bezpečia,
v temnote by nezblúdil.*

Dnes sa prihovám k tým, ktorí možno blúdia a hľadajú oné spodné svetlo, ktoré by im pomohlo vrátiť sa späť.

Už od začiatku bolo jasné, že sa nám v smrteľnosti nepodarí, aby sme sa stali dokonalými. Nikto neočakáva, že tu budeme žiť bez toho, aby sme niekedy neprekročili ten alebo onen zákon.

Lebo prirodzený človek je nepriateľom Boha a bol ním od pádu Adama, a bude na veky vekov, pokiaľ sa nepoddá nabádaniu Ducha Svätého a neodloží prirodzeného človeka, a nestane sa svätým skrze uzmiernenie Krista Pána.²

Z Drahocennej perly sa dozvedáme, že žiadna nečistá vec nemôže prebývať v kráľovstve Božom³, a tak Boh pripravil spôsob, aby všetci tí, ktorí hrešia, mohli činiť pokánie a stať sa znova spôsobilými žiť v prítomnosti nášho Otca v Nebi.

Bol vybratý Mediátor, Vykupiteľ, jeden, ktorý bude žiť dokonalo, nedopustí sa žiadneho hriechu a ponúkne seba ako obeť za hriech, aby naplnil zmysel zákona pre všetkých tých, ktorí majú srdce zlomené a ducha skrúšeného; a pre nikoho iného nemôže byť zmysel zákona naplnený.⁴

Pokiaľ ide o dôležitosť uzmierenia, v Almovi čítame: Lebo je nevyhnuté, aby bolo učinené uzmierenie . . . lebo inak musí všetko ľudstvo nevyhnutne zahynúť.⁵

Pokiaľ ste neurobili žiadnu chybu, uzmierenie nepotrebuje. Ak ste chyby urobili, a to je prípad nás všetkých, či už ide o chyby malé alebo väčšie, potom je nevyhnutné, aby ste zistili ako ich môžete zmazať, aby ste už nekráčali v temnote.

[Ježiš Kristus] je svetlo a život sveta.⁶ Keď budeme pevne vzhliadať k Jeho učeniám, budeme vedení do prístavu duchovného bezpečia.

Tretí článok viery hovorí: „Veríme, že zmiernou obeťou Kristovou môže byť spasené celé ľudstvo dodržiavaním zákonov a obradov evanjelia.“⁷

Prezident Joseph F. Smith učil: „Ľudia si nemôžu odpustiť svoje hriechy; nemôžu sami seba očistiť od dôsledkov svojich hriechov. Ľudia môžu prestať hrešiť a naďalej robiť to, čo je správne, a tak sú ich skutky prijateľné pred Pánom a [stávajú sa] hodní uváženia. Kto ale napraví zlo, ktoré učinili sebe a druhým, lebo im sa zdá nemožné, aby to napravili sami? Uzmiernením Ježiša Krista budú hriechy kajúcnika zmyté; aj keby boli ako šarlát, budú učinené biele ako vlna [pozri Izaiáš 1:18]. Toto je sľub, ktorý vám bol daný.“⁸

Nevieme presne ako Pán vykonal uzmierenie. Ale vieme, že kruté muky ukrižovania boli len časťou onej strašnej bolesti, ktorá začala v Getsemane – na tom posvätnom mieste utrpenia – a skončila na Golgote.

Lukáš píše:

„Sám sa však vzdialil od nich tak ďaleko, ako dohodí človek kameňom, padol na kolená a takto sa modlil:

Otče, ak chceš, odvráť odo mňa tento kalich; avšak nech sa stane nie moja vôľa, ale Tvoja.

Tu sa Mu ukázal anjel z neba a posilňoval Ho.

A On v smrteľnej úzkosti modlil sa ešte horlivejšie. I vystúpil Mu pot ako kropaje krvi, ktoré stekajú na zem."⁹

Myslím si, že existuje len jedna správa, v ktorej Spasiteľ vlastnými slovami opisuje to, čo vytrpel v záhrade Getsemanskej. V zjavení sa píše:

Lebo hľa, Ja, Boh, som vytrpel tieto veci za všetkých, aby oni nemuseli trpieť, ak budú činiť pokánie;

Ale ak nebudú činiť pokánie, musia trpieť rovnako ako Ja.

Utrpenie, ktoré spôsobilo mne, Bohu najväčšiemu zo všetkých, že som sa chvel bolesťou a krvácal v každom póre.¹⁰

Počas života možno nastane doba, kedy sa ocitnete na mieste, kde by ste sa ocitnúť nemali a urobíte veci, ktoré by ste nikdy urobiť nemali. Pokiaľ sa od hriechu odvrátite, budete môcť raz zakúsiť oný pokoj, ktorý prichádza vtedy, keď prejdeme cestou úplného pokánia.

Bez ohľadu na to, akého priestupku sme sa dopustili, bez ohľadu na to, ako veľa naše skutky ublížili druhým, tieto pocity viny môžu byť úplne zmazané. Pre mňa sú tou najkrajšou pasážou v písmach tieto Pánove slová: Hľa, ten, kto činiť pokánie zo svojich hriechov, tomu je odpustené a Ja, Pán, už na ne nepamätám.¹¹

To je prísľub evanjelia Ježiša Krista a uzmierenia: vziať, každého, kto príde, každého, kto sa pridá a nechť ho prejsť nejakou skúsenosťou, aby na konci svojho života mohol prejsť závojom s tým, že učinil pokánie a bol očistený skrze krv Kristovu.¹²

To je to, čo robia Svätí neskorších dní po celom svete. To je oné svetlo, ktoré poskytujeme tým, ktorí sú v temnote a ktorí stratili svoju cestu. Nech idú naši členovia a misionári kdekôľvek, naše poslanstvo je poslanstvo viery a nádeje v Spasiteľa Ježiša Krista.

Prezident Joseph Fielding Smith napísal slová k náboženskej piesni: Zdá sa cesta dlhá byť? Bol to môj drahý priateľ. Obsahuje slová povzbudenia a prísľub tým, ktorí sa snažia nasledovať učenia Spasiteľa.

*Zdá sa cesta dlhá byť?
Je snáď nevlúdna a strmá?
Zarastá snáď bodláčím a trnám?
Nohy ostré kamene ti režuú,
keď len z námahou vstávaš
k výšinám v dni tak horúcom?*

*Je tvoje srdce slabé a smutné
a duša tvoja unavená,
keď bremeno ťa stále tiaži?
A drina je tak veľká,
náklad zdá sa príliš ťažký?
Niet nikoho, kto s tým by pomohol?*

*Nech srdce tvoje nevzdáva sa,
lebo cesta práve začína;
je tu Jeden, kto pomoc ponúka.
A tak hore radostne hľad'
a ruky natiahnutej sa chyť;
on povedie ťa k novým výšinám –*

*ku krajine svätej a čistej,
kde starosti už nikto nemá,
a život hriech tam nepozná,
kde slzy žiadne nepadajú,
lebo bolesť nás už neťaží.
Drž sa ruky jeho a spolu s ním tam vkroč.¹³*

V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. „Brightly Beams Our Father's Mercy“, *Hymns*, č. 335.
2. Pozri Mosiáš 3:19.
3. Pozri Mojžiš 6:57.
4. Pozri 2. Nefi 2:7.
5. Pozri Alma 34:9.
6. Pozri Mosiáš 16:9.
7. Články viery 1:3.
8. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 99 – 100.
9. Lukáš 22:41 – 44.
10. Pozri NaZ 19:16 – 18.
11. Pozri NaZ 58:42.
12. Pozri Zjavenie 1:5.
13. „Does the Journey Seem Long?“ *Hymns*, č. 127.

Najskôr si všímaj, potom slúž

Linda K. Burtonová

Generálna prezidentka Združenia pomoci

With practice, each of us can become more like the Savior as we serve God's children.

Jedným z najväčších dôkazov o tom, že náš milovaný prorok prezident Thomas S. Monson je vyvoleným Pánovým služobníkom je to, že sa naučil riadiť sa Spasiteľovým príkladom – slúžiť jednotlivým ľuďom. Tí z nás, ktorí vstúpili do vôd krstu slúbili, že budú robiť to isté. Slúbili sme, že na Spasiteľa budeme vždy pamätať a zachovávať Jeho prikázania¹ a on povedal: „To je moje prikázanie, aby ste sa vzájomne milovali, ako som vás ja miloval.“²

Tieto slová prezidenta Monsona obsahujú rovnakú výzvu: „Sme obklopení tými, ktorí vyžadujú našu pozornosť, naše povzbudenie, našu podporu, našu útechu, našu láskavosť. . . . Sme Pánovými rukami na zemi, s poverením slúžiť Jeho deťom a pozdvihovať ich. On spolieha na každého z nás.“³

Počuli ste tú výzvu o vzájomnej láske? Služba jednotlivým ľuďom podľa Spasiteľovho príkladu nie je pre niekoho ľahká. Praxou sa ale každý z nás môže v službe deťom Božím stať podobnejší Spasiteľovi. Naučme sa päť slov, ktoré nám pomôžu mať sa vzájomne viac radi: „Najskôr si všímaj, potom slúž.“

Asi pred 40 rokmi sme išli s manželom na piatkové rande do chrámu. Bola som nervózna, pretože v chráme som bola iba po druhýkrát od našej nedávnej svadby. Jedna sestra vedľa mňa si to musela všimnúť. Naklonila sa ku mne a zašepkala: „Nebojte sa. Ja vám pomôžem.“ Upokojila som sa a zvyšok chrámového zasadania som si užila. Najskôr si všimla, a potom slúžila.

Všetci obdržali výzvu nasledovať Ježišove učenia a slúžiť druhým. Nie je to výzva len pre anjelské sestry. Na niekoľkých každodenných príkladoch všímavosti a služby členov, o ktoré sa podelím, si všimnite, ktoré Ježišove učenia znázorňujú.

Šesťročné dieťa z Primárok povedalo: „Keď ma požiadali, aby som pomáhal spolužiakom, mohol som si k sebe niekoho vybrať. Vybral som si [chlapca, ktorý bol ku mne zlý], pretože si ho nikto nikdy nevybral. Chcel som, aby sa cítil dobre.“⁴

Čo si toto dieťa všimlo? Že chlapčeka, ktorý ostatným ubližoval, si nikto ešte nevybral. Ako mu poslužil? Len ho jednoducho vybral, aby bol jeho kamarát, keď budú pomáhať triede. Ježiš učil: „Milujte svojich nepriateľov, [dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú, čiňte dobre tým, ktorí vás nenávidia].“⁵

Držitelia Áronovho kňazstva v jednom zbore si najskôr všímali, a teraz zmysluplne slúžia. Každý týždeň prídu títo mladí muži o niečo skôr a pred zborovým domom, v daždi, snehu alebo v horúčave, čakajú na príjazd starších členov zboru. Vyberajú z áut vozíky a chodítka a ponúkajú silu svojich pevných ramien, a trpezlivo sprevádzajú striebrovlasých seniorov do budovy. Skutočne plnia svoju povinnosť voči Bohu. Všímavosťou, a potom službou sú živým príkladom Spasiteľovho učenia: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“⁶ Pri zavádzaní nových študijných osnov pre mládež si títo mladí muži všimnú mnohé ďalšie príležitosti ku kresťanskej službe.

Všímať si a slúžiť si niekedy žiada veľké úsilie. Jedna inšpirovaná mladá žena menom Alexandria si všimla, že jej sesternica Madison kvôli ťažkému autizmu nemôže plniť program Osobný pokrok. Alexandria sa zišla s mladými ženami vo svojom zbore, poradila sa s vedúcimi a rozhodla sa, že pre Maddy urobia niečo, čo sama nedokáže. Každá mladá žena splnila za Maddy časť jej činností a projektov z Osobného pokroku, aby tak aj ona mohla dostať svoj medailón.⁷

Tieto mladé ženy celkom isto dobre napredujú k úlohám matiek a sestier zo Združenia pomoci, pretože sa učia všímať si a láskyplne slúžia.

Prezident Monson pripomína, že čistá láska Kristova⁸ – inými slovami vnímavosť a služba – „je evidentná, keď je pamätaná na

staršiu vdovu a je prizvaná zapojiť sa v zbore“ a „keď sestra sediaca samotná v Združení pomoci obdrží pozvanie ‚poď – sadni si s nami‘“.⁹ Platí tu zlaté pravidlo: Všetky veci, ktoré by ste chceli, aby ľudia činili vám, práve tak im činite.¹⁰

Jeden všímavý manžel slúžil dvoma spôsobmi. Povedal:

„Raz som manželke pomáhal v nedeľu v Primárkach s triedou plnou neposedných sedemročných detí. Pri spoločnom zamestnaní som si všimol, že jedno dievčatko sa chúli na stoličke a necíti sa tam dobre. Duch mi našepkal, že potrebuje povzbudiť, a tak som si k nej sadol a ticho som sa opýtal, čo jej je. Nepovedala nič . . . a tak som jej začal ticho spievať.

Deti v Primárkach sa práve učili novú pieseň a pri slovách ‚Keď počúvam srdcom, tak viem, že hovorí Spasiteľ‘, som pocítil neuveriteľné svetlo a teplo, ktoré naplnili moju dušu. . . . Bolo to osobné svedectvo o Spasiteľovej láske k nej . . . a ku mne. . . . Pri službe jednotlivcovi nahrádzame [Spasiteľove] ruky.“¹¹

Tento láskavý brat si všimol, že manželka potrebuje pomoc s neposednými deťmi, ale tiež jednotlivo poslúžil dieťaťu v núdzi. Nasledoval učenie Spasiteľa, ktorý učil: Skutky, ktoré ste ma videli činiť, tiež máte činiť.¹²

Nedávne záplavy poskytli nasledovníkom Ježiša Krista mnoho príležitostí k všímavosti a službe. Muži, ženy, tínedžeri a deti, keď videli poškodené obchody a domy, hneď všetko zanechali a začali pomáhať s upratovaním a opravou poškodených budov. Niektorí pomáhali s praním neskutočného množstva bielizne. Iní dôkladne utierali fotografie, doklady, listy a ďalšie dôležité dokumenty a snažili sa ich vysušiť vonku a zachrániť tak všetko, čo sa dalo. Všimnúť si, a potom slúžiť nie je vždy pohodlné a možno nám nezapadá do plánu.

Najlepšie si môžeme všímať a potom slúžiť doma. Ukazuje to príklad zo života staršieho Richarda G. Scotta:

„Raz v noci sa náš malý syn Richard, ktorý mal problém so srdiečkom, prebudil s plačom. . . . Zvyčajne vždy vstala moja manželka a o plačúce dieťa sa postarala, ale tentoraz som povedal: ‚Ja sa o neho postarám.‘

Keď začal plakať, srdiečko mu začalo kvôli jeho problémom biť veľmi rýchlo. Povracal sa a zašpinil plachtu. Onej noci som ho držal pevne v náručí, aby som upokojil jeho splašené srdiečko a

aby prestal plakať, pri tom ako som ho prezliekal a vymieňal mu plachtu. Držal som ho dovtedy pokiaľ nezaspal. Vtedy som netušil, že len za pár mesiacov zomrie. Vždy si budem pamätať, ako som ho vtedy uprostred noci držal v náručí.“¹³

Ježiš povedal: „Kto by sa medzi vami chcel stať veľkým, bude vašim služobníkom.“¹⁴

Niekedy máme pokušenie slúžiť podľa svojich predstáv a nie tak, ako je to práve potrebné v tom danom čase. Starší Robert D. Hales sa raz v príhovore o prezieravom spôsobe života zmienil o tom, ako raz kupoval manželke darček. Opýtala sa: „To kupuješ pre mňa alebo pre seba?“¹⁵ Keď si prispôbíme otázku pre seba, keď slúžime a opýtame sa: „Robím to pre Spasiteľa alebo to robím pre seba?“ naša služba sa viac priblíži k tomu, ako by slúžil Spasiteľ. Máme sa pýtať tak ako sa pýtal Spasiteľ: „Čo chcete, aby som vám urobil?“¹⁶

Pred pár týždňami som mala príliš veľa práce a cítila som únavu z toľkých úloh. Chcela som ísť do chrámu a myslela som si, že to nemôžem stihnúť. Myšlienka, že mám kvantum práce a tak nestihnem ísť do chrámu ma primäla uvedomiť si, čo je najdôležitejšie. Odišla som z kancelárie a cestou do chrámu Salt Lake som premýšľala ako nahradím čas, ktorý strácam. Pán má so mnou ale trpezlivosť a súcitu, a tak mi toho dňa dal krásne poučenie.

Ako som si sadla v miestnosti na zasadanie, naklonila sa ku mne mladá sestra a ticho zašepkala: „Som skutočne nervózna. Toto je iba po druhýkrát, čo som v chráme. Pomôžete mi, prosím?“ Ako mohla tušiť, že presne tieto slová sú tie, ktoré potrebujem počuť? Ona to nevedela, ale Nebeský Otec vedel. Všimol si moju najväčšiu potrebu. Potrebu slúžiť. On nabádal túto pokornú mladú sestru, aby mi poslúžila prosbou o službu. Uisťujem vás, že najviac to prospelo mne.

Som hlboko vďačná mnohým milým ľuďom, ktorí našej rodine slúžili v priebehu rokov. Úprimne ďakujem svojmu manželovi a ostatným z rodiny, ktorí slúžia nesebecky a s veľkou láskou.

Kiež si všetci najprv všímame, a potom slúžime. Budeme tak dodržiavať svoje zmluvy a naša služba, tak ako u prezidenta Monsona, bude obrazom nášho učeníctva. Viem, že Spasiteľ žije.

Jeho uzmierenie nám umožňuje žiť podľa Jeho učení. Viem, že prezident Monson je náš prorok v dnešnej dobe. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Pozri NaZ 20:77.
2. Ján 15:12.
3. Thomas S. Monson, „Čo môžem dnes pre niekoho urobiť?“ *Generálna konferencia* október 2009, 106.
4. Canyon H., „A Good Choice“, *Friend*, január 2012, 31.
5. Matúš 5:44.
6. Matúš 25:40.
7. Pozri „For Madison“, lds.org/youth/video/for-madison.
8. Pozri Moroni 7:47.
9. Thomas S. Monson, „Pravá láska nikdy neprestane“, *Generálna konferencia*, október 2010, 168; pozri tiež *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 101.
10. Pozri 3. Nefi 14:12.
11. Al VanLeeuwen, „Serving the One“, *Liahona*, august 2012, 19; pozri tiež Sally DeFordová, „If I Listen with My Heart“, *2011 Outline for Sharing Time*, 28.
12. Pozri 3. Nefi 27:21.
13. Richard G. Scott, „Večné požehnania vyplývajúce z manželstva“, *Generálna konferencia*, apríl 2011, 111.
14. Matúš 20:26.
15. Robert D. Hales, „Stať sa obozretnými poskytovateľmi: časne i duchovne“, *Generálna konferencia*, apríl 2009, 7.
16. Matúš 20:32.

Učenie sa v našich srdciach

Starší Walter F. González

Predsedníctvo sedemdesiatnikov

Jedným zo spôsobov ako prísť ku Kristovi je usilovať o poznanie základných právd srdcom.

Príďte ku mne, aby ste mohli pocítiť a vidieť.¹ Toto je prikázanie, ktoré Spasiteľ dal obyvateľom starej Ameriky. Títo ľudia pocítili rukami a videli očami, že Ježiš je Kristus. Toto prikázanie je práve tak dôležité pre nás dnes ako bolo dôležité pre nich v ich dobe. Keď prídeme ku Kristovi, môžeme pocítiť a vedieť s istotou² – nie rukami a očami, ale celým svojím srdcom a myslou – že Ježiš je Kristus.

Jedným zo spôsobov ako prísť ku Kristovi je usilovať o poznanie základných právd srdcom. Keď tak činíme, vnuknutia, ktoré prichádzajú od Boha, nám dajú poznanie, ktoré nemôžeme získať žiadnym iným spôsobom. Apoštol Peter vedel s istotou, že Ježiš je Kristus, Syn živého Boha. Spasiteľ vysvetlil, že zdrojom Petrovho poznania nebolo „telo a krv . . . ale . . . Otec, ktorý je v nebesiach“³.

Prorok Abinadi vysvetlil úlohu pocitov, ktoré prichádzajú od Boha do našich sŕdc. Učil, že písmam môžeme úplne porozumieť len vtedy, keď použijeme srdce k porozumeniu.⁴

Táto pravda je krásne vyjadrená v detskej knižke *Malý princ* od Antoine de Saint-Exupéryho. V tejto knihe sa malý princ priatelil s líškou. Keď sa lúčili, líška malému princovi prezradila tajomstvo. Povedala: „Tu je moje tajomstvo . . . : Dobre vidíme iba srdcom. To hlavné je očiam neviditeľné.“⁵

Osemdesiatosemročný brat Thomas Coelho je dobrým príkladom človeka, ktorý srdcom uvidel to najzákladnejšie. Bol verným členom našej vysokej rady v Paysandú v Uruguaji. Predtým ako sa stal členom Cirkvi mal nehodu na motorke. Keď

ležal na zemi a nebol schopný vstať, dvaja naši misionári mu pomohli postaviť sa a vrátiť sa domov. Povedal, že keď mu prišli misionári na pomoc, pociťoval niečo zvláštne. Neskôr znova silno pociťoval niečo zvláštne, keď ho misionári učili. Vplyv týchto pocitov bol tak veľký, že počas niekoľkých dní prečítal celú Knihu Mormonovu. Bol pokrstený a od toho dňa slúžil verne a neúnavne. Spomínam si ako jazdil na motorke po cestách v našom meste, dokonca aj počas studených a daždivých zím, aby priviedol druhých na zhromaždenie, aby aj oni mohli s istotou cítiť, vidieť a poznať s takou určitosťou ako on.

Dnes nás obklopuje toľko informácií, že si môžeme myslieť, že prehliadanie miliónoch webových stránok nám poskytne všetko, čo potrebujeme vedieť. Na webe môžeme nájsť dobré aj zlé informácie, ale informácie sami o sebe nestačia. Boh nám poskytol ďalší zdroj pre prehĺbenie poznania,⁶ dokonca poznanie zoslané z neba. Náš Nebeský Otec nám môže také poznanie dať vtedy, keď si prezeráme celestiálny web vo svojom srdci a myslí. Prorok Joseph Smith povedal, že „najstaršiu knihu má vo [svojom] srdci, dokonca dar Ducha Svätého“⁷.

K tomuto celestiálnemu zdroju získavame prístup vtedy, keď napríklad čítame písmo, počúvame žijúceho proroka a modlíme sa. Tiež je dôležité venovať čas tomu, aby sme sa utišili⁸ a pociťovali a nasledovali celestiálne nabádania. Keď tak budeme činiť, budeme „pociťovať a vidieť“ veci, ktoré nie je možné poznať pomocou modernej technológie. Keď získame určité skúsenosti s prehliadaním celestiálneho webu, budeme rozlišovať pravdu, dokonca keď budeme čítať o svetskej histórii či ďalších témach. Tí, ktorí úprimne vyhľadávajú pravdu, poznajú pravdu všetkých vecí pomocou Ducha Svätého.⁹

Dovoľte mi vysloviť jedno varovanie: prístup k tomuto celestiálnemu webu strácame, keď činíme nepravosť a zabúdame na Pána. Nefi povedal svojim bratom, že nemohli cítiť Pánove slová, pretože boli pohotiví k tomu aby činili nepravosť, ale pomalí v tom, aby sa rozpomenuli na Pána.¹⁰ Nepravosť obmedzuje našu schopnosť vidieť, pociťovať a mať rád druhých. Keď sme pohotiví v rozpomätávaní sa na Pána tým, že sa modlíme z celej sily srdca¹¹ a premýšľame o duchovných

zážitkoch, prehľbuje sa naša schopnosť vidieť a pociťovať veci Kristove. Teraz sa vás opýtam:

- Pamätáte si oný pokoj, ktorý ste pociťovali, keď ste po mnohých strastiach volali k Otcovi v mocnej modlitbe?
- Pamätáte sa, keď ste niekedy zmenili svoj zoznam úloh, aby ste mohli splniť nabádanie v srdci?

Veľkí muži v Knihe Mormonovej udržiavali prístup k väčšiemu poznaniu tým, že si v mysli znova vybavovali svoje kľúčové duchovné zážitky. Alma posilnil svoje deti tým, že im pripomenul svoju skúsenosť s obrátením.¹² Helaman učil Nefiho a Lehiho, aby nezabúdali – aby pamätali na to, že musia svoj základ postaviť na skale Kristovej, aby nad nimi diabol nemal žiadnu moc.¹³ My musíme robiť to isté. Keď pamätáme na Boha, pomáha nám to cítiť a žiť. To dodáva hlbší význam slovám kráľa Benjamína, ktorý povedal: A teraz, ó človeče, pamätaj a nezahyň.¹⁴

Jedna z najposvätnějších spomienok, ktoré si veľmi vážim je pocit, ktorý som mal, keď som spoznal, že Kniha Mormonova je slovo Božie. Poznal som, že môžeme pociťovať radosť, ktorá sa nedá opísať slovami. V ten deň som na kolenách pocítil a s istotou poznal to, čo by som nemohol poznať žiadnym iným spôsobom. Taká spomienka je dôvodom k večnej vďačnosti a posilňuje ma v ťažkých chvíľach.

Tí, ktorí prijímajú poznanie nie z tela a krvi, ale od Nebeského Otca, s istotou vedia, že Ježiš je Kristus a že toto je Jeho Cirkev. Toto poznanie nám poskytuje silu potrebnú na to, aby sme uskutočnili nevyhnutné zmeny a prišli ku Kristovi. Z tohto dôvodu vyzývame každú dušu, aby sa teraz dala pokrstiť, činila pokánie a obrátila sa k Nemu.¹⁵

Každá duša, ktorá príde ku Kristovi môže vidieť, pociťovať a vedieť s istotou, že Kristus trpel za naše hriechy a uzmieril ich, aby sme mohli obdržať večný život. Ak činíme pokánie, nebudeme zbytočne trpieť.¹⁶ Vďaka Nemu môžu byť boľavé duše uzdravené a rany v srdci zacelené. Neexistuje žiadne bremeno, ktoré by nedokázal uľahčiť či odňať. On pozná naše neduhy a choroby. Sľubujem vám a svedčím o tom, že keď sa všetky dvere zdajú byť zavreté, keď sa zdá, že všetko ostatné zlyháva, On vás

nesklame. Kristus vám pomôže a je únikovou cestou, či už zápasíte so závislosťou, depresiou alebo s čímkolievk iným. On vie ako pomôcť ľudu svojmu.¹⁷ Manželstvá a rodiny, ktoré majú z akéhokolvek dôvodu problémy – finančné ťažkosti, zlý vplyv médií či rodinné okolnosti – pocítia upokojujúci vplyv z neba. Je potešujúce pocítovať a vidieť, že On vstal z mŕtvych s uzdravením na krídlach svojich¹⁸ a že vďaka Nemu sa stretieme a objímeme sa s našimi blízkymi, ktorí už zomreli. Odmenou za naše obrátenie sa k Nemu je nepochybne to, že budeme uzdravení.¹⁹

S istotou viem, že toto všetko je pravdivé. Z tohto dôvodu sa pripájam k hlasu oných obyvateľov starej Ameriky a prehlasujem: Hosana! Požehnané buď meno Boha Najvyššieho!²⁰ On nám dáva spásu. Vydávam svedectvo, že Ježiš je Kristus, svätý Mesiáš. On je Pán mocností, náš Spasiteľ a Vykupiteľ. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Pozri 3. Nefi 18:25.
2. Pozri 3. Nefi 11:15.
3. Pozri Matúš 16:16 – 17.
4. Pozri Mosiáš 12:27.
5. Antoine de Saint-Exupéry, *Malý princ*, preklad Elena Šmatláková (1995), 69.
6. Pozri Eter 4:13.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 132.
8. Pozri NaZ 101:16.
9. Pozri Moroni 10:3 – 5.
10. Pozri 1. Nefi 17:45.
11. Pozri Moroni 7:48.
12. Pozri Alma 36:5 – 24; 38:6 – 9.
13. Pozri Helaman 5:12.
14. Pozri Mosiáš 4:30.
15. Pozri 3. Nefi 9:13.
16. Pozri NaZ 19:16.
17. Pozri Alma 7:12.
18. Pozri 2. Nefi 25:13; pozri tiež 3. Nefi 25:2.
19. Pozri 2. Nefi 16:10; 3. Nefi 9:13.
20. Pozri 3. Nefi 11:15 – 17.

Prvé veľké prikázanie

Starší Jeffrey R. Holland

Kvórum dvanástich apoštolov

Máme za úlohu prejavovať svoju lásku k Pánovi životom naplneným oddaným nasledovníctvom.

V celej histórii snáď neexistuje skupina ľudí, s ktorými by som súcitil viac ako s jedenástimi apoštolmi následne po smrti Spasiteľa sveta. Myslím, že občas zabúdame na to, ako málo skúsení vtedy ešte boli a ako absolútne závislí na Ježišovi museli byť. Pán o nich povedal: „Taký dlhý čas som s vami a nepoznal[ite] ma . . .?“¹

Z ich pohľadu ale s nimi dostatočne dlho nebol. Tri roky nie je dlho na to, aby z hŕstky nových obrátených povolal celé Kvórum dvanástich apoštolov, aby ich očistil od zažitých predstáv, aby ich učil podivuhodné zásady evanjelia Ježiša Krista, a potom ich opustil, aby sami ďalej niesli toto dielo pokiaľ aj oni nebudú zabití. Dost' ohromujúce vyhliadky pre skupinu novo vysvätených starších.

A obzvlášť tá časť týkajúca sa toho, že zostanú sami. Ježiš sa im opakovane snažil povedať, že s nimi *nezostane* fyzicky, ale tak úzkostnú myšlienku nedokázali alebo nechceli pochopiť. Marek píše:

„Poučoval učeníkov a hovoril im: Syn človeka je vydaný ľuďom do rúk a zabijú Ho; ale keď Ho zabijú, po troch dňoch vstane z mŕtvych.

Oni však neporozumeli tej reči a báli sa Ho spýtať.“²

Potom, po tak krátkej dobe na získanie poznania a dokonca ešte kratšej na prípravu, sa stalo niečo nemysliteľné, neuveriteľné sa stalo skutočnosťou. Ich Pán a Majster, ich Radca a Kráľ, bol ukrižovaný. Jeho pôsobenie v smrteľnosti skončilo a malá živoriaca Cirkev, ktorú založil sa zdala byť odsúdená na posmech

a predurčená k zániku. Jeho apoštoli boli svedkami Jeho vzkrieseného stavu, ale to ich ešte len viac zmiatlo. Nepochybné si museli klásť otázku: „Čo máme robiť teraz?“ a pri hľadaní odpovede sa obrátili na Petra, služobne najstaršieho apoštola.

Teraz vás žiadam o zhovievavosť, lebo si pri popise tohto rozhovoru dovoľím použiť slová, ktoré sa v písmach nenachádzajú. Peter svojim spoločníkom povedal v podstate toto: „Bratia, boli to úžasné tri roky. Nikto z nás si pred niekoľkými krátkymi mesiacmi nedokázal predstaviť zázraky, ktoré sme videli a božské prejavy, z ktorých sme sa tešili. Hovorili sme so samotným Synom Božím, modlili sme sa s Ním a pracovali sme spolu. Kráčali sme s Ním a plakali sme s Ním a onú hroznú poslednú noc nikto neprelieval horkejšie slzy než ja. Tomu je ale koniec. Pán dokončil Svoje dielo a vstal z hrobu. Vyriešil Svoju spásu a našu tiež. A vy sa pýtate: ‚Čo máme teraz robiť?‘ Neviem, čo by som mal na to povedať než to, aby ste sa s radosťou vrátili ku svojmu predošlému životu. Ja idem ‚loviť ryby‘.“ A prinajmenšom šesť z desiatich ostávajúcich apoštolov povedalo: „Ideme aj my s tebou.“ Ján, ktorý bol jedným z nich, píše: „I vybrali sa a vstúpili na loď, ale tú noc nič nechytily.“³

Ale beda, rybárčenie im moc nešlo. Onej prvej noci späť na jazere nechytily nič – ani jednu rybičku. Pri prvých lúčoch svitania sklamane zamierili k brehu, kde v diaľke uzreli postavu, ktorá na nich volala: „Deti, či máte niečo zjesť?“ Títo apoštolovia, ktorí sa znova stali rybármi, nevrlo odvetili tak, ako nechce odpovedať žiadny rybár. „Nemáme,“ zamrmlali, a aby toho nebolo málo, oný človek ich nazval „deťmi“.⁴

„Spustite sieť napravo od lode a nájdete,“⁵ volá neznámy muž – a po týchto jednoduchých slovách si náhle začínajú niečo uvedomovať. Iba pred necelými troma rokmi títo istí muži rybárčili na tomto istom mori. V písmach sa píše, že pri tej príležitosti sa „celú noc namáhali, a nič . . . nechytily“⁶. Istý galilejský spoluobčan na nich ale z brehu zavolať, aby spustili svoje siete a oni „zahrnuli veľké množstvo rýb“⁷, ktorých bolo toľko, že sa im siete trhali a úlovok naplnil dve lode tak, že sa začali potápať.

Teraz sa to opakovalo. Tieto „deti“, ako boli správne pomenovaní, dychtivo spustili siete a „nevládali [ich] vytiahnuť

pre množstvo rýb“⁸. Ján povedal to, čo bolo očividné: „To je Pán!“⁹ A neskrotný Peter vyskočil z lode.

Po radosnom opätovnom stretnutí sa so vzkrieseným Ježišom mal Peter so Spasiteľom rozhovor, ktorý ja považujem za kľúčový prelom v apoštolskej službe obecné a celkom určite v Petrovom živote, lebo tohto muža, pevného ako skala, posunul k veľkolepému životu naplnenému oddanou službou a vedením. Ježiš pozrel na ich otľčené malé lode, rozorvané siete a ohromnú hromadu 153 rýb a opýtal sa svojho služobne najstaršieho apoštola: „[Peter], miluješ ma väčšmi ako títo?“ Peter povedal: „Áno, Pane, Ty vieš, že Ťa milujem.“¹⁰

Spasiteľ na túto odpoveď reaguje, ale ďalej sa pozerá do očí Svojho učeníka a znovu sa pýta: „[Peter], či ma miluješ?“ Tento veľký rybár bol nepochybne trochu zmätený tým, že sa otázka opakuje a odpovedá po druhýkrát: „Áno, Pane, Ty vieš, že Ťa milujem.“¹¹

Spasiteľ znova stručne reaguje, ale neúnavne a skúmavo sa pýta po tretíkrát: „[Peter], či ma miluješ?“ Teraz už sa Peter musel určite cítiť nepríjemne. Možno má v srdci spomienku iba pred niekoľkými dňami, kedy mu tiež bola trikrát položená iná otázka a on odpovedal podobne dôrazne – ale zamietavo. Alebo si možno začal myslieť, že otázke Majstra Učiteľa nerozumie. Alebo možno skúmal svoje srdce a usiloval o skutočné potvrdenie odpovede, ktorú tak pohotovo a skoro automaticky vyriekol. Nech už premýšľal o čomkoľvek, Peter odpovedal po tretíkrát: „Pane, . . . Ty vieš, že Ťa milujem.“¹²

Ježiš mu na to odvetil (a znova som si vedomý toho, že rozvíjam svoje myšlienky, ktoré nie sú v písmach) a možno povedal niečo ako: „Tak prečo si teda tu, Peter? Prečo sme späť na tom istom brehu, pri týchto rovnakých sieťach a vedíme rovnaký rozhovor? Nebolo to snáď očividné vtedy, a nie je to snáď očividné teraz, že pokiaľ by som chcel rybu, dokážem si ju chytiť? To, čo potrebujem, Peter, sú učeníci – a tých potrebujem stále. Potrebujem niekoho, kto bude pásť moje ovce a zachraňovať mojich baránkov. Potrebujem niekoho, kto bude kázať moje evanjelium a obraňovať moju vieru. Potrebujem niekoho, kto ma miluje, kto ma skutočne miluje a kto miluje to, čím ma Otec v Nebi poveril. Naše poslanstvo nie je chabé. A naša úloha nie je

krátkodobá. Nie je to nič nešťastné ani beznádejné, nie je to nič, čo je odsúdené na zánik v prepadlisku dejín. Je to dielo Všemohúceho Boha a je to úloha zmeniť svet. A tak, po druhýkrát a možno naposledy, Ťa Peter žiadam, aby si toto všetko opustil a aby si išiel, učil a svedčil, pracoval a oddane slúžil až do dňa, kedy tebe urobia presne to, čo urobili mne.“

Keď sa potom obrátil ku všetkým apoštolom, mohol celkom dobre povedať. „Boli ste snáď tak neuvážený ako zákonníci a farizeji? Ako Herodes a Pilát? Mysleli ste si snáď ako oni, že toto dielo je možné zničiť jednoducho tým, že ma zabijú? Mysleli ste si snáď ako oni, že kríž, klince a hrob znamenajú koniec toho všetkého a že sa každý z vás môže blažene stať znova tým, čím bol predtým? Deti, či sa môj život a moja láska hlbšie nedotkla vašich sŕdc?“

Bratia a sestry, neviem presne, aká bude naša skúsenosť súdneho dňa, ale nebol by som veľmi prekvapený, ak by nám v určitom bode rozhovoru Boh položil úplne rovnakú otázku ako Kristus Petrovi: „Miloval si ma?“ Myslím, že bude chcieť vedieť, či sme svojim veľmi smrteľným, veľmi neadekvátnym a občas detským pochopením vecí rozumeli aspoň *jednému* prikázaniu, prvému a najväčšiemu prikázaniu zo všetkých – „Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého srdca, z celej duše, z celej sily a z celej mysle.“¹³ A pokiaľ v tomto momente budeme schopní zo seba dostať slová: „Áno, Pane, Ty vieš, že Ťa milujem“, potom nám možno pripomenie, že vrcholným charakteristickým znakom lásky je vždy oddanosť.

„Ak ma milujete, zachovávajúte moje prikázania,“¹⁴ povedal Ježiš. A tak je našou úlohou žehnať blíznym, chrániť deti, pozdvihovať chudobných a ochraňovať pravdu. Máme za úlohu naprávať zlé veci, deliť sa o pravdu a konať dobro. V skratke, máme za úlohu prejavovať svoju lásku k Pánovi životom naplneným oddaným nasledovníctvom. Nemôžeme s tým prestať a nemôžeme sa vracaať späť. Po stretnutí so žijúcim Synom živého Boha nebude nikdy nič také ako predtým. Ježišove ukrižovanie, uzmierenie a vzkriesenie označuje začiatok kresťanského života, a nie jeho koniec. A práve táto pravda a táto skutočnosť umožnila hŕstke galilejských rybárov, z ktorých sa opäť stali apoštoli, aby

bez „jedinej synagógy či meča“¹⁵ po druhýkrát opustili svoje siete a zmenili históriu sveta, v ktorom teraz žijeme.

Vydávam všetkým, ktorí sa nachádzajú v dosahu môjho hlasu, svedectvo o tom, že tieto apoštolské kľúče boli znovuzriadené na zemi a nachádzajú sa v Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní. Tým, ktorí sa k nám v tejto veľkej záverečnej veci Kristovej doposiaľ nepripojili, hovoríme: „Príďte, prosím.“ Tým, ktorí boli kedysi s nami, ktorí sa vzdialili a rozhodli sa skôr vybrať si len zopár predjedál zo švédskeho stolu znovuzriadenia a nechať zvyšok hostiny bez povšimnutia, hovorím, čaká vás mnoho dlhých nocí a prázdnych sietí. Výzva znie vráťte sa, zostaňte verní, milujte Boha a ponúknite pomocnú ruku. Do tejto výzvy k neochvejnej vernosti zahŕňam aj každého vráteného misionára, ktorý kedy stál v krstiteľnici a s rukou v pravom uhle povedal: Z poverenia Ježiša Krista.¹⁶ Toto poverenie malo navždy zmeniť nielen vášho obráteného, ale malo celkom isto navždy zmeniť aj vás. Mladým členom Cirkvi, na ktorých čaká misia, chrám a manželstvo, hovoríme: „Milujte Boha a zostaňte čistí od krvi a hriechov tohto pokolenia. Čaká na vás monumentálne dielo, ktoré bolo zdôraznené úžasným oznamom prezidenta Thomasa S. Monsona včera ráno. Náš Otec v Nebi očakáva od vás oddanosť a lásku v každom štádiu vášho života.“

Všetkým v dosahu môjho hlasu hovorím, že hlas Kristov k nám zaznieva z hlbín času a každého z nás sa pýta pokiaľ je čas: „Či ma miluješ?“ A za každého jedného z nás odpovedám s úctou a celou silou svojej duše „Áno, Pane, milujeme Ťa.“ A pretože sme položili svoju „ruku na pluh“¹⁷, nebudeme sa pozeráť späť pokiaľ toto dielo nebude dokončené a pokiaľ pravá láska k Bohu a nášmu blížnemu nebude vládnuť svetu. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Ján 14:9.	9. Ján 21:7.
2. Marek 9:31 – 32.	10. Ján 21:5.
3. Ján 21:3.	11. Ján 21:16.
4. Pozri Ján 21:5.	12. Ján 21:17.
5. Ján 21:6.	13. Lukáš 10:27; pozri tiež Matúš 22:37 – 38.
6. Lukáš 5:5.	14. Ján 14:15.
7. Lukáš 5:6.	
8. Ján 21:6.	

15. Frederic W. Farrar, *The Life of Christ* (1994), 656; pozri kapitolu 62 pre viac informácií o neutešenej situácii tejto novozaloženej Cirkvi.
16. Pozri NaZ 20:73.
17. Lukáš 9:62.

Zvážte požehnania

Prezident Thomas S. Monson

Náš Nebeský Otec si je vedomý toho čo potrebujeme a je pripravený nám pomôcť, pokiaľ ho o to požiadame.

Milovaní bratia a sestry, na tejto konferencii je tomu práve 49 rokov od doby, kedy mi bola 4. októbra 1963 vyjadrená podpora ako členovi Kvóra dvanástich apoštolov. Štyridsaťdeväť rokov je dlhý čas. V mnohých ohľadoch sa to však zdá ako včera, čo som stál pri rečníckom pulte v Tabernákli a prednášal som svoj prvý príhovor na Generálnej konferencii.

Od 4. októbra 1963 sa toho veľa zmenilo. Žijeme v jedinečnej dobe v histórii sveta. V mnohom sme veľmi požehnaní. A aj napriek tomu je občas zložité vnímať okolo seba všetky problémy a uvoľnenosť mravov a nestrácať pri tom odvalu. Zistil som, že keď namiesto toho, aby sme sa zamerali na to negatívne urobíme krok späť a zamyslíme sa nad požehnaniami, ktoré v živote máme, vrátane tých zdanlivo malých a niekedy prehliadaných, môžeme byť omnoho šťastnejší.

Keď som premýšľal o uplynulých 49 rokoch, prišiel som na niekoľko zaujímavostí. Jednou z nich je to, že tie nespočetné zážitky, ktoré mám, nie sú nutne zážitky, ktoré by mohli byť považované za výnimočné. Práveže v dobe, keď k nim prišlo, sa často zdali byť všedné a dokonca obyčajné. Pri pohľade späť však zisťujem, že obohatili a požehnali životy druhých a v konečnom dôsledku aj ten môj. Rád by som vám odporučil, aby ste to isté urobili aj vy – aby ste si prešli svoj život a zamerali sa konkrétne na požehnania, veľké aj malé, ktoré ste obdržali.

Keď som prechádzal všetkými tými rokmi, neustále sa mi potvrdzovalo poznanie toho, že Boh počuje naše modlitby a odpovedá na ne. Všetci dobre poznáme pravdu, ktorá sa

nachádza v 2. Nefi v Knihe Mormonovej: Ľudia sú, aby mohli mať radosť.¹ Svedčím o tom, že väčšina tejto radosti prichádza vďaka poznaniu, že môžeme hovoriť s Nebeským Otcom v modlitbe a že On naše modlitby počuje a odpovedá na ne – možno nie tak, ako by sme si predstavovali či v dobe, v ktorej by sme si priali, ale *budú* zodpovedané, a to Nebeským Otcom, ktorý nás dokonalo pozná a miluje a ktorý si praje, aby sme boli šťastní. Nesľubuje nám: Buď pokorný a Pán tvoj Boh ťa povedie za ruku a dá ti odpoveď na modlitby tvoje?²

V nasledovných minútach, ktoré mám k dispozícii, by som sa s vami rád podelil o niekoľko málo svojich zážitkov a skúseností, pri ktorých boli moje modlitby vypočuté a zodpovedané a ktoré, keď sa pozerám späť, vniesli do môjho života a do života druhých mnohé požehnanie. Niektoré podrobnosti, na ktoré by som si inak nespomenul, som si vybavil vďaka denníku, ktorý som si po celé tie roky písal.

Začiatkom roku 1965 som bol poverený, aby som sa na území Južného Tichomoria zúčastnil na konferenciách kolov a na iných zhromaždeniach. Bola to moja prvá návšteva tejto časti sveta a zážitok, na ktorý nikdy nezabudnem. K väčšine toho, čo bolo pri tejto návšteve vo svojej podstate duchovné, došlo počas mojich stretnutí s vedúcimi, členmi a misionármi.

Počas víkendu 20. a 21. februára sme sa v Brisbane v Austrálii zúčastnili obvyklých zasadaní konferencie kolu Brisbane. Počas sobotných zhromaždení mi bol predstavený prezident okrsku z jednej susednej oblasti. Keď som si s ním potriasol rukou, mal som silný pocit, že si s ním mám pohovoriť a dať mu určité rady, a tak som ho požiadal, aby sa so mnou druhého dňa zúčastnil nedeľného ranného zasadania, aby som si s ním mohol pohovoriť.

Po skončení nedeľného zasadania sme mali príležitosť si pohovoriť. Hovorili sme o jeho mnohých zodpovednostiach ako prezidenta okrsku. Pri tom som pocítil nabádanie, aby som mu poskytol konkrétne návrhy ohľadom misionárskej práce a toho, ako on a členovia môžu pomáhať misionárom na plný úväzok pri ich práci v jeho oblasti. Neskôr som sa dozvedel, že tento prezident sa práve o toto modlil. Pre neho bolo naše stretnutie zvláštnym svedectvom, že jeho modlitby boli vypočuté a zodpovedané. Toto bolo zdanlivo nedôležité stretnutie, o ktorom

som ale presvedčený, že bolo vedené Duchom a že veľmi ovplyvnilo tohto prezidenta okrsku, životy jeho členov a úspech tých misionárov, ktorí slúžili v jeho oblasti.

Bratia a sestry, Pánove zámery často dosiahneme vtedy, keď sa riadime vedením Ducha. Verím, že čím viac jednáme podľa inšpirácie a dojmov, ktoré k nám prichádzajú, tým viac úloh nám Pán zverí, aby sme vykonali.

Naučil som sa, ako som o tom už hovoril v predchádzajúcich posolstvách, že nábádanie Ducha nemám nikdy odkladať. Pri jednej príležitosti pred mnohými rokmi som plával na starej plavárni Deseret Gym v Salt Lake City, keď som náhle pocítil inšpiráciu, aby som išiel do Univerzitnej nemocnice navštíviť dobrého priateľa, ktorý stratil cit v nohách v dôsledku zhubného nádoru a následnej operácie. Okamžite som vyliezol z bazénu, obliekol som sa a čoskoro som bol na ceste za týmto dobrým mužom.

Keď som vošiel do jeho izby, našiel som ju prázdnu. Keď som sa na svojho priateľa opýtal, bolo mi povedané, že ho pravdepodobne nájdeme pri nemocničnom bazéne v priestoroch, ktoré sa používajú na rehabilitácie. A tak to aj skutočne bolo. Vlastnými silami tam prišiel na vozíku a bol jediný, kto sa v hale nachádzal. Bol na druhej strane, v miestach, kde je bazén najhlbší. Zakričal som na neho a on prišiel s vozíkom ku mne, aby ma privítal. Príjemne sme si pohovorili, a potom som ho odprevadil do izby, a tam som mu dal požehnanie.

Neskôr som sa od iného priateľa dozvedel, že tento muž bol v ten deň veľmi zronený a uvažoval o tom, že si vezme život. Modlil sa o pomoc, ale začal mať pocit, že na jeho modlitby nikto neodpovedá. Odišiel k bazénu so zámerom, že by týmto spôsobom mohol ukončiť svoje trápenie – tým, že by nasmeroval svoj vozík do najhlbšej časti bazénu. Prišiel som tam v tom najkritickejšom okamihu, jednajúc na základe inšpirácie, o ktorej som presvedčený, že prišla zhora.

Môj priateľ žil potom ešte veľa rokov – rokov plných šťastia a vďačnosti. Som nesmierne rád, že som v ten kritický deň pri bazéne mohol byť nástrojom v Pánových rukách.

Pri inej príležitosti, keď sme sa so sestrou Monsonovou vracali domov po tom, čo sme navštívili priateľov, som pocítil

inšpiráciu, že mám ísť do mesta – čo bolo veľa kilometrov navyše – a navštíviť jednu staršiu vdovu, ktorá kedysi žila v našom zbore. Volala sa Zella Thomasová. V tej dobe bývala v dome s opatrovateľskou službou. Keď sme k nej toho popoludnia prišli, bola veľmi slabá, ale ležala v pokoji na posteli.

Zella bola už dlho slepá, ale okamžite nás spoznala po hlase. Požiadala ma, aby som jej dal požehnanie a dodala, že je pripravená zomrieť, pokiaľ by si Pán prial, aby sa vrátila domov. Jej izbu naplnil radostný a pokojný duch a my všetci sme vedeli, že čas, ktorý jej zostáva v smrteľnosti, sa už kráti. Zella ma chytila za ruku a povedala, že sa usilovne modlila o to, aby som ju prišiel navštíviť a dal jej požehnanie. Povedal som jej, že sme prišli na základe priamej inšpirácie od Nebeského Otca. Pobožkal som ju na čelo s vedomím toho, že ju v smrteľnosti už možno nikdy neuvidím. A tak sa aj stalo, lebo zomrela nasledovného dňa. To, že som mohol dodať trochu úľavy a pokoja našej milej Zelle bolo požehnaním pre ňu a aj pre mňa.

Príležitosť byť požehnaním v živote niekoho iného prichádza často nečakane. Jedného veľmi mrazivého sobotného večera, v zime na prelome rokov 1983 a 1984, sme so sestrou Monsonovou išli niekoľko kilometrov do horského údolia Midway v Utahu, kde máme dom. Teplomer toho večera ukazoval -31°C a my sme sa chceli uistiť, že je v našom dome všetko v poriadku. Dom sme skontrolovali a pretože všetko bolo v poriadku, vybrali sme sa späť do Salt Lake City. Prešli sme ale sotva niekoľko kilometrov po diaľnici, keď sa naše auto náhle zastavilo. Úplne sme tam uviazli. Ešte nikdy mi nebola taká zima ako toho večera.

Zdráhavo sme sa vydali pešo k najbližšiemu mestu a okolo nás svišťali autá. Nakoniec jedno z nich zastavilo a jeho mladý vodič nám ponúkol pomoc. Neskôr sme sa dozvedeli, že nafta, ktorú sme mali v nádrži, kvôli mrazu stuhla a preto naše auto nešlo. Oný láskavý mladý muž nás priviezol späť do nášho domu v Midway. Chcel som mu za túto službu zaplatiť, ale on veľkoryso odmietol. Povedal, že je skaut a že chcel vykonať nejaký dobrý skutok. Predstavil som sa mu a on vyjadril vďačnosti za to, že mal to privilégium mi pomôcť. Vyzeral, že má vek misionára, a tak som sa ho opýtal, či plánuje slúžiť na misii. Povedal, že si práve nie je istý, čo by chcel urobiť.

Hneď v pondelok ráno som tomuto mladému mužovi napísal list a poďakoval som mu za jeho láskavosť. A v liste som ho povzbudil k tomu, aby slúžil na misii na plný úväzok. A potom som priložil k listu jednu z mojich kníh a podčiarkol som v nej kapitoly týkajúce sa misionárskej služby.

Asi za týždeň mi zatelefonovala matka tohto mladého muža a povedala mi, že jej syn je vynikajúci mladý muž, ale z dôvodu istých vplyvov v jeho živote sa jeho dlhoročné pranie slúžiť na misii vytratilo. Uviedla, že ona a jeho otec sa postili a modlili o to, aby sa jeho srdce zmenilo. Jeho meno napísali aj na modlitebný zoznam v chráme v Prove. Dúfali, že sa niekto nejakým spôsobom dotkne v dobrom jeho srdca a znova sa mu vráti túžba ísť na misiu a slúžiť verne Pánovi. Táto matka mi chcela povedať, že onú udalosť toho mrazivého večera vníma ako odpoveď na ich modlitby v jeho prospech. Povedal som: „Súhlasím s vami.“

Po niekoľkých mesiacoch a ďalšom kontakte s týmto mladým mužom sme sa so sestrou Monsonovou s veľkou radosťou zúčastnili jeho rozlúčky pred misiou pred jeho odchodom do misie vo Vancouveri v Kanade.

Bola to náhoda, že sa oného chladného decembrového večera naše cesty stretli? To si v žiadnom prípade nemyslím. Skôr si myslím, že to, že sme sa stretli bola odpoveď na vrúcne modlitby matky a otca, ktorým záležalo na ich synovi.

A ako som povedal, bratia a sestry, náš Nebeský Otec si je vedomý toho, čo potrebujeme a je pripravený nám pomôcť, pokiaľ Ho o to požiadame. Som presvedčený o tom, že žiadna naša starosť nie je príliš malá ani nevýznamná. Pán pôsobí aj v maličkostiach nášho života.

Rád by som vám na záver povedal o jednom nedávnom zážitku, ktorý mal dopad na stovky ľudí. Stalo sa to pred piatimi mesiacmi počas kultúrneho programu pri príležitosti zasvätenia chrámu v Kansas City. Tak ako v prípade mnohých ďalších vecí, ktoré v živote zažívame, sa aj tento zážitok v tú chvíľu zdal byť ako ktorýkoľvek iný, ktorý prebieha tak ako má. Keď som sa však dozvedel o okolnostiach, ktoré tento kultúrny program večer predtým sprevádzali, uvedomil som si, že predstavenie oného večera nebolo tak úplne bežné. Práve naopak, bolo úplne pozoruhodné.

Tak ako v prípade všetkých kultúrnych akcií konaných v súvislosti so zasvätením chrámu, aj v tomto prípade mladí z chrámového okrsku v Kansas City Missouri nacvičovali vystúpenia v samostatných skupinách vo svojich oblastiach. Plán bol taký, že sa všetci naraz stretnú vo veľkej prenajatej mestskej hale v sobotu ráno v deň vystúpenia, aby si povedali kedy a ako majú vstúpiť do sály, kde majú stáť, koľko miesta má medzi jednotlivými účastníkmi byť, ako odísť z pódia, a tak ďalej – veľa detailov, s ktorými sa účastníci museli počas dňa zoznámiť, zatiaľ čo tí, ktorí celé predstavenie riadili, prepájali jednotlivé scény, aby následné vystúpenie bolo vypilované a profesionálne.

V ten deň ale nastal jeden veľký problém. Celé vystúpenie bolo zložené z predtočených klipov, ktoré mali byť premietané na obrovskom plátne, ktoré sa nazývalo Jumbotron. Tieto predtočené klipy boli pre celé vystúpenie veľmi dôležité. Nielenže celé vystúpenie prepájali, ale každý klip mal uviesť ďalšiu časť vystúpenia. Videoklipy tvorili kostru, na ktorej závisel úspech celého vystúpenia. Jumbotron ale nefungoval.

Technici pracovali usilovne na tom, aby problém vyriešili, zatiaľ čo mládež čakala a prichádzala o drahocenný nácvikový čas. Celá situácia začala vyzeráť beznádejne.

Susan Cooperová, dramaturgička a riaditeľka tohto programu neskôr povedala: „Ako sme prechádzali od plánu A k plánu B až k plánu Z, vedeli sme, že to stále nefunguje. . . . Keď sme sa pozreli na rozvrh, vedeli sme, že to všetko nezvládneme, ale tiež sme vedeli, že dole na pódiu máme jednu z najväčších opôr – 3 000 mladých. Bolo potrebné, aby sme za nimi zašli a povedali im čo sa deje, a potom sa spoľahli na ich vieru.“³

Iba hodinu predtým ako do haly začali prichádzať diváci, 3 000 mladých ľudí pokľaklo na zem a spoločne sa modlili. Modlili sa o to, aby tí, ktorí pracovali na Jumbotrone boli inšpirovaní, aby vedeli čo majú urobiť, aby ho opravili; požiadali Nebeského Otca, aby im pomohol s tým, čo oni sami kvôli nedostatku času už nezvládnu.

Jedna reportérka vo svojom článku o tom zážitku neskôr napísala: „Bola to modlitba, na ktorú títo mladí ľudia nikdy nezabudnú; nie preto, že by podlaha bola tak tvrdá, ale preto, že im Duch roztavil kosti.“⁴

Netrvalo dlho a jeden z technikov im prišiel povedať, že poruchu našli a opravili. Povedal, že to dokázali vďaka šťastiu, ale všetci tí mladí vedeli svoje.

Keď sme toho večera prišli do mestskej haly, nemali sme ani tušenie, že počas dňa prišlo k problémom. Dozvedeli sme sa o nich až neskôr. Čo sme však videli, bolo nádherné a vypílované vystúpenie – jedno z najlepších, aké som kedy videl. Mládež vyžarovala nádherného, mocného ducha, ktorého mohli cítiť všetci prítomní. Zdalo sa, že vedia presne kadiaľ majú vojsť, kde majú stáť a čo robiť medzi ostatnými účinkujúcimi naokolo. Keď som sa dopočul, že ich skúška bola skrátaná a že mnohé čísla vôbec neboli s celou skupinou nacvičené, bol som uchvátený. Nikto by to ani nepoznal. Pán skutočne pomohol so všetkým, čo nedokázali sami.

Nikdy neprestávam žasnúť nad tým, ako Pán dokáže motivovať a riadiť každú časť krížom krážom po Svojom kráľovstve, a napriek tomu má čas poskytovať inšpiráciu aj v prípade jednotlivcov – alebo v prípade kultúrneho predstavenia či jedného Jumbotronu. To, že to dokáže a že tak činí je pre mňa svedectvom.

Bratia a sestry, Pán sa zapája do života každého z nás. Miluje nás. Chce nám žehnať. Praje si, aby sme Ho žiadali o pomoc. Zatiaľ čo nás vedie a inšpiruje a zatiaľ čo počúva naše modlitby a odpovedá na ne, môžeme teraz a tu nachádzať šťastie, ktoré si praje, aby sme cítili. Kiež sme si v živote neustále vedomí Jeho požehnaní, o to sa modlím v mene Ježiša Krista, nášho Spasiteľa, amen.

Poznámky

1. Pozri 2. Nefi 2:15.
2. Pozri NaZ 112:10.
3. Susan Cooperová, v Maurine Proctor, „Nothing’s Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration“, *Meridian Magazine*, 9. máj 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, 9. máj 2012.

Byť kresťanským kresťanom

Starší Robert D. Hales

Kvórum dvanástich apoštolov

*This is the call of Christ to every Christian today:
“Feed my lambs. . . . Feed my sheep.”*

Čo to znamená byť kresťanom?

Kresťan verí v Pána Ježiša Krista a v to, že je doslovným Synom Božím, ktorého Jeho Otec poslal, aby trpel za naše hriechy vo vrcholnom skutku lásky, ktorý poznáme ako uzmierenie.

Kresťan verí, že skrze milosť Boha Otca a Jeho Syna, Ježiša Krista, môžeme činiť pokánie, odpúšťať druhým, zachovávať prikázania a zdediť večný život.

Slovo *kresťan* naznačuje, že na seba berieme meno Kristovo. A to činíme tým, že sa dáme pokrstiť a prijmeme dar Ducha Svätého kladením rúk tých, ktorí sú držiteľmi Jeho kňazskej právomoci.

Kresťan vie, že v priebehu vekov Boží proroci vždy svedčili o Ježišovi Kristovi. Ten istý Ježiš, sprevádzaný Nebeským Otcom, sa v roku 1820 ukázal prorokovi Josephovi Smithovi a znovuzriadil evanjelium a organizáciu Svojej pôvodnej Cirkvi.

Skrze písma a svedectvo Josepha Smitha vieme, že Boh, náš Nebeský Otec, má oslávené a dokonalé telo z mäsa a kostí. Ježiš Kristus je Jeho Jednorodný Syn v tele. Duch Svätý je duchovná bytosť, ktorej úlohou je svedčiť o Otcovi a Synovi. Božstvo sú tri oddelené a samostatné bytosti, ktoré sú zjednotené v zámere.

Vzhľadom na to, že tieto náuky tvoria základ našej viery, môžu byť nejaké pochybnosti či dohady o tom, že členovia Cirkvi Ježiša Krista Svätých neskorších dní sú kresťania? Napriek tomu

si každý kresťan musí položiť jednoduchú otázku: Akými sme kresťanmi? Inými slovami, ako sa nám darí v našom úsilí nasledovať Krista?

Zamyslite sa so mnou nad skúsenosťou dvoch kresťanských učeníkov:

„Keď chodil popri Galilejskom mori, uzrel dvoch bratov: Šimona, ktorý sa volal Peter, a jeho brata Ondreja, ako spúšťali sieť do mora, lebo boli rybári,

a povedal im: Poďte za mnou a urobím vás rybármi ľudí!

A oni hneď zanechali siete a nasledovali Ho.“¹

Ako kresťania máme dnes aj my príležitosť jednať hneď, okamžite a rázne, práve tak ako to učinili Peter a Ondrej:

„Zanechali siete a nasledovali Ho.“² Aj my sme vyzývaní, aby sme opustili svoje siete a vzdali sa svetských návykov a tradícií.

Sme tiež vyzývaní, aby sme zanechali svoje hriechy. „Potom [Ježiš], privolávajúc zástup . . . povedal im: Kto chce ísť za mnou, nech zaprie seba samého, vezme svoj kríž a nasleduje ma.“³ Keď sa očistíme od nevhodného správania sa, je to začiatok pokánia, ktoré prináša mocnú zmenu srdca, takže už nemáme viac sklon činiť zlo.⁴

Táto zmena nazývaná obrátenie je možná iba skrze Spasiteľa. Ježiš slúbil: Ak ľudia prídu ku mne, ukážem im ich slabosti. . . . A milosť moja postačuje pre všetkých, ktorí sa pokoria predou mnou; lebo ak sa pokoria predou mnou a budú mať vieru vo mňa, potom učiním, že slabé veci sa pre nich stanú silnými.⁵ A keď sme obnovení v Kristovi, naša samotná prirodzenosť sa premení a my sa už nechceme viac vracaf k starým spôsobom.

A predsa budú verní kresťania vždy požehnaní prežívaním ťažkostí a sklamaní. Keď tieto zušľachťujúce výzvy prídu, môžeme byť v pokušení vrátiť sa ku svojim starým zvykom. Spasiteľ sa po Svojom ukrižovaní zjavil ženám a povedal im, že ho bratia nájdu v Galilei. Keď sa Peter, služobne najstarší apoštol, vrátil do Galiley, vrátil sa tiež k tomu, čo vedel – k tomu, pri čom sa cítil dobre. „Idem loviť ryby,“⁶ vysvetlil a vzal so sebou niekoľko učeníkov.

A tak Peter a ostatní rybárčili celú noc, ale žiadnu rybu nechytli. Na druhý deň ráno sa na brehu objavil Ježiš a zavolať na nich cez vodu: „Spustite sieť napravo od lode.“ Učeníci v lodi

nasledovali Spasiteľovu radu a rýchlo prišli na to, že ich sieť sa zázračne naplnila až sa začala trhať. Ján okamžite rozpoznal Spasiteľov hlas a Peter sa okamžite vrhol do vody a plával k brehu.⁷

Vy, kresťania, ktorí ste sa navrátili ku svojim starým a menej verným zvykom, zväzťe príklad verného Petra. Neotáľajte. Príďte, počúvajte a rozoznajte volajúci hlas Majstra. Potom sa k Nemu okamžite vráťte a znova získajte Jeho hojné požehnania.

Keď sa bratia vrátili na breh, našli tam hostinu pozostávajúcu z rýb a chleba. „Podťe a jedzte!“⁸ pozval ich Spasiteľ. Zatiaľ čo hodovali, trikrát sa Petra opýtal: „Šimon, syn Jonášov, miluješ ma?“ Keď Mu Peter vyjadril svoju lásku, Spasiteľ ho prosil: „Pas mojich baránkov. . . . Pas moje ovečky!“⁹

Toto je Kristova výzva ku každému kresťanovi i v dnešnej dobe: „Pas mojich baránkov. . . . Pas moje ovečky!“ – podeľ sa o Moje evanjelium s mladými i starými, pozdvihuj ich, žehnaj im, utešuj ich, povzbudzuj ich a posilňuj ich, obzvlášť tých, ktorí zmýšľajú a veria inak ako my. Vo svojej domácnosti pasieme Jeho ovečky tým, že žijeme podľa evanjelia: zachovávame prikázania, modlíme sa, študujeme písma a napodobňujeme Jeho lásku. V Cirkvi pasieme Jeho ovečky tým, že slúžime v kňazských kvórach a v pomocných organizáciách. A Jeho ovce po celom svete pasieme tým, že sme dobrými kresťanskými susedmi, ktorí praktizujú čisté náboženstvo – navštevujú vdovy, siroty, chudobných a všetkých, ktorí sú v núdzi.

Mnohým sa môže zdať, že výzva byť kresťanom je náročná, dokonca ohromujúca. My sa však nemusíme báť či sa cítiť neschopne. Spasiteľ slúbil, že nás učiní schopnými zvládnuť Jeho dielo. „Podťe za mnou,“ povedal, „a urobím vás rybármi ľudí!“¹⁰ Keď Ho nasledujeme, žehná nám daromi, talentami a silou činiť Jeho vôľu, a umožňuje nám vystúpiť z našej zóny pohodlia a činiť to, čo sme nikdy predtým nemysleli, že bude možné. Tým môže byť delenie sa o evanjelium so susedmi, záchrana tých, ktorí sú duchovne stratení, služba na misii na plný úväzok, práca v chráme, výchova dieťaťa so zvláštnymi potrebami, láska k márnotravnému synovi, služba chorému manželovi, neurážanie sa pre nedorozumenia a vytrvanie v strastiach. To znamená, že sa pripravujeme, aby sme odpovedali na Jeho volanie slovami:

„Pôjdem, kam chceš, aby som šiel; Poviem, čo Ty chceš, drahý môj Pane; (urobím čo Ty chceš, Pane;) budem taký, ako Ty chceš.“¹¹

Aby sme sa stali tým, kým by nás chcel mať Nebeský Otec, nasledujeme Ježiša Krista. Svedčím o tom, že nás neustále vyzýva, aby sme Ho nasledovali. Nech už sa o záväzku Svätých neskorších dní, že budú kresťanmi, iba práve dozvedáte alebo ste sa v Cirkvi naplno nezapájali, ale chceli by ste Ho znova nasledovať – nebojte sa! Spasiteľovi prví učeníci boli všetci noví členovia Cirkvi, novo obrátení k Jeho evanjeliu. Ježiš každého z nich trpezlivo učil. Pomáhal im plniť ich zodpovednosti. Nazval ich Svojimi priateľmi a položil za nich Svoj život. A to isté urobil pre vás a aj pre mňa.

Znova svedčím, že skrze Jeho nekonečnú lásku a milosť sa môžeme stať kresťanskejšími kresťanmi. Zamyslite sa nad nasledovnými kresťanskými vlastnosťami. Ako sa nám darí ich upevňovať v sebe samých?

Kresťanská láska. Spasiteľ si vážil všetkých. Láskavý a súcitný Spasiteľ opustil deväťdesiatdeväť oviec, aby našiel jednu stratenú,¹² lebo „aj vlasy na hlave [nám] všetky spočítal“¹³.

Kresťanská viera. Napriek pokušeniam, skúškam a prenasledovaniu Spasiteľ dôveroval Nebeskému Otcovi a rozhodol sa byť verný a poslúchať Jeho prikázania.

Kresťanská obeť. Spasiteľ po celý Svoj život venoval Svoj čas a Svoju energiu, a nakoniec skrze uzmiernenie dal Seba samého, aby všetky deti Božie mohli byť vzkriesené a mali príležitosť zdediť večný život.

Kresťanská starostlivosť. Spasiteľ, podobne ako milosrdný Samaritán, neustále podával pomocnú ruku, zachraňoval, miloval a vyživoval tých, ktorí boli okolo Neho, bez ohľadu na ich kultúru, vierovyznanie či situáciu.

Kresťanská služba. Či už Spasiteľ naberal vodu zo studne, varil rybu alebo umýval zaprášené nohy, trávil Svoje dni službou druhým – pozdvihovaním unavených a posilňovaním slabých.

Kresťanská trpezlivosť. Vo Svojom vlastnom súžení a utrpení Spasiteľ čakal na Svojho Otca. Aj s nami má trpezlivosť, keď čaká, kým prídeme sami k sebe a prídeme domov k Nemu.

Kresťanský pokoj. Spasiteľ po celú Svoju službu nabádal k porozumeniu a zasadzoval sa o pokoj. Učil, obzvlášť medzi Svojimi učeníkmi, že kresťan sa nemôže sváriť s ostatnými kresťanmi, bez ohľadu na to, v čom sa líšia.

Kresťanské odpustenie. Učil nás žehnať tým, ktorí nás preklínajú. Ukázal nám cestu, keď sa modlil o to, aby tým, ktorí Ho ukrižovali bolo odpustené.

Kresťanské obrátenie. Mnohí, podobne ako Peter a Andrej, poznajú pravdivosť evanjelia hneď ako ho začujú. Sú okamžite obrátení. Iným to môže trvať dlhšie. V zjavení danom skrze Josepha Smitha Spasiteľ učil: To, čo je od Boha je svetlo; a ten, kto prijíma svetlo a zostáva v Bohu, prijíma viac svetla; a to svetlo je jasnejšie a jasnejšie, až príde dokonalý deň¹⁴, dokonalý deň nášho obrátenia. Ježiš Kristu je svetlo a Vykupiteľ sveta; Duch pravdy.¹⁵

Kresťanská vytrvalosť do konca. Po všetky Svoje dni Spasiteľ nikdy neprestal činiť vôľu Svojho Otca, ale pokračoval v spravodlivosti, dobrotivosti, milosrdenstve a pravde až do konca Svojho smrteľného života.

Toto sú niektoré vlastnosti tých, ktorí počujú Spasiteľov hlas a riadia sa ním. Ako jeden z Jeho zvláštnych svedkov tu na zemi vám vydávam svoje kresťanské svedectvo, že On vás dnes volá: „Príď, nasleduj ma.“¹⁶ Poďme kráčať po ceste vedúcej k večnému šťastiu, radosti a večnému životu v kráľovstve nášho Nebeského Otca. V mene Ježiša Krista, nášho Spasiteľa a Vykupiteľa, amen.

Poznámky

1. Matúš 4:18 – 20.
2. Marek 1:18.
3. Marek 8:34.
4. Pozri Mosiáš 5:2.
5. Pozri Eter 12:27; zvýraznenie pridané.
6. Ján 21:3.
7. Pozri Ján 21:3 – 8.
8. Ján 21:12.
9. Pozri Ján 21:15 – 17.
10. Matúš 4:19; zvýraznenie pridané.
11. Pozri „Pôjdem, kam chceš, aby som šiel“ CPaPPD, str. 46.
12. Pozri Matúš 18:12 – 14.
13. Lukáš 12:7.
14. Pozri NaZ 50:24.
15. Pozri NaZ 93:9.
16. Lukáš 18:22.

Radosť z prinášania vykúpenia mŕtvym

Starší Richard G. Scott

Kvórum dvanástich apoštolov

A on zasadí do srdc detí prísľuby učinené otcom a srdcia detí sa obrátia k ich otcom.

Pán zjavil prorokovi Josephovi Smithovi nádhernú náuku týkajúcu sa posvätného obradu krstu. Toto osvietenie prišlo v dobe, kedy ostatné kresťanské cirkvi učili, že smrť určuje neodvolateľne a naveky osud duše. Učili, že pokrstení ľudia sú odmeňovaní nekonečnou radosťou, zatiaľ čo ostatných čakajú večné muky bez nádeje na vykúpenie.

Pánove zjavenie, že krst môže byť skrze náležitú kňazskú právomoc vykonaný aj v zastúpení za mŕtvych, uchovalo spravodlivosť Jeho prehlásenia: „Ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do kráľovstva Božieho.“¹ Krst v zastúpení môže tento nevyhnutný obrad poskytnúť všetkým spôsobilým zosnulým, ktorí ho neobdržali v smrteľnosti.

Táto nádherná náuka je ďalším svedectvom o všetko zahŕňajúcej podstate uzmierenia Ježiša Krista. On učinil spásu dostupnou pre každú kajúcnu dušu. Jeho uzmierenie premohlo smrť, a On spôsobilým zosnulým umožňuje, aby všetky spásne obrady prijali v zastúpení.

V jednom liste napísanom pred 150 rokmi Joseph Smith napísal: „Svätí majú výsadu nechať sa pokrstiť za . . . svojich príbuzných, ktorí sú mŕtvi . . . a ktorí prijali evanjelium v duchu, prostredníctvom . . . tých, ktorí boli poverení im kázať.“² Neskôr dodal: „Tí Svätí, ktorí túto prácu v záujme svojich zosnulých príbuzných zanedbávajú, tým riskujú svoju vlastnú spásu.“³

Prorok Eliáš odovzdal v chráme v Kirtlande⁴ kľúče pre zástupnú prácu Josephovi Smithovi, aby naplnil Pánove zaslúbenie, že on zasadí do srdca detí zaslúbenia učinené otcom a srdcia detí sa obrátia k *ich* otcom.⁵

Vďaka ďalším zjaveniam daným Josephovi Smithovi a následným prorokom sme získali porozumenie a ustanovenia týkajúce sa chrámovej práce na rodinnej histórii, ktorá ju podporuje. Každý prorok od doby Josepha Smitha zdôrazňoval, že je nesmierne dôležité, aby sme zaistili všetky obrady pre seba aj pre svojich zosnulých predkov.

Chrámová práca a práca na rodinnej histórii sú jedna práca rozdelená na dve časti. Obe sú však spolu spojené, podobne ako to je pri obrade krstu a daru Ducha Svätého. Niektorí členovia možno kvôli zdraviu alebo vzdialenosti od chrámu nemôžu vykonávať obe časti.

Prezident Howard W. Hunter učil:

„Musíme prijať kňazské obrady nevyhnutné pre naše vlastné povýšenie; potom musíme túto nevyhnutnú prácu vykonať pre tých, ktorí nemali príležitosť prijať evanjelium počas svojho života. Vykonávanie práce pre druhých pozostáva z dvoch krokov – prvým je vyhľadať predkov skrze bádanie v rodinnej histórii; a druhým je dať im skrze vykonávanie chrámových obradov tú istú príležitosť, ktorá prináleží živým.

Je však veľa členov Cirkvi, ktorí majú obmedzený prístup do chrámu. Robia to najlepšie, čo môžu. Venujú sa bádaniu v rodinnej histórii a chrámove obrady za nich vykonávajú iní. A naopak, niektorí členovia vykonávajú prácu v chráme, ale nevenujú sa bádaniu v rodinnej histórii na vlastnej rodovej línii. Napriek tomu, že vykonávajú božskú službu a pomáhajú druhým, prichádzajú o požehnania, lebo nevyhľadávajú vlastných zosnulých príbuzných, ako sú k tomu božsky vedení prorokmi neskorších dní. . . .

Zistil som, že tí, ktorí sa venujú bádaniu v rodinnej histórii, a potom vykonávajú chrámové obrady za tých, ktorých mená našli, poznajú hlbšiu radosť vďaka tomu, že obdržia obe polovice tohto požehnania.“⁶

Otec v nebi si praje, aby každý z nás obdržal obe časti požehnania vyplývajúceho z tejto životne dôležitej práce v

zastúpení. Vedie druhých, aby nám ukazovali, ako sa pre ich získanie môžeme stať spôsobilí. Je na mne a na vás, aby sme sa dožadovali týchto požehnaní.

Akákolvek práca vykonaná v chráme predstavuje dobre strávený čas, ale prijatie obradov v zastúpení za nejakého vlastného predka učiní čas strávený v chráme posvätejšim a povedie k získaniu ešte väčších požehnaní. Prvé predsedníctvo prehlásilo: „Naším prvoradým záväzkom je vyhľadávať a identifikovať *svojich vlastných* predkov.“⁷

Mladí ľudia, chcete poznať spoľahlivý spôsob, ako zo svojho života odstrániť vplyv protivníka? Ponorte sa do vyhľadávania svojich predkov, pripravte ich mená pre posvätné zástupné obrady dostupné v chráme, a potom choďte do chrámu a zastupujte ich pri obradoch krstu a daru Ducha Svätého. Keď budete starší, budete sa môcť podieľať aj na vykonávaní ďalších obradov. Nepoznám žiadnu inú lepšiu ochranu pred vplyvom protivníka vo vašom živote.

Vedúci v Ruskej misii Rostov na Done vyzvali mladých, aby každý z nich naindexoval 2000 mien, a potom pripravil aspoň jedného vlastného predka pre chrámové obrady. Tí, ktorí tento cieľ dosiahli, boli pozvaní, aby sa zúčastnili dlhého výletu do chrámu v Kyjeve na Ukrajinu. Jeden mladý muž o svojej skúsenosti povedal: „Veľa času som trávil hraním počítačových hier. Keď som začal s indexovaním, nezostával mi na hry čas. Najskôr som si myslel: ‚Oh nie! Ako to len zvládnem?‘ Keď tento projekt skončil, už som o hry ani nemal záujem. . . . Genealogická práca je niečo, čo môžeme vykonávať tu na zemi a ktorej pôsobenie pretrváva v nebi.“

Mnohí verní Svätí bádajú vo svojich rodových líniách a využívajú funkciu rezervovanie na stránkach FamilySearch, aby zástupné obrady rezervovali pre členov svojej rodiny, ktorí ju potom vykonajú. Zámerom rezervovania mien je poskytnúť vám primeranú časovú lehotu, v ktorej môžete vykonať obrad krstu za vlastných predkov a v príbuzných líniách. V súčasnej dobe je rezervovaných 12 miliónov mien a milióny zodpovedajúcich obradov. Mnohé mená sú rezervované už roky. Predkovia, ktorí boli nájdení, sú istotne dychtiví a nadšení, keď sú ich mená pripravené pre obrady. Je však možné, že keď potom musia na

vykonanie svojich obradov ďalej čakať, už tak veľkú radosť nemajú.

Povzbudzujeme tých z vás, ktorí máte zarezervovaných veľa mien, aby ste sa o ne podelili s členmi svojej širšej rodiny alebo s členmi zborov a kolov, ktorí vám s dokončením tejto práce môžu pomôcť. Môžete to urobiť tak, že chrámové kartičky rozdáte členom zboru a kolu, ktorí sú ochotní pomôcť, alebo tak, že pomocou programu FamilySearch uvoľníte mená pre vykonanie obradov v ľubovoľnom chráme. Túto druhú možnosť už roky využíva Cindy Blevinsová z Casperu vo Wyomingu.

Sestra Blevinsová bola pokrstená ako dospievajúca a zo svojej rodiny je jediná, ktorá vstúpila do Cirkvi. Vykonala obrovské množstvo genealogickej práce. Má však príliš veľa mien na to, aby ich zvládla dokončiť sama alebo jej najbližšia rodina. Z tohto dôvodu sestra Blevinsová zasiela mená pre vykonávanie obradov v ľubovoľnom chráme a, ako napísala, obrady sú často hotové behom niekoľkých týždňov a zvyčajne v jednom z dvoch najbližších chrámov. Povedala, že ju teší myšlienka, že medzi tými, ktorí pomáhajú vykonávať obrady za jej predkov, môžu byť aj jej priatelia a susedia z jej zboru a kolu. A váži si, že to robia.

Moja milovaná manželka Jeanene milovala bádanie v rodinnej histórii. Keď boli naše deti malé, striedala sa s priateľmi v dozeraní na deti, aby mohla každých pár týždňov stráviť niekoľko hodín vyhľadávaním predkov v našich rodových líniách. Potom čo náš najmladší potomok opustil domov, zapísala si do denníka: „Práve som sa rozhodla a mám chuť vstať a rozhlásiť to naokolo. Mikeova izba sa stala mojou genealogickou pracovňou. Je dobre vybavená na organizovanie záznamov a aj na prácu. Teraz svoj život zameriam na životne dôležité rodinné bádanie a na predkladanie mien do chrámu. Som z toho taká nadšená, že sa nemôžem dočkať, keď s tým začnem.“⁸

V ďalšom zázname v denníku stojí: „V kancelárii rodinnej histórie Mela Olsena sa pre mňa udial . . . zázrak, keď mi Mel odovzdal výťahok všetkých dostupných rodokmeňov mojich predkov prevzatých z aktualizovaných digitalizovaných záznamov zo súborov Ancestral File, ktoré boli zaslané genealogickej spoločnosti. Väčšina z nich pochádzala zo záznamov štvorgeneračného programu, ku ktorému Cirkev pred

mnohými rokmi vyzvala. Ohromovala ma myšlienka na obrovskú úlohu, ktorá ma čakala, zhromaždiť všetky záznamy mojich predkov získané na rodinných stretnutiach a prepísať ich do počítača, aby boli k dispozícii pre prvú digitalizovanú distribúciu súboru Ancestral File. A hľa, všetky tam ležali predomnou na stole, nádherné, usporiadané a vytlačené. Bola som taká nadšená a ohromená, že som tam len tak udivene sedela, a potom som začala plakať od šťastia. . . . Pre niekoho, kto tridsať rokov dôkladne a horlivo bádala, je digitalizovanie všetkých týchto záznamov skutočne niečo úžasné. A keď si pomyslím na stovky tisíc ľudí, ktorí už teraz digitalizujú alebo v blízkej dobe budú digitalizovať kopy súpisov sčítania ľudí a diskov s osobnými záznamami. . . . Som taká nadšená. Toto je skutočne Pánove dielo a On ho riadi.“⁹

Zakúsil som plody tejto nádhernej práce do tej miery, aby som vedel, že kľúče, ktoré Eliáš odovzdal Josephovi Smithovi, umožňujú, aby naše srdcia boli spojené s tými predkami, ktorí čakajú na našu pomoc, a aby s nimi bol každý z nás prepojený. Skrze naše úsilie v svätých chrámoch tu na zemi a skrze právomoc delegovanú Spasiteľom, môžu naši predkovia obdržať spásne obrady, vďaka ktorým sa budú môcť tešiť z večného šťastia.

Jednotlivci, motivovaní hlbokým presvedčením o posvätnosti tejto práce, v minulosti statočne čelili výzvam, ktoré sa rovnali pokusu o zozbieranie úrody obilia z celej Nebrasky jediným človekom. Teraz na tom pracuje veľa výkonných kombajnov. Všetku potrebnú prácu teraz môžeme a budeme vykonávať spoločne.

Svedčím o tom, že duch Eliáša sa dotýka srdc mnohých detí Nebeského Otca po celom svete a spôsobuje, že práca za mŕtvych naberá nevídané rozmery.

Ale ako ste na tom vy? Modlíte sa za prácu ohľadom svojich predkov? Odložte nabok v živote to, čo nie je skutočne dôležité. Rozhodnite sa urobiť niečo, čo bude mať večné dôsledky. Možno ste nabádaní k vyhľadávaniu svojich predkov, ale necítite sa byť genealógom. Vidíte, že už ním nemusíte byť? Všetko sa začína láskou a úprimnou túžbou pomôcť tým, ktorí sú za závojom a

nedokážu si pomôcť sami. Rozhliadnite sa. Vo vašom okolí sa iste nájde niekto, kto vás môže doviesť k úspechu.

Táto práca je prácou duchovnou, je to spolupráca oboch strán závoja na vynaloženie nesmierneho úsilia, kedy si obe strany vzájomne pomáhajú. Nech už ste kdekoľvek na svete, s modlitbou, vierou, odhodlaním, usilovnosťou a s určitou obetou sa môžete stať mocným prínosom. Začnite teraz. Sľubujem vám, že Pán vám pomôže nájsť nejaký spôsob. A vďaka tomu sa budete cítiť nádherne. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Ján 3:5.
2. *History of the Church*, 4:231.
3. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 471– 472.
4. Pozri NaZ 110:13 – 16.
5. Pozri NaZ 2:2; zvýraznenie pridané.
6. Howard W. Hunter, „A Temple-Motivated People“, *Liahona*, máj 1995, 5 – 6.
7. List Prvého predsedníctva z 29. februára 2012; zvýraznenie pridané.
8. Jeanene Watkins Scottová, osobný denník, apríl 1988.
9. Jeanene Watkins Scottová, osobný denník, 23. septembra 1989.

O krok bližšie k Spasiteľovi

Russell T. Osguthorpe

Generálny prezident Nedelnej školy

*Obrátenie je cieľom celého štúdia a výučby evanjelia.
Obrátenie nie je jednorázová udalosť. Je to celoživotné
úsilie stať sa podobnejšími Spasiteľovi.*

Minulé leto mi vyšiel krátky článok v časopisoch *Liahona* a *Ensign*. Môj syn mi poslal email so slovami: „Oci, možno by si nám mohol povedať, keď ti vyjde nejaký článok.“ Odpísal som: „Chcel som len vyskúšať, či čítate Cirkevné časopisy.“ Hneď mi napísal, že jeho 10-ročná dcéra „túto skúšku zvládla. Vybrala *Ensign* zo schránky, prišla domov a pustila sa do čítania. Potom prišla za nami do izby a ukázala nám tvoj článok.“

Moja vnučka čítala *Ensign*, pretože sa chcela niečo dozvedieť. Použila slobodnú vôľu a konala. Prvé predsedníctvo schválilo študijné materiály pre mladých, ktoré podporí ich vrodenu túžbu učiť sa evanjelium, žiť podľa neho a deliť sa oň. Tieto nové materiály si teraz môžete pozrieť online. A v januári ich začneme používať pri vyučovaní v triedach.

Keď Spasiteľ učil druhých, slobodná vôľa Jeho žiakov bola prvoradá. Ukázal nám nielen to, čo učiť, ale aj ako učiť. Zameriaval sa na potreby žiakov. Pomáhal jednotlivcom, aby oni sami objavili pravdu.¹ Vždy počúval ich otázky.²

Tieto nové študijné materiály nám budú všetkým pomáhať, aby sme sa doma aj v triedach učili a aj vyučovali Spasiteľovým spôsobom.³ Keď tak budeme činiť, prijmeme Jeho výzvu „[pod] a nasleduj ma“⁴, o ktorej pred chvíľou tak krásne učil Starší Robert D. Hales. Keď sa tieto materiály pripravovali, videl som ako sa vedúci a učitelia v pomocných organizáciách a v seminári radia s rodičmi, aby dokázali uspokojiť potreby svojich žiakov. Videl som v triedach mladé ženy, mladých mužov v kvórach Áronovho

kňazstva a mladých ľudí na nedeľnej škole ako používajú slobodnú vôľu a konajú sami za seba.

Jedna učiteľka nedeľnej školy premýšľala nad tým, ako pomôcť dvom mladým mužom postihnutým autizmom, aby mohli konať sami za seba. Keď vyzvala žiakov, aby sa podelili o to, čo sa naučili, mala obavy, že títo dvaja mladí muži jej výzvu odmietnu. Avšak neurobili to. Jeden sa postavil, aby vysvetlil, čo sa naučil, a potom požiadal svojho autistického spolužiaka o pomoc. Keď ten prvý začal mať problémy, jeho spolužiak stál vedľa neho a šepkal mu do ucha, aby mu pomohol všetko úspešne zvládnuť. Oného dňa učili obaja. Učili to, čo učil Spasiteľ, ale aj tak, ako učil Spasiteľ. Keď Spasiteľ učil, jednal s láskou s tým, koho učil, a práve tak sa zachoval aj tento žiak k svojmu priateľovi.⁵

Keď sa učíme a vyučujeme Jeho slovo Jeho spôsobom, prijímame Jeho výzvu „[pod] a nasleduj ma“. Nasledujeme Ho krok za krokom. Každým krokom sme bližšie k Spasiteľovi. Meníme sa. Pán vedel, že duchovný rast neprichádza naraz. Je postupný. Vždy, keď prijmeme Jeho výzvu a rozhodneme sa Ho nasledovať, kráčame po ceste vedúcej k úplnému obráteniu.

Obrátenie je cieľom celého štúdia a výučby evanjelia. Obrátenie nie je jednorázová udalosť. Je to celoživotné úsilie stať sa podobnejšími Spasiteľovi. Starší Dallin H. Oaks nám pripomína, že len „*vedieť*“ nie je dost. „Byť obrátenými . . . od nás žiada niečo *činiť* a niekým sa *stať*.“⁶ Štúdium vedúce k obráteniu je trvalý proces zahŕňajúci poznanie, skutky a snahu stať sa niekým. Rovnako aj výučba vedúca k obráteniu zahŕňa základnú náuku, výzvu k činu a slúbené požehnania.⁷ Keď vyučujeme pravú náuku, pomáhame žiakovi poznať. Keď vyzývame druhých k činu, pomáhame im konať alebo žiť podľa náuky. A keď prichádzajú Pánove slúbené požehnania, meníme sa. Podobne ako Alma, aj my sa stávame novými stvoreniami.⁸

Nové študijné materiály pre mladých majú jeden hlavný cieľ: pomôcť im obrátiť sa k evanjeliu Ježiša Krista. Nedávno som videl jedného mladého muža na nedeľnej škole, ako on sám objavil pravdu. Keď som si všimol, že má problém vzťahnuť uzmierenie na svoj vlastný život, spýtal som sa ho, či niekedy pocítil odpustenie. Povedal: „Áno, napríklad, keď som jednému

chalanovi zlomil pri futbale nos. Bolo mi hrozne. Premýšľal som, čo mám robiť, aby som sa cítil lepšie. Tak som išiel za ním domov a požiadal ho o odpustenie, ale vedel som, že musím urobiť ešte niečo, a tak som sa modlil, a potom som pocítil, že aj Nebeský Otec mi odpustil. Toto pre mňa znamená uzmierenie.“

Keď vtedy hovoril žiakom v triede tento zážitok, prečítal časť z Jána 3:16: „Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal“ – a potom vydal svedectvo o moci uzmierenia. Táto náuka už pre neho nebola len abstraktným pojmom. Stala sa súčasťou jeho života, pretože si položil otázku, a potom použil slobodnú vôľu, aby konal.⁹

Tento mladý muž prehľbil svoje obrátenie, a to isté sa týkalo aj jeho spolužiakov. Zamerali sa na kľúčovú náuku skrze štúdium písiev. Vzťahli oné posvätné slová na seba, a potom svedčili o požehnaniach, ktoré získali vďaka tomu, že podľa tejto nauky žili. Keď učíme evanjelium Ježiša Krista, zameriavame sa na písma a na slová novodobých prorokov. Čerpáme z posvätných slov, aby sme pomáhali každému posilňovať vieru a svedectvo a stať sa úplne obrátenými. Nové študijné materiály pre mladých pomôžu všetkým, ktorí ich budú používať, rozumieť slovu Božiemu a žiť podľa neho.

Keď som učil Svätých na Kostarike, zdvihol som príručku *Učenie, niet väčšieho povolania* a spýtal som sa: „Kto z vás má túto príručku?“ Skoro každý zdvihol ruku. S úsmevom som povedal: „A stavím sa, že ju čítate každý deň.“ Na môj veľký údiv jedna sestra v prvej rade zdvihla ruku, aby dala najavo, že ju číta každý deň. Požiadal som ju, aby prišla na pódium a niečo o tom povedala. Odpovedala: „Čítam každé ráno Knihu Mormonovu. Potom si prečítam niečo z *Učenie, niet väčšieho povolania*, aby som mohla čo najlepšie učiť svoje deti to, čo som sa práve naučila.“

Chcela študovať a učiť Jeho slovo Jeho spôsobom, preto najskôr študovala Jeho slová v písmach, a potom študovala, ako Jeho slovo učiť, aby sa jej deti mohli úplne obrátiť. K tomuto spôsobu štúdia podľa môjho názoru nedospela náhodou. Rozhodla sa niečo urobiť. A čím viac robila to, čo vedela, že robiť má, tým viac ju Pán posilňoval, aby mohla kráčať po Jeho ceste.

Niekedy môže byť cesta k obráteniu dlhá a ťažká. Môj švagor bol v Cirkvi neaktívnym 50 rokov. Až keď mal viac ako 60, začal

prijímať Spasiteľovu výzvu vrátiť sa naspäť. Mnohí mu pomáhali. Jeden domáci učiteľ mu 22 rokov každý mesiac posielal pohľadnicu. Ale on sa musel rozhodnúť, že sa chce vrátiť. Musel použiť slobodnú vôľu. Musel urobiť oný prvý krok – a potom ďalšie a ďalšie. Teraz boli s manželkou spečatení a slúži v biskupstve.

Nedávno sme mu ukázali videá, ktoré boli pripravené pre vedúcich a učiteľov, aby im pomohli používať nové študijné materiály. Potom čo švagor tieto videá vzhladol, oprel sa v kresle a trocha dojatý povedal: „Možno že keby som toto mal, keď som bol mladý, neodpadol by som.“

Pred pár týždňami som stretol mladého muža, ktorý mal nejaké problémy. Spýtal som sa ho, či je člen Cirkvi. Povedal mi, že je neveriaci, ale že ho už kedysi niekto s Cirkvou zoznámil. Keď som mu povedal o svojom povolaní v nedeľnej škole a že budem hovoriť na generálnej konferencii, povedal: „Tak ak tam budete hovoriť, budem sa na to zasadanie pozeráť.“ Dúfam, že sa dnes díva. Viem, že pokiaľ sa díva, niečo sa naučí. Toto Konferenčné centrum je jedinečné miesto, kde študujeme a vyučujeme, aby sme sa obrátili.

Keď žijeme podľa zásad, ktoré učia tí, ktorých podporujeme ako prorokov, vidcov a zjavovateľov, učíme sa Spasiteľovým spôsobom.¹⁰ Krok za krokom sa k Nemu približujeme. V závere tejto konferencie vyzývam každého v dosahu svojho hlasu, aby tento krok učinil. Podobne ako Nefiti v dávnych dobách sa aj my môžeme vrátiť domov a premýšľať o tom, čo bolo povedané a poprosiť Otca v [Kristovom] mene, aby sme porozumeli.¹¹

Chceme, aby každý mladý človek získal porozumenie. Chceme, aby sa každý deň učili evanjelium Ježiša Krista, aby ho učili a žili podľa neho. Práve to chce Pán pre všetky Svoje deti. Či už ste dieťa, mladý či dospelý, vyzývam vás, aby ste prišli a kráčali v Jeho stopách. Svedčím o tom, že Pán nás bude na každom kroku posilňovať. Bude nám pomáhať, aby sme prešli zvyšok cesty. Keď sa potom objavia prekážky, budeme pokračovať ďalej. Keď prídu pochybnosti, pôjdeme ďalej. Nikdy sa neotočíme späť. Nikdy neodpadneme.

Svedčím, že Boh Otec a Jeho Syn, Ježiš Kristus, žijú. Svedčím o tom, že Spasiteľ nás ďalej vyzýva, rovnako ako v dobách

minulých, aby sme k Nemu prišli. Jeho výzvu môžeme prijať všetci. Všetci sa môžeme učiť Jeho slovo, učiť ho a žiť podľa neho tým, že sa o krok priblížime k Spasiteľovi. Ak tak budeme činiť, staneme sa skutočne obrátenými. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Pozri Ján 21:5. V tejto pasáži odpovedá Spasiteľ na otázku, ktorú položil sám Nikodém. Učil Nikodéma podľa toho, čo práve potreboval. Umožnil mu použiť slobodnú vôľu, aby sa mohol učiť. Pomáhal Nikodémovi, aby on sám našiel odpoveď.
2. Pozri Ján 3:4; Joseph Smith – History 1:18.
3. Pozri „Teaching the Gospel in the Savior’s Way“, lds.org/youth/learn/guidebook/teaching.
4. Pozri Lukáš 18:18 – 22.
5. Pozri 1. Jánov 4:19.
6. Dallin H. Oaks, „The Challenge to Become“, *Liahona*, január 2001, 41: „Svedčiť znamená *vedieť* a *oznamovať*. Evanjelium nás vyzýva, aby sme boli obrátení, čo od nás vyžaduje niečo *činiť* a *niekým* sa *stať*. Ak sa ktokoľvek z nás spolieha iba na svoju znalosť evanjelia a na svedectvo o ňom, je v rovnakom postavení ako požehnaní, ale stále ešte nedokonalí apoštoli, ktorých Ježiš vyzval, aby sa obrátili. My všetci poznáme niekoho, kto má silné svedectvo, ale nekoná podľa
- neho do tej miery, aby mohol byť obrátený.“
7. Pozri Abrahám 2:11.
8. Pozri Mosiáš 27:24 – 26; 2. Korintským 5:17.
9. Pozri David A. Bednar, „Bdejúc s celou vytrvanlivosťou“, , apríl 2010, 49: „Pomáhame ja aj vy našim deťom stať sa poverencami, ktorí konajú a vyhľadávajú poznanie štúdiom a vierou, alebo sme učili naše deti, aby čakali s vyučovaním a konaním podľa toho? Sme ako rodičia skôr dávajúci našim deťom jest to, čo je rovné duchovnej rybe alebo im dôsledne pomáhame konať, učiť a byť stálymi a neochvejnými? Pomáhame našim deťom, aby sa stali horlivo zapájajúcimi sa do kladenia otázok, hľadania a klopania?“
10. Pozri Dennis B. Neuenschwander, „Living Prophets, Seers, and Revelators“, *Liahona*, január 2001, 49 – 51.
11. Pozri 3. Nefi 17:3.

Všetky věci sa naplňajú vierou

Starší Marcus B. Nash
Sedemdesiatnik

Viera nám pomôže bezpečne stúpať po ceste evanjelia, prekonať výzvy smrteľnosti a vrátiť sa do vznešenej prítomnosti nášho Nebeského Otca.

Nedávno sa niekoľko členov našej rodiny vydalo na vrchol hory Huayna Picchu, vysokého štítu, ktorý susedí so starodávnymi ruinami Inkov na Machu Picchu v horách Peru. Je to veľmi príkre stúpanie s dych vyrážajúcimi vyhlídkami a strmými zrázmi. Nanešťastie, niektorí turisti prišli o život, keď sa z tohto úzkeho a strmého chodníka zrútili. Aby sa takým tragickým prípadom zabránilo, boli k pevnej skale pozdĺž úbočia hory Huayna Picchu pripevnené silné laná. Pri stúpaní sme sa týchto lán držali, a vďaka nim sme bezpečne vyliezli až na vrchol, odkiaľ sme mali veľkolepý výhľad!

Podobne ako výstup na horu Huayna Picchu, aj naše putovanie v smrteľnosti predstavuje strmé a namáhavé stúpanie hore, a ak máme úspešne vytrvať až do konca, potrebujeme pomoc Nebeského Otca. Práve preto Boh ustanovil zásady a obrady evanjelia, aby nás priviedol k Spasiteľovi a k Jeho spásnej moci.¹ Prvá z týchto zásad, viera v Pána Ježiša Krista², je ako lano na hore Huayna Picchu: pokiaľ je viera silná a pevne zasadená na skale Vykupiteľa nášho³, pomôže nám bezpečne stúpať po ceste evanjelia, prekonať všetky výzvy smrteľnosti⁴ a vrátiť sa do vznešenej prítomnosti nášho Nebeského Otca. Všetky věci sa naplňajú vierou.⁵

„Viera je zásadou činu a aj moci.“⁶ Viera neznamená mať dokonalú znalosť vecí; preto ak máme vieru, dúfame vo věci,

ktoré nevidíme a ktoré sú pravdivé.⁷ Je to uistenie⁸ od Ducha získané skrze vlastné poznanie, ktoré nás motivuje k činu⁹, aby sme nasledovali Spasiteľov príklad a s modlitbou dodržiavali Jeho prikázania aj počas období obetí a skúšok¹⁰. Viera nám prináša Pánovu moc, ktorá sa – okrem iného – prejavuje nádejou v to, že sa stane niečo dobré¹¹, prináša zázraky, ktoré potvrdzujú vieru¹² a božskú ochranu v záležitostiach duchovných i časných.¹³

Príkladom toho, ako používanie viery ovplyvňuje náš život k dobrému, je život Ann Rowleyovej, pionierky z raného obdobia Cirkvi. Sestra Rowleyová bola vdova z Anglicka a s vierou prijala prorokovu výzvu zhromaždiť sa do Sionu. Bola členkou Williého výpravy ručných vozíkov, ktorá na jeseň roku 1856 cestou zápasila s hlbokými snehovými závejmi. Počas cesty prišlo k situácii, kedy jej sedem detí doslova umieralo od hladu. Napísala: „Bolím ma, keď vidím, aké hladné sú moje deti. . . . Blížila sa noc a nemali sme nič na večeru. Požiadala som Boha o pomoc, tak ako som to robila vždy. Pokľakla som a spomenula som si na dva lodné sucháre, ktoré . . . nám zostali z cesty za more. Neboli veľké a boli také tvrdé, že sa ani nedali zlomiť. To bez pochybnosti nestačilo na nasýtenie 8 ľudí, ale 5 chlebov a 2 ryby tiež nestačili na nasýtenie 5 000 ľudí, a napriek tomu to Ježiš zázračne dokázal. A tak s Božou pomocou nie je nič nemožné. Našla som sucháre, dala som ich do kotlíka, zaliala vodou a poprosila o Božie požehnanie. Potom som na kotlík dala pokrievku a postavila ho na uhlíky. Keď som o chvíľu pokrievku dala dole, kotlík bol plný jedla. Pokľakla som s rodinou a poďakovala Bohu za jeho dobrotivosť. Toho večera mala rodina dostatok jedla.“¹⁴

Ann Rowleyová prinášala veľké osobné obete, keď sa snažila žiť podľa evanjelia. Potrebovala pomoc a požiadala o ňu v modlitbe. Vďaka svojej viere bola naplnená nádejou a zázrakom sa jej dostalo jedlo pre jej hladujúce deti. Pán ju tiež požehnal schopnosťou večného významu – vytrvať vo viere do konca.¹⁵ Napriek nejasnej budúcnosti si nerobila nárok na to, aby sa dozvedela, ako svoje deti nakrmi na druhý deň; namiesto toho trpezlivo čakala na Pána¹⁶ a kráčala vpred s nádejou – ako je to vyjadrené v nádhernej piesni:

*Veď svetlo ďalej, svoju jasnosť rozširuj, ó, veď ma ďalej!
Noc tmavá je, a vzdialený domov môj, ó, veď ma ďalej!
Veď kroky moje, ja nepýtam sa kam
V dialke môj cieľ, nech skoro budem tam.¹⁷*

Aj my môžeme prejavovať takú vieru v Pána a môžeme veriť a dôverovať tomu, že náš láskavý a nemenný Boh¹⁸ nám požeňná svojou zázračnou mocou podľa našej situácie a podľa Svojho načasovania. Ak tak budeme činiť, aj my uvidíme ruku Božiu, ktorá sa prejaví v našom živote.

Pán nám prikazuje, že máme zobrať štít viery, ktorým budeme schopní uhasiť *všetky* ohnivé šípy zlovoľného.¹⁹ Satan použije pochybnosti, obavy alebo hriech, aby nás pokúšal k tomu, aby sme opustili vieru a stratili ochranu, ktorú viera poskytuje. Poďme sa stručne a postupne pozrieť na tieto jednotlivé skúšky viery, aby sme ich dokázali rozpoznať a nedbali na protivníckove pokúšanie.²⁰

Po prvé, nevieru v Pána alebo v Jeho evanjelium spôsobí, že budeme odporovať Duchu Božiemu.²¹ Pánov protíliek na pochybnosti je jednoduchý. Kráľ Benjamín prehlásil: Verte v Boha; verte, že on je a že stvoril všetky veci, ako na nebi, tak na zemi; verte, že má všetku múdrosť a všetku moc, ako na nebi, tak na zemi; verte, že človek neobsiahne všetky veci, ktoré môže obsiahnuť Pán.²²

Pokiaľ kvôli neviere alebo pochybnostiam zistíte, že vaša viera kolíše, pamätajte na to, že aj dávni apoštoli prosili Pána, aby prehĺbil ich vieru.²³ Keď vezmete do úvahy, že viera i rozum sú nevyhnutní spoločníci, zamyslite sa nad týmto prirovnaním: rozum a viera sú ako dve krídla lietadla. Obe krídla sú nutné na to, aby lietadlo letelo. Pokiaľ sa vám z vášho pohľadu zdá, že rozum viere protirečí, zadržte a uvedomte si, že náš pohľad je v porovnaním s tým Pánovým nesmierne obmedzený.²⁴ Nezavrhuje vieru, rovnako ako by ste počas letu neodtrhli krídlo lietadla. Namiesto toho pestujte čiastočku viery a umožnite nádeji, ktorú táto viera prináša, aby sa stala kotvou pre vašu dušu, a aj pre váš rozum.²⁵ Práve preto nám je prikázané, aby sme sa snažili o vedomosti . . . štúdiom, a tiež vierou.²⁶ Pamätajte na to, že viera predchádza zázraky a vyvoláva ich, a my zo svojej

skúsenosti nepoznáme okamžité vysvetlenie týchto zázrakov, medzi ktoré patrí liatinový kotlík plný jedla z dvoch malých suchárov alebo skrátka len vytrvanie vo viere napriek nepriazni osudu.²⁷

Po druhé, obavy, ktoré nás odvádzajú od viery v Spasiteľa a podkopávajú ju. Apoštol Peter sa jednej noci za búrky díval na Pána a kráčať po vode – pokiaľ neodvrátil zrak a neuvidel „že je vietor [a] preľakol sa“ a začal sa topiť v rozbúrenom mori.²⁸ Keby sa nebál, mohol ísť ďalej! Než aby sme sa s obavami zamerali na prudký vietor a vlny vo svojom živote, Pán nás vyzýva: Hľadte ku mne v každej myšlienke; nepochybujte, nebojte sa.²⁹

Po tretie, hriech oslabuje prítomnosť Ducha v našom živote a bez Ducha Svätého nám bude chýbať duchovná vitalita, ktorej sa môžeme držať a vďaka ktorej môžeme vieru používať. Najlepším spôsobom, ako prejavovať vieru, je nedotýkať sa daru zlého ani veci nečistej³⁰ a byť usilovní v zachovávaní všetkých prikázaní, . . . aby . . . viera naša nás neopustila a nepriatelia naši nad nami nezvítazili.³¹ Pokiaľ váš život poškvnil hriech, vyzývam vás, aby ste použili vieru k pokániu³² a Spasiteľ vás skrze uzmiernenie očistí a uzdraví.

Bratia a sestry, Pán podľa našej viery naplní svoje zaslúbenia a bude s nami pracovať, aby sme prekonali každú ťažkosť.³³ To isté urobil pre Ann Rowleyovú a robí to pre svoj ľud vo všetkých národoch a v každej dobe a generácii. Vzhľadom na to, že je Bohom zázrakov a že sa nemení, bude rovnakým spôsobom žehnať každému z nás nádejou, ochranou a mocou podľa našej viery v Neho.³⁴ Neochvejná viera v Pána Ježiša Krista – podobne ako lano na ceste na horu Huayna Picchu – ukotví vás a aj vašich blízkych ku skale Vykupiteľa nášho³⁵ a k Jeho nedostihnuteľnej moci spasenia.

Prezident Thomas S. Monson povedal: „Budúcnosť je tak jasná ako vaša viera.“³⁶ Svedčím o tejto vznešenej pravde plnej nádeje a vyzývam každého z nás, aby neochvejne kráčať dopredu s vierou v Pána, „bez akéhokoľvek pochybovania“³⁷. Viem, že Spasiteľ žije, že je pôvodcom aj dokonávateľom našej viery³⁸ a že „Boh . . . odplatí sa tým, ktorí Ho hľadajú“³⁹. O tom svedčím v mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Pozri NaZ 84:19 – 21.
2. Pozri Články viery 1:4.
3. Pozri Helaman 5:12.
4. Pozri NaZ 76:53.
5. Pozri Eter 12:3.
6. Pozri *Lectures on Faith* (1985), 3; pozri tiež Jákob 4:6; Eter 12:7 – 22; Židom 11:4 – 40.
7. Pozri Alma 32:21.
8. Pozri Joseph Smith Translation, Hebrews 11:1 (v Židom 11:1, poznámka b).
9. Pozri 2. Nefi 25:23; Alma 34:15 – 17; Eter 12:6; Jakub 2:17 – 26.
10. Pozri Eter 12:4 – 6; *Lectures on Faith*, 69.
11. Pozri Moroni 7:40 – 42.
12. Pozri Bible Dictionary, „Faith“; pozri tiež Mormon 9:8 – 21; Moroni 7:33 – 37.
13. Pozri NaZ 27:17; Alma 57:19 – 27; 58:10 – 13.
14. Ann Rowleyová v Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 113.
15. Pozri NaZ 20:25.
16. Izaiáš 40:31.
17. „Lead, Kindly Light“, *Hymns*, č. 97.
18. Pozri Jákob 4:10; Mormon 9:9.
19. Pozri NaZ 27:17; zvýraznenie pridané.
20. Pozri 1. Nefi 8:33 – 34; Alma 37:33; NaZ 20:22.
21. Pozri Alma 32:28.
22. Pozri Mosiáš 4:9.
23. Lukáš 17:5.
24. Pozri Mosiáš 4:9 – 10; Príslovia 3:5 – 7; Izaiáš 55:8 – 9.
25. Pozri Eter 12:4.
26. Pozri NaZ 88:118; zvýraznenie pridané.
27. Pozri Moroni 7:33 – 38; Eter 12:19.
28. Pozri Matúš 14:25 – 31.
29. Pozri NaZ 6:36.
30. Pozri Moroni 10:30.
31. Pozri NaZ 136:42.
32. Pozri Alma 34:15 – 17; pozri tiež Eter 12:3.
33. Pozri Eter 12:29; Alma 7:27.
34. Pozri Mormon 9:18 – 21; pozri tiež Moroni 7:33 – 38; Alma 37:16 – 17.
35. Pozri Helaman 5:12.
36. Thomas S. Monson, „Budte dobrej mysli“, , apríl 2009, 126.
37. Pozri Jakuba 1:6 – 8.
38. Pozri Moroni 6:4; pozri tiež Židom 12:2.
39. Židom 11:6; pozri tiež Eter 12:41.

Stať sa pravým učeníkom

Starší Daniel L. Johnson

Sedemdesiatnik

Keď dodržiavame Pánove prikázania a slúžime bližným, stávame sa lepšími učeníkmi Ježiša Krista.

My, ktorí sme vstúpili do vôd krstu a obdržali dar Ducha Svätého, sme uzavreli zmluvu, že sme ochotní vziať na seba meno Ježiša Krista alebo, inými slovami, prehlasujeme sa za Pánových učeníkov. Túto zmluvu obnovujeme každý týždeň, keď prijímame sviatosť, a toto učeníctvo prejavujeme tým, ako žijeme. Takéto učeníctvo sa nádherne prejavilo pri nedávnych udalostiach v Mexiku.

V oblastiach severného Mexika, ktoré sa zameriavajú na pestovanie ovocia, mali nádhernú jar. Ovocné stromy boli v plnom rozkvetu a očakávania bohatej úrody boli vysoké. Ľudia si už plánovali splatenie pôžičiek, obnovu potrebného vybavenia a starnúcich sádov a splatenie osobných záväzkov, ako napríklad školné pre členov rodiny. Začínali plánovať aj rodinnú dovolenku. Nad všetkými sa vznášala optimistická nálada. Koncom marca v jedno pondelkové poobedie sa prihnala zimná búrka a začalo snežiť. Snežilo až do tretej ráno nasledujúceho dňa. Keď sa potom mraky rozohnali, teplota začala prudko klesať. Po celú noc až do skorého rána sa ľudia snažili, aby mohli zachrániť aspoň časť úrody. Ale všetko bolo márne. Jednoucho bola príliš veľká zima a celá úroda úplne zmrzla. Tento rok sa žiadne ovocie oberať ani predávať nebude. Svitanie utorňajšieho rána zdrvujúcim spôsobom pochovalo všetky úžasné plány, očakávania a sny predchádzajúceho dňa.

O tomto nešťastnom utorňajšom ráne ma informovala Sandra Hatchová, manželka Johna Hacha, ktorý bol vtedy prvým radcom v predsedníctve chrámu Colonia Juárez Chihuahua.

Citujem časť tohto emailu: „John vstal skoro – okolo 6:30 – a išiel sa do chrámu pozrieť, či by sme nemali zrušiť ranné zasadanie. Keď sa vrátil, povedal, že parkovisko a aj cesta sú prejazdné, a tak sme sa rozhodli zasadanie nerušiť. Napadlo nám, že možno prídu niektorí z tých chrámových pracovníkov, ktorí nemajú sady a že ich na zasadanie môžeme poslať všetkých. . . . Bolo to veľmi inšpirujúce sledovať, ako prichádzali, jeden za druhým. Prišli po prebdenej noci a s vedomím, že prišli o celú úrodu. . . . Sledovala som ich počas prípravnej schôdzky a bolo pre nich ťažké zostať bdelymi. Ale namiesto toho, aby si povedali, že majú dobrý dôvod, prečo neprísť, prišli. A na zasadaní bolo 38 ľudí (bolo úplne plno)! To ráno bolo pre nás povznášajúce a ďakovali sme Nebeskému Otcovi za týchto dobrých členov, ktorí konajú svoju povinnosť bez ohľadu na to, čo sa deje. V to ráno som cítila výnimočného ducha. Som si istá, že Boha potešilo vedomie, že milujeme Jeho dom a že pre nás bol v také ťažké ráno chrám tým správnym miestom, kde sme mali byť.“

Tým však tento príbeh nekončí, ale vlastne pokračuje ďalej.

Väčšina z tých, ktorí prišli o úrodu ovocia, mali ďalšie polia, na ktorých mohli cez leto pestovať iné plodiny, ako čili papričky alebo fazuľu. Tieto plodiny im poskytlí aspoň nejaký príjem, dosť na to, aby prežili do budúcej úrody ovocia. Avšak jednému dobrému bratovi, ktorý mal malé deti a nemal žiadne ďalšie pole, hrozilo, že bude celý rok bez príjmu. Keď ľudia videli zúfalú situáciu tohto brata, zaistili pre neho z vlastnej iniciatívy a na vlastné náklady kus pozemku, pomocou vlastného vybavenia pripravili pôdu a zaopatрили mu sadenice čili papričiek, aby mal čo zasadiť.

Tých, o ktorých som práve hovoril, poznám. Vďaka tomu, že ich poznám, ma to čo urobili neprekvapilo. Ale tí, ktorí ich nepoznajú si pravdepodobne budú klásť dve otázky začínajúce slovom *prečo*. Prečo išli do chrámu konať svoje povinnosti a slúžiť po tom, čo boli celú noc hore len preto, aby si tam uvedomili, že prišli o väčšiu časť celoročného príjmu? Prečo vzali niečo, čoho bolo teraz tak málo, aby pomohli inému človeku v zúfalej situácii, keď sa oni sami teraz ocitli v takej ťaživej finančnej situácii?

Pokiaľ rozumiete tomu, čo to znamená byť učeníkom Ježiša Krista, potom už na tieto dve otázky poznáte odpoveď.

Uzatvorenie zmluvy, že sa staneme Kristovým učeníkom, je začiatok celoživotného procesu, a táto cesta nie je vždy ľahká. Keď činíme pokánie z hriechov a snažíme sa robiť to, čo by Pán chcel, aby sme urobili a keď slúžime blížnym tak, ako by im slúžil On, potom sa nevyhnutne stávame viac takými ako je On. Stať sa takými ako je On, a byť s Ním v jednote, je najvyšším cieľom a úlohou – a v podstate aj samotnou definíciou pravého učeníctva.

Keď Spasiteľ navštívil americký kontinent, spýtal sa svojich učeníkov: Takže, akými ľuďmi máte byť? A potom na svoju otázku odpovedal slovami: Veru hovorím vám, dokonca ako ja som (pozri3. Nefi 27:27).

Stať sa takým ako je Spasiteľ nie je jednoduché, obzvlášť vo svete, v ktorom žijeme. Skoro každý deň svojho života čelíme prekážkam a protivenstvám. Existuje dôvod, prečo to tak je a je to jeden z hlavných účelov smrteľnosti. Ako sa píše v Abrahámovi 3:25: A budeme ich tým skúšať, aby sme vedeli, či budú činiť všetky veci, ktoré im Pán, ich Boh prikáže.

Tieto previerky či skúšky sa svojou podstatou a intenzitou líšia. Ale nikto neopustí túto smrteľnú existenciu bez toho, aby nimi neprešiel. Väčšinou za skúšky považujeme stratu úrody alebo zamestnania, úmrtie blízkeho človeka, chorobu, telesné či psychické alebo duševné obmedzenie, chudobu alebo stratu priateľov. Avšak aj v dosiahnutí zdanlivo hodnotných cieľov so sebou môžeme niesť svoje nebezpečenstvo v podobe neochotnej pýchy, kedy sa viac snažíme o poctu druhých než o uznanie neba. K týmto poctám môže patriť svetská popularita, verejné uznanie, telesná zdatnosť, umelecké alebo športové nadanie, blahobyt a bohatstvo. Ohľadom naposledy menovaných skúšok môžu mať niektorí z nás podobné prianie ako Tovje z muzikálu *Fidlikant na streche*: „Ak je bohatstvo preklatie, kiež ma ním [Boh] raní. A kiež sa z neho nikdy nezotavím!“¹

Tieto posledné menované skúšky však môžu byť hrozivejšie a nebezpečnejšie než tie, ktoré som spomínal predtým a môže byť ťažšie ich prekonať. Naše učeníctvo sa nebude rozvíjať ani preverovať podľa toho, akému druhu skúšok čelíme, ale podľa toho, ako v nich obстоjíme. Prezident Henry B. Eyring nás učil: „Takže najväčšou skúškou života je, či počúvame a poslúchame Božie prikázania uprostred búrok života. Neznamená to, že

musíme vydržať búrky, ale správne sa rozhodnúť počas ich besnenia. A tragédiou života je, keď v tejto skúške prepadneme, a tak zlyháme v možnosti vrátiť sa v sláve do nášho nebeského domova“ („Duchovná pripravenosť: Začnite skoro a buďte vytrvalí“, , , október 2005, 45).

Som hrdým starým otcom 23 vnúčat. A tie ma neustále prekvapujú tým, ako dokonca v takom ranom a útlom veku dokážu chápať večné pravdy. Keď som si pripravoval tento príhovor, požiadal som ich, aby mi poslali krátku definíciu toho, čo pre nich znamená byť učeníkom Ježiša Krista. Od všetkých som dostal úžasné odpovede. Rád by som sa ale s vami podelil o túto odpoveď od 8-ročného Benjamína: „Byť učeníkom Ježiša Krista znamená byť príkladom. Znamená to byť misionárom a pripravovať sa na to stať sa misionárom. Znamená to slúžiť druhým. Znamená to, že čítaš písma a modlíš sa. Znamená to, že svätíš deň sabatu. Znamená to, že počúvaš nábádania Ducha Svätého. Znamená to, že chodíš na zhromaždenia a do chrámu.“

Súhlasím s Benjamínom. V učeníctve ide o to, čo robíme a kým sa stávame. Keď dodržiavame Pánove prikázania a slúžime našim blíznym, stávame sa lepšími učeníkmi Ježiša Krista. Poslušnosť a podrobenie sa Jeho vôli nám prinesie spoločenstvo Ducha Svätého spolu s požehnaniami pokoja, radosti a bezpečia, ktoré tretieho člena Božstva vždy sprevádzajú. A nedajú sa získať žiadnym iným spôsobom. Práve úplné podrobenie sa Jeho vôli je nakoniec tým, čo nám pomôže stať sa takými, ako je náš Spasiteľ. Znova opakujem, stať sa takými ako je On a byť s Ním v jednote je najvyšším cieľom a úlohou – a v podstate aj samotnou definíciou pravého učeníctva.

A práve učeníctvo v praxi som pozoroval v chráme Colonia Juárez a na okolitých poliach, keď bratia a sestry v Cirkvi opätovne potvrdzovali svoje záväzky voči Bohu a sebe navzájom napriek strastiplnému protivenstvu.

Svedčím o tom, že keď budeme dodržiavať Pánove prikázania, slúžiť druhým a svoju vôľu podriaďovať Jeho vôli, skutočne sa staneme Jeho pravými učeníkmi. O tom svedčím v mene Ježiša Krista, amen.

Note

1. Pozri Joseph Stein, Jerry Bock,
Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof*
(1964), 61.

Požehnaná sviatosť

Starší Don R. Clarke

Sedemdesiatnik

Budeme požehnaní, keď budeme cítiť vďačnosť za uzmiernenie Ježiša Krista, keď budeme obnovovať sľuby dané pri krste, keď budeme cítiť odpustenie a keď budeme prijímať inšpiráciu od Ducha Svätého.

Vyrastal som v Rexburgu v Idahu, kde na mňa mala vplyv úžasná rodina, priatelia, učители a vedúci. V živote každého z nás sú zvláštne zážitky, ktoré sa dotýkajú našej duše a ovplyvňujú nás naveky. Jeden taký zážitok som mal, keď som bol mladý. Tento zážitok mi zmenil život.

Vždy som bol v Cirkvi aktívny a postupoval som v Áronovom kňazstve. Keď som bol tínedžer, brat Jacob, môj učiteľ, ma požiadal, aby som si na lístok napísal to, na čo som myslel počas sviatosti. Zobral som si lístok a začal som písať. Prvý na zozname bol basketbalový zápas, ktorý sme vyhrali večer predtým. Po ňom nasledovalo rande, na ktoré som išiel po zápase a zoznam pokračoval v podobnom duchu. Ďaleko vzadu, a určite nie tučnými písmenami, bolo meno Ježiša Krista.

Takto som si to písal každú nedeľu. Pre mladého držiteľa Áronovho kňazstva získavala sviatosť a zhromaždenie sviatosti nový, hlbší a duchovný význam. Tak ako ma chápanie Spasiteľovho uzmiernenia menilo, netrpezlivo som sa tešil na nedeľu a na príležitosť prijímať sviatosť. Každú nedeľu, až do dnešného dňa, keď prijímam sviatosť, vidím svoj lístok a prechádzam si svoj zoznam. Teraz je vždy na mojom zozname ako prvý Spasiteľ ľudstva.

V Novom zákone čítame o dobe, kedy sa Spasiteľ a Jeho apoštolovia zišli v hornej miestnosti, aby oslávili Veľkú noc.

„Nato vzal chlieb, dobrorečil, lámal a dával im, hovoriac: Toto je moje telo, ktoré sa vydáva za vás; *to čiňte na moju pamiatku.*

A podobne (vzal) po večeri kalich a hovoril: Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, *ktorá sa vylieva za vás.*“¹

Ježiš tiež ustanovil obrad sviatosti počas Svojej návštevy u Nefitov.² Poznal som dôležitosť týchto dvoch udalostí.

Prezident David O. McKay povedal: „Som nabádaný k tomu, aby som zdôraznil, čo Pán označil za najdôležitejšie zhromaždenie v Cirkvi – a tým je zhromaždenie sviatosti.“³ Keď sa na sviatosť pripravujeme tak ako máme, môžeme zmeniť svoj život. Rád by som navrhol päť zásad, ktoré môžu náš život požehnať, pokiaľ prijímame sviatosť spôsobilo.

I. Majte pocit vďačnosti za uzmiernenie Ježiša Krista

Prvou zásadou je pociťovať počas sviatosti vďačnosť Nebeskému Otcovi za uzmiernenie vykonané Jeho Synom. Nasledujúci príbeh je o roznášaní sviatosti:

„Sviatosť pre mňa nikdy veľa neznamenala, až do nedele, kedy som bol vysvätený za diakona. Oného popoludnia som sviatosť roznášal po prvýkrát. Pred zhromaždením ma jeden diakon upozornil: ‚Priprav sa na brata Schmidta. Možno ho budeš musieť zobudiť!‘ Konečne nastal čas, kedy som sa mohol zapojiť do roznášania sviatosti. Prvých šesť radov som zvládol celkom dobre. Deti aj dospelí si bez problémov brali chlieb, bez viditeľných zaváhání. Potom som sa dostal k siedmej rade, kde vždy sedel brat Schmidt. Prekvapil ma. Namiesto toho, aby spal, bol úplne bdely. Na rozdiel od mnohých iných, ktorým som sviatosť už podal, si bral sviatosť spôsobom, ktorý sa mi zdal veľmi sústredený a úctivý.

O niekoľko minút neskôr som sa priblížil k siedmej rade s vodou. Teraz mal môj priateľ pravdu. Brat Schmidt, pôvodom Nemecku, sedel s hlavou sklonenou a svoje veľké oči mal zavreté. Bolo zrejmé, že tvrdo spí. Čo mám urobiť či povedať? Zahľadel som sa na chvíľu na jeho čelo, plné vrások a strhané rokmi driny a útrap. Vstúpil do Cirkvi ako dospelievajúci a v malom meste v Nemecku, kde býval, zažil veľa útrap. Ten príbeh som počul veľakrát na svedeckom zhromaždení. Nakoniec som sa rozhodol, že sa jemne dotknem jeho ramien s nádejou, že ho zobudím. Ako som k nemu našahoval ruku, pomaly zdvihol hlavu. Po líkach mu

tiekli slzy a keď som sa mu pozrel do očí, videl som lásku a radosť. Ticho zodvihol ruku a vzal si vodu. Aj keď som mal vtedy len dvanásť rokov, stále si živo vybavujem ten pocit, ktorý som mal, keď som sa díval, ako si tento starý muž s vráskavou tvárou berie sviatosť. Vedel som bez pochybností, že vo vzťahu k sviatosti cítil niečo, čo som ja nikdy nepocítil. Rozhodol som sa, že chcem cítiť to isté.“⁴

Brat Schmidt hovoril s nebom, a nebo hovorilo s ním.

II. Pamätajte na to, že obnovujeme svoju zmluvu krstu

Druhou zásadou je pamätať na to, že keď prijímame sviatosť, obnovujeme svoju zmluvu krstu. V písmach sú zaznamenané sľuby, ktoré pri krste činíme, napríklad:

[Príďte] do stáda Božieho a [buďte] nazývaní ľuďom jeho . . . [neste] si navzájom bremená svoje . . . [žialte] s tými, ktorí žialia . . . a [stojte] ako svedkovia Boží.⁵

[Príďte] so srdcom zlomeným a s duchom skrúšeným . . . ochotní vziať na seba meno Ježiša Krista, majúč odhodlanie slúžiť mu do konca⁶ a zachovávať Jeho prikázania a vždy na Neho pamätajte.⁷

Modlitby sviatosti nám túto našu zmluvu pripomínajú. Keď prijímame sviatosť, obnovujeme svoj záväzok žiť tak ako sme sa zaviazali. Verím, že je vhodné opakovať si modlitby sviatosti naspamäť v mysli aj v srdci. To nám pomôže sústrediť sa na obnovovanie našej zmluvy krstu. Bez ohľadu na to, či sme mali 8 alebo 80, keď sme boli pokrstení, dúfam, že na ten deň nikdy nezabudneme, ani na to, čo sme sľúbili.

III. Počas sviatosti môžeme cítiť odpustenie našich hriechov

Po tretie – počas sviatosti môžeme cítiť odpustenie našich hriechov. Ak sme pred zhromaždením sviatosti strávili určitý čas pokáním z hriechov, môžeme zo zhromaždenia sviatosti odchádzať s pocitom čistoty. Prezident Boyd K. Packer povedal: „Sviatosť obnovuje proces odpustenia. Každú nedeľu, keď sa roznáša sviatosť, je to obrad, ktorým obnovujeme proces odpustenia. . . . Každú nedeľu sa očisťujete, aby ste tak v danom čase, keď zomriete, mali čistého ducha.“⁸ Ak prijímame sviatosť spôsobilo, môže nám to pomôcť cítiť sa tak ako ľudia kráľa

Benjamína, ktorí boli *naplnení radosťou*, obdržiac *odpustenie hriechov svojich, a majúci pokoj svedomia.*⁹

IV. Môžeme obdržať inšpiráciu pre riešenie svojich problémov

Štvrtou zásadou je to, že počas zhromaždenia sviatosti môžeme obdržať inšpiráciu pre riešenie svojich problémov. Keď som bol prezidentom misie v Bolívii, spolu so svojou Mary Anne sme mali to požehnanie zúčastniť sa seminára pre prezidentov misií, na ktorom školiť prezident Henry B. Eyring. Učil nás o troch dôležitých spôsoboch prípravy pre získanie čo najväčšieho úžitku z nejakého zhromaždenia. Máme prísť so svojimi problémami, pokoriť sa ako deti pripravené sa učiť a mať prianie pomáhať Božím deťom.

Keď pokorne prichádzame na zhromaždenie sviatosti, môžeme byť požehnaní tým, že pocítíme vnuknutie ohľadom riešení každodenných problémov. Musíme prísť pripravení, byť ochotní počúvať a nerozpytľovať sa. V písmach sa píše: Ale, hľa, hovorím ti, že si to musíš *premyslieť v myslí* svojej; potom sa ma musíš *spýtať, či je to správne*, a ak je to správne, ja spôsobím, aby *vnútro tvoje v tebe horelo*; takže, *ty pocítiš, že je to správne.*¹⁰ Môžeme poznať, čo máme robiť, aby sme svoje problémy vyriešili.

V. Ak prijímame sviatosť spôsobilo, napomôže to tomu, aby sme boli naplnení Duchom Svätým

Piata zásada – prijímať sviatosť spôsobilo – napomôže tomu, aby sme boli naplnení Duchom Svätým. Ježiš, keď zavádzal sviatosť počas Svojej návštevy u Nefitov, povedal: Ten, kto je chlieb tento, je z tela môjho pre dušu svoju; a ten, kto pije z vína tohto, pije z krvi mojej pre dušu svoju; a duša jeho nebude nikdy hladovať ani žízniť, ale bude naplnená.¹¹ Bolo im sľúbené, že keď budú hladovať a žízniť po spravodlivosti, budú naplnení Duchom Svätým. Modlitba sviatosti tiež sľubuje, že ak budeme žiť podľa svojich zmlúv, budeme mať vždy Jeho Ducha, aby bol s nami.¹²

Starší Melvin J. Ballard povedal: „Som svedkom toho, že tu je duch prítomný počas obradu sviatosti, ktorý prehrieva dušu od hlavy k päťam; cítite, že rany na duši sa hoja a bremeno je ľahšie.

Útecha a šťastie prichádza do duše, ktorá je hodná a naozaj túžiaca po prijímaní tejto duchovnej potraviny.“¹³

Budeme požehnaní, keď budeme cítiť vďačnosť za uzmierenie Ježiša Krista, keď budeme obnovovať sľuby dané pri krste, keď budeme cítiť odpustenie a keď budeme prijímať inšpiráciu od Ducha Svätého, ak budeme prijímať sviatosť každý týždeň. Vždy to bude úžasné zhromaždenie sviatosti, ak bude sviatosť stredobodom nášho uctievania. Vyjadrujem svoju vďačnosť za uzmierenie Ježiša Krista. Viem, že On žije. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Lukáš 22:19 – 20; zvýraznenie pridané.
2. Pozri 3. Nefi 18.
3. David O. McKay, v Conference Report, október 1929, 11.
4. *Book of Mormon Student Manual* (manuál Cirkevného vzdelávacieho systému, 1979), 417.
5. Pozri Mosiáš 18:8 – 9.
6. Pozri NaZ 20:37.
7. Pozri NaZ 20:77.
8. Boyd K. Packer, *Mine Errand from the Lord* (2008), 196.
9. Mosiáš 4:3; zvýraznenie pridané.
10. Pozri NaZ 9:8; zvýraznenie pridané.
11. Pozri 3. Nefi 20:8.
12. Pozri NaZ 20:77.
13. Melvin J. Ballard, v Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), 149.

Obrátení k Pánovi

Starší David A. Bednar

Kvórum dvanástich apoštolov

Poznanie, že evanjelium je pravdivé, je podstatou svedectva. A dôsledná vernosť evanjeliu je podstatou obrátenia.

Moje posolstvo sa zameriava na vzťah medzi získaním svedectva o tom, že Ježiš je Kristus, a obrátením sa k Nemu a Jeho evanjeliu. Spravidla o týchto pojmoch svedectvo a obrátenie hovoríme oddelene a nezávisle. Avšak, keď uvažujeme o týchto dvoch dôležitých témach súčasne, získavame dôležitý náhľad a hlbšie duchovné presvedčenie.

Modlím sa o to, aby Duch Svätý poučil a pozdvihol každého z nás.

A vy za koho ma pokladáte?

O svedectve a obrátení sa toho môžeme veľa naučiť zo služby apoštola Petra.

Keď Ježiš prišiel na pobrežie Cezarey Filipovej, položil učeníkom túto prenikavú otázku: „A vy za koho ma pokladáte?“

Peter bez zaváhania odpovedal:

„Ty si Kristus, Syn Boha živého.

Odpovedal mu Ježiš: Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo telo a krv ti to nezjavili, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach“ (Matúš 16:15 – 17).

Ako je zrejmé z Petrovej odpovede a Spasiteľových slov, svedectvo je osobná znalosť duchovnej pravdy získaná zjavením. Svedectvo je dar od Boha a je dostupné pre všetky Jeho deti. Každý, kto úprimne hľadá pravdu, môže získať svedectvo tým, že použije nevyhnutnú trochu viery v Ježiša Krista, aby vyskúšal (pozri Alma 32:27) účinnosť slova (pozri Alma 31:5) a poddal sa

nabádaniu Ducha Svätého (pozri Mosiáš 3:19) a prebudil sa k Bohu (pozri Alma 5:7). Svedectvo prináša väčšiu osobnú zodpovednosť, dáva nášmu životu zmysel a je zdrojom istoty a radosti.

Usilovať o svedectvo a získať ho vyžaduje, aby sme prosili, hľadali a kloпали (pozri Matúš 7:7; 3. Nefi 14:7) s úprimným srdcom, so skutočným zámerom a s vierou v Spasiteľa (pozri Moroni 10:4). Základnými prvkami svedectva je znalosť, že Nebeský Otec žije a že nás miluje, že Ježiš Kristus je náš Spasiteľ a že plnosť evanjelia bola znovuzriadená na zemi v týchto neskorších dňoch.

Až sa obrátiš

Keď Spasiteľ pri Poslednej večeri učil Svojich učeníkov, povedal Petrovi:

„Šimon, Šimon, ajhľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu;

ale ja som prosil za teba, aby tvoja viera nezanikla. A ty časom, až sa obrátiš, utvrdzuj svojich bratov“ (Lukáš 22:31 – 32).

Je zaujímavé, že tento mocný apoštol hovoril s Majstrom a kráčať s Ním, bol svedkom mnohých zázrakov a mal silné svedectvo o Spasiteľovej božskosti. Avšak aj Peter potreboval, aby ho Ježiš dodatočne poučil o schopnosti Ducha Svätého prinášať obrátenie a posvätenie a o tom, že má zodpovednosť slúžiť verne.

Podstata evanjelia Ježiša Krista má za následok základnú a permanentnú zmenu našej skutočnej povahy, ktorá je možná vďaka Spasiteľovmu uzmierneniu. Právě obrátenie prináša zmenu v presvedčení, v srdci aj v živote človeka tým, že dotyčný prijíma vôľu Božiu a podriaďuje sa jej (pozri Skutky 3:19; 3. Nefi 9:20) a zahŕňa vedomý záväzok stať sa nasledovníkom Krista.

Obrátenie je upevnenie, prehĺbenie a rozšírenie základu svedectva. Je to výsledok zjavenia od Boha sprievádzaný individuálnym pokáním, poslušnosťou a usilovnosťou. Každý, kto úprimne hľadá pravdu, sa môže stať obrátený tým, že zažije mocnú zmenu srdca a je duchovne narodený z Boha (pozri Alma 5:12 – 14). Ak prijímame obrady a ak dodržiavame zmluvy spasenia a povýšenia (pozri NaZ 20:25), ak sa tlačíme dopredu so stálosťou v Kristovi (pozri 2. Nefi 31:20) a ak vytrváme vo viere do konca (pozri NaZ 14:7), staneme sa novými stvoreniami v

Kristovi (pozri 2. Korinským 5:17). Obrátenie je obeť nášho vlastného ja, našej lásky a oddanosti, ktorú venujeme Bohu ako výraz vďačnosti za dar svedectva.

Príklady obrátenia v Knihe Mormonovej

Kniha Mormonova je plná inšpirujúcich záznamov o obrátení. Amaleki, potomok Jákobov, povedal: Chcel by som, aby ste prišli ku Kristovi, ktorý je Svätý Izraelský, a podieľali sa na spásе jeho a jeho moci vykúpenia. Áno, poďte k nemu a obetujte celú dušu svoju ako obeť jemu (pozri Omni 1:26).

Vedieť mocou Ducha Svätého, že Ježiš je Kristus, je dôležité a nevyhnutné. Ale prísť úprimne k Nemu a dať celú svoju dušu ako obeť si vyžaduje omnoho viac než len vedieť. Obrátenie si vyžaduje celé naše srdce, celú našu moc, celú našu myseľ a silu (pozri NaZ 4:2).

Ľud kráľa Benjamína odpovedal na jeho učenie zvolaním: Áno, veríme všetkým slovám, ktoré si k nám hovoril; a tiež vieme o ich pravosti a pravdivosti, skrze Ducha Pána Vševládneho, ktorý v nás, alebo v srdci našom, spôsobil mocnú zmenu, takže už nemáme viac sklon činiť zlo, ale činiť dobro neustále (pozri Mosiáš 5:2). Vďaka tomu, že prijali prednesené slová, získali svedectvo o ich pravdivosti a použili vieru v Krista, prišlo u nich k mocnej zmene srdca a mali pevné odhodlanie zdokonaľovať sa a stať sa lepšími.

Obrátení Lamaniti v knihe Helamana sú popisovaní ako tí, ktorí sú na ceste povinnosti svojej a kráčajú pred Bohom v obozretnosti, a snažia sa zachovávať prikázania jeho a ustanovenia jeho, a súdy jeho. . . .

. . . a s neúnavnou usilovnosťou sa usilujú o to, aby mohli priviesť zvyšok bratov svojich k poznaniu pravdy (pozri Helaman 15:5 – 6).

Tieto príklady poukazujú na to, že základnými rysmi obrátenia sú prežitie mocnej zmeny srdca, sklon neustále činiť dobro, snaha ísť dopredu po ceste povinnosti, kráčať rozvážne pred Bohom, dodržiavať prikázania a slúžiť s neúnavnou usilovnosťou. Títo vierou naplnení ľudia sa bez pochybností stali hlboko oddaní Pánovi a Jeho učeniám.

Staňme sa obrátenými

Pre mnohých z nás je obrátenie pokračujúci proces, a nie jednorazová udalosť, ktorá je dôsledkom nejakého silného alebo dramatického zážitku. Riadok po riadku a predpis za predpisom, pozvoľna a takmer neviditeľne sa naše pohnútky, naše myšlienky, naše slová a naše skutky dostávajú do súladu s vôľou Božou. Obrátenie sa k Pánovi si žiada ako vytrvalosť, tak aj trpezlivosť.

Samuel Lamanita opísal päť základných prvkov, z ktorých sa skladá proces obrátenia sa k Pánovi: 1) veriť v učenia a proroctvá svätých prorokov, tak ako sú zaznamenané v písmach, 2) používať vieru v Pána Ježiša Krista, 3) činiť pokánie, 4) prežiť mocnú zmenu srdca a 5) stať sa pevnými a stálymi vo viere (pozri Helaman 15:7 – 8). Toto je vzor, ktorý vedie k obráteniu.

Svedectvo a obrátenie

Svedectvo je začiatkom a nutnou podmienkou v pokračujúcom procese obrátenia. Svedectvo je štartom, a nie konečným cieľom. Silné svedectvo je základom, na ktorom je obrátenie založené.

Svedectvo samotné nie je a nebude dostatočné k tomu, aby nás obrátilo v búrkach temnoty a zla týchto neskorších dní, v ktorých žijeme. Svedectvo je dôležité a nevyhnutné, ale nestačí na to, aby nám poskytlo duchovnú silu a ochranu, ktorú potrebujeme. Niektorí členovia Cirkvi, ktorí mali svedectvo, zakolísali a odpadli. Ich duchovné poznanie a oddanosť nestačili na prekážky, ktorým čelili.

V misionárskej práci synov Mosiášových je zjavené jedno dôležité poučenie týkajúce sa vzťahu medzi svedectvom a obrátením.

Tolko, koľko uverilo, či tolko, koľko bolo privedených k poznaniu pravdy kázaním Ammóna a bratov jeho podľa ducha zjavenia a proroctva, a moci Božej pôsobiacej skrze nich zázraky – áno, . . . akože žije Pán, tolko Lamanitov, koľko uverilo v ich kázanie a bolo obrátených k Pánovi, nikdy neodpadlo.

Lebo sa stali spravodlivým ľuďom; zložili zbrane vzbury svojej, takže už nikdy viac proti Bohu nebojovali. . . .

Teraz, toto sú tí, ktorí boli obrátení k Pánovi (pozri Alma 23:6 – 8).

V týchto veršoch sú opísané dva dôležité prvky: 1) *poznanie pravdy*, ktoré môže byť interpretované ako svedectvo, a 2) *obrátenie sa Pánovi*, ktoré pokladám za obrátenie sa k Spasiteľovi a k Jeho evanjeliu. A tak toto silné spojenie svedectva a obrátenia sa k Pánovi malo za následok pevnosť a neochvejnnosť a zaistilo duchovnú ochranu.

Nikdy neodpadli a odložili zbrane vzbury svojej, takže už nikdy viac proti Bohu nebojovali. Odložiť svoje opatrované zbrane vzbury, ako je napríklad sebeckosť, pýcha a neposlušnosť si žiada viac ako len veriť a vedieť. Tomu, aby sme odložili zbrane vzbury, predchádza pevné presvedčenie, pokora a poddajnosť. Vlastníme vy a ja ešte stále zbrane vzbury, ktoré nám bránia stať sa obrátenými k Pánovi? Ak áno, potom musíme činiť pokánie práve teraz.

Všimnite si, že Lamaniti neboli obrátení k misionárom, ktorí ich učili, ani k vynikajúcim programom Cirkvi. Neboli obrátení k charakterovým vlastnostiam svojich vedúcich ani k tomu, aby zachovávali svoje kultúrne dedičstvo či tradície svojich otcov. Boli obrátení k Pánovi – k Nemu ako k Spasiteľovi a k Jeho božskosti a náuke – a nikdy neodpadli.

Svedectvo je duchovná znalosť pravdy získaná mocou Ducha Svätého. Pokračujúce obrátenie je trvalá oddanosť zjavenej pravde, ktorú sme prijali s ochotným srdcom a zo spravodlivých dôvodov. Poznanie, že evanjelium je pravdivé, je podstatou svedectva. A dôsledná vernosť evanjeliu je podstatou obrátenia. Máme vedieť, že evanjelium je pravdivé a máme byť evanjeliu verní.

Svedectvo, obrátenie a podobenstvo o desiatich pannách

Teraz by som chcel použiť jeden z mnohých možných výkladov podobenstva o desiatich pannách, aby som ozrejnil vzťah medzi svedectvom a obrátením. Desať pánien, z ktorých päť bolo múdrych a päť pochabých, si vzalo lampy a išli naproti ženíchovi. Považujte, prosím, lampy, ktoré mali tieto panny za lampy svedectva. Pochabé panny si vzali lampy svedectva, ale nevzali si so sebou olej. Považujte oný olej za olej obrátenia.

„Tie rozumné si však vzali s lampami [svedectva] aj olej [obrátenia] v nádobách.

Keď ženích meškal, zdriemli všetky a zaspali.

O polnoci nastal krik: Ajhľa ženích, vyjdite mu naproti!
Vtedy prebudili sa všetky panny a pripravovali si lampy [svojho svedectva].

Tu pochabé povedali rozumným: Dajte nám zo svojho oleja [dokonca oleja obrátenia], lebo naše lampy [svedectva sú slabé a] hasnú!

Ale rozumné povedali: Aby potom nestačilo ani nám, ani vám? Chodte radšej k predavačom a kúpte si“ (Matúš 25:4 – 9).

Bolo tých päť múdrych panien sebeckých a neochotných sa podeliť, alebo dali správne najavo, že olej obrátenia sa nedá požičať? Dá sa duchovná sila, ktorá je výsledkom dôslednej poslušnosti prikázaní, venovať niekomu inému? Dá sa poznanie získané usilovným štúdiom písíem a premýšľaním o nich dať tomu, kto to potrebuje? Dá sa pokoj, ktorý evanjelium prináša vernému Svätému neskorších dní, preniesť na toho, kto má problémy s protivenstvami alebo s veľkými ťažkosťami? Jasná odpoveď na každú z týchto otázok znie: Nie.

Tak ako tieto múdre panny správne zdôraznili, každý z nás si musí kúpiť olej sám. Tieto inšpirované ženy nepopisovali obchodnú transakciu, ale zdôrazňovali našu osobnú zodpovednosť za to, aby naša lampa svedectva neustále horela a aby sme získali dostatočnú zásobu oleja obrátenia. Tento drahocenný olej sa získava kvapku po kvapke – riadok za riadkom, predpis za predpisom (pozri 2. Nefi 28:30), trpezlivo a sústavne. Žiadna skratka neexistuje; žiadna príprava na poslednú minútu nie je možná.

A preto buďte verní, vždy sa modliac, majúc lampy svoje pripravené a horiace, a olej pri sebe, aby ste mohli byť pripravení pri príchode Ženícha (pozri NaZ 33:17).

Svedectvo

Sľubujem vám, že keď prideme k poznaniu pravdy a budeme obrátení k Pánovi, zostaneme pevnými a neochvejnými a nikdy neodpadneme. Dychtivo odložíme svoje zbrane vzbury. Budeme požehnaní jasným svetlom zo svojej lampy svedectva a dostatočnou zásobou oleja obrátenia. A tým, že sa každý z nás stane viac obráteným, posilníme svoju rodinu, svojich priateľov aj svojich blízkych. O týchto pravdách svedčím v posvätnom mene Pána Ježiša Krista, amen.

Boh buď s vami, než sa zídeme znova

Prezident Thomas S. Monson

Keď si posolstvá uplynulých dvoch dní vezmeme k srdcu a budeme ich uplatňovať v živote, budeme požehnaní.

Drahí bratia a sestry, dostali sme sa k záveru ďalšej inšpirujúcej generálnej konferencie. Ja osobne som bol duchovne nasýtený a povznesený a viem, že aj vy ste cítili zvláštneho ducha tejto konferencie.

Vyjadrujeme úprimnú vďačnosť všetkým, ktorí sa na nej akokoľvek podieľali. Boli nám nádherným spôsobom odovzdané a znova zdôraznené mnohé pravdy evanjelia. Keď si posolstvá uplynulých dvoch dní vezmeme k srdcu a budeme ich uplatňovať v živote, budeme požehnaní.

Príhovory z tejto konferencie ako vždy vyjdú v nasledovnom čísle časopisov *Ensign* a *Liahona*. Povzbudzujem vás, aby ste si tieto príhovory znova prečítali a aby ste premýšľali o posolstvách, ktoré obsahujú. Z vlastnej skúsenosti viem, že z týchto inšpirovaných kázaní získam ešte viac, keď ich študujem do hĺbky.

Vysielanie tejto konferencie malo nebývať rozsah naprieč kontinentmi a oceánmi k ľuďom po celej zemi. Napriek tomu, že sme od vás veľmi ďaleko, cítime vášho ducha a vašu oddanosť a posielame vám pozdravy a vyjadrujeme vám vďačnosť.

Dovoľte mi, aby som našim bratom, ktorí boli na tejto konferencii uvoľnení, vyjadril od nás všetkých vreľé poďakovanie

za mnoho rokov ich oddanej služby. Tých, ktorí boli vďaka ich prínosu pre dielo Pána požehnaní je nespočítateľne veľa.

Bratia a sestry, nedávno som oslávil svoje 85. narodeniny a som vďačný za každý rok, ktorý mi Pán vyhradil. Keď premýšľam o svojich životných zážitkoch, ďakujem Pánovi za Jeho mnohé požehnanie. Ako som už povedal dnes ráno vo svojom poslanstve, cítim, ako Jeho ruka riadi moje úsilie, zatiaľ čo sa úprimne snažím slúžiť Jemu a vám všetkým.

Úrad prezidenta Cirkvi je náročný. Som veľmi vďačný za svojich dvoch radcov, ktorí slúžia po mojom boku a sú vždy ochotní a mimoriadne schopní pomáhať v práci, ktorá k Prvému predsedníctvu patrí. Vyjadrujem tiež vďačnosť všetkým šlachetným mužom, ktorí tvoria Kvórum dvanástich apoštolov. Neúnavne pracujú v Majstrovej veci s členmi kvór Sedemdesiatnikov, ktorí im poskytujú inšpirovanú pomoc.

Chcem tiež pochváliť vás, bratia a sestry, nech už ste kdekoľvek, za všetko to, čo robíte vo svojom zbere či pobočke a vo svojom kole alebo okrsku. Tým, že ochotne vykonávate povolania, o ktoré ste požiadaní, pomáhate budovať kráľovstvo Božie na zemi.

Kiež sa o seba navzájom staráme a pomáhame si v dobe potreby. Nekritizujme a nesúdme, ale buďme tolerantní a vždy napodobňujme príklad Spasiteľovej milujúcej láskavosti. Kiež by sme si týmto spôsobom vzájomne ochotne slúžili. Kiež by sme sa modlili o inšpiráciu, aby sme poznali potreby tých, ktorí sú okolo nás, a potom išli vpred a pomáhali.

Buďme na svojej ceste životom dobrej mysle. Aj keď je doba, v ktorej žijeme, stále nebezpečnejšia, Pán nás miluje a stará sa o nás. Stojí vždy pri nás, pokiaľ robíme to, čo je správne. Pomôže nám, keď to budeme potrebovať. Do života nám prichádzajú ťažkosti a problémy, ktoré sme neočakávali a ktoré by sme si sami nikdy nevybrali. Nikto z nás nie je imúnny. Cieľom smrteľnosti je učiť sa a rásť, aby sme boli viac takými ako je Otec a často sa toho naučíme najviac práve v období ťažkostí, aj keď tieto lekcie bývajú bolestivé. Náš život tiež môže byť naplnený radosťou, pokiaľ nasledujeme učenia evanjelia Ježiša Krista.

Pán nás nabáda: „[Buďte dobrej mysle]; ja som premohol svet.“¹ Toto poznanie nám má do života vnášať veľké šťastie. Pán

pre nás žil, a tiež pre nás zomrel. Zaplatil za naše hriechy. Kiež vždy napodobňujeme Jeho príklad. Kiež Mu vždy prejavujeme veľkú vďačnosť tým, že prijmemo Jeho obeť a budeme žiť tak, aby sme si zaslúžili vrátiť sa jedného dňa k Nemu a žiť s Ním.

Tak ako som povedal už na predchádzajúcich konferenciách, ďakujem vám za vaše modlitby v môj prospech. Potrebujem ich; cítim ich. My, generálne authority, tiež pamätáme na vás a modlíme sa o to, aby ste získali tie najvyberanejšie požehnania nášho Nebeského Otca.

Teraz, milovaní bratia a sestry, sa na šesť mesiacov rozlúčime. Kiež je Boh s vami, než sa zídeme znova. V mene nášho Spasiteľa a Vykupiteľa, dokonca Ježiša Krista, amen.

Poznámka

1. Ján 16:33.

Je viera v uzmierenie Ježiša Krista vpísaná do nášho srdca?

Linda K. Burtonová

Generálna prezidentka Združenia pomoci

Uzatváranie zmlúv, ich dodržiavanie a radovanie sa z nich bude dôkazom toho, že uzmierenie Ježiša Krista je skutočne vpísané do nášho srdca.

Moje milované sestry, keď som v posledných mesiacoch premýšľala o tejto náročnej zodpovednosti, premýšľala som o vás vo svojej mysli, i vo svojom srdci. I keď sa necítim byť schopná niesť zodpovednosť, ktorá bola na mňa vložená, viem, že to povolanie prišlo od Pána skrze Jeho vyvoleného proroka, a to mi nateraz stačí. Písma učia, že či už je to Pánovým hlasom, alebo hlasom Jeho služobníkov, to je to isté.¹

Jedným zo vzácných darov, ktoré sú spojené s týmto povolaním je uistenie, že Nebeský Otec miluje všetky Svoje dcéry. Cítim Jeho lásku ku každej z nás!

Rovnako ako vy, aj ja mám rada písma! V Jeremiášovi sa nachádza verš, ktorý je veľmi drahý môjmu srdcu. Jeremiáš žil v nepokojnej dobe a na nepokojnom mieste, ale Pán mu umožnil, aby videl obdobie nádeje počas zhromaždenia Izraela v neskorších dňoch² – našu dobu. Jeremiáš prorokoval:

„Po oných dňoch – znie výrok Hospodinov: Svoj zákon vložím do ich vnútra a *vpíšem im ho do srdca*; ja budem ich Bohom a oni budú mojim ľuďom. . . .

. . . Lebo všetci ma budú poznať, od najmenšieho až po najväčšieho – znie výrok Hospodinov – lebo im odpustím ich viny a na ich hriech si už nespomeniem.“³

My sme tí ľudia, ktorých videl Jeremiáš. Pozvali sme Pána, aby vpísal zákon, alebo náuku, do nášho srdca? Veríme tomu, že odpustenie dostupné skrze uzmiernenie, o ktorom hovorí Jeremiáš, sa vzťahuje na nás osobne?

Pred niekoľkými rokmi sa Starší Jeffrey R. Holland podelil o svoje pocity ohľadom hlboko zakorenenej viery pionierov, ktorí si razili cestu do Salt Lake Valley, dokonca i potom, ako ich deti zomreli. Povedal: „Nerobili to preto, lebo to bolo v programe, nerobili to preto, aby mali spoločnosť, robili to preto, lebo viera v evanjelium Ježiša Krista bola v ich duši; bola v špiku ich kostí.“

S nehou v hlase povedal:

„Len vďaka tomu mohli matky pochovať [svoje deti] v drevenej skrinke na chlieb a pokračovať ďalej, hovoriac: ‚Zaslúbená krajina je niekde tam. Ideme ďalej až do údolia.‘

Mohli povedať, že to všetko pre zmluvy, náuku, vieru, zjavenie a ducha.“

Zakončil týmito hlbokými, podnecujúcimi slovami: „Ak si toto môžeme udržať v našich rodinách a v Cirkvi, veľa ostatných vecí sa stane samo od seba. A možno veľa ostatných vecí takpovediac spadne z voza, prestanú byť pre nás dôležité. Hovorí sa, že tie ručné vozíky mohli odvieť iba určité množstvo. Rovnako ako sa museli naši predkovia rozhodnúť, čo si vezmú, možno nás 21. storočie prinúti rozhodnúť sa: ‚Čo si do toho ručného vozíka dáme my?‘ A to je podstatou našej duše; je to hlboko v špiku našich kostí.“⁴ Alebo, povedané iným spôsobom, to je to, čo je *vpísané do nášho srdca!*

Ako nové predsedníctvo Združenia pomoci sme naliehavo žiadali Pána, aby sme zistili, ktoré nevyhnutné veci by On chcel, aby sme si naložili na ručný vozík Združenia pomoci, aby sme pokračovali v napredovaní Jeho diela. Cítili sme, že Nebeský Otec by najprv chcel, aby sme pomohli Jeho milovaným dcéram porozumieť náuke uzmiernenia Ježiša Krista. Vieme, že ak tak učiníme, naša viera porastie, a rovnako aj naša túžba žiť spravodlivo. Po druhé, keď sme premýšľali nad rozhodujúcou potrebou posilniť rodiny a domovy, cítili sme, že Pán by chcel,

aby sme povzbudili Jeho milované dcéry, aby s radosťou priľnuli k svojim zmluvám. Keď sa dodržiavajú zmluvy, rodiny sú posilnené. A nakoniec, cítime, že by chcel, aby sme pracovali v jednote s ostatnými pomocnými organizáciami a s našimi kňazskými vedúcimi, usilujúc sa vyhľadávať a pomáhať tým, ktorí sú v núdzi, aby postupovali ďalej po ceste. Je našou vrúcnou modlitbou, aby každá z nás otvorila svoje srdce a nechala Pána, nech tam vyryje náuky uzmierenia, zmluvy a jednotu.

Ako môžeme očakávať, že môžeme posilniť rodiny alebo pomôcť ostatným, ak my sami nemáme vo svojom srdci vpísanú hlbokú a trvalú vieru v Ježiša Krista a v Jeho nekonečné uzmierenie? Dnes večer by som sa s vami chcela podeliť o tri zásady uzmierenia, ktoré, ak sú vpísané do nášho srdca, zvýšia našu vieru v Ježiša Krista. Nádejam sa, že porozumenie týchto zásad požehná každú z nás, či už sme v Cirkvi nové alebo sme dlhoročné členky.

Zásada 1: „Všetko, čo je na živote nespravodlivé môže byť dané do poriadku prostredníctvom uzmierenia Ježiša Krista.“⁵

Spolu s vami nesieme svedectvo o uzmiernení nášho Spasiteľa, Ježiša Krista. Naše svedectvá, rovnako ako vaše, sú vpísané v našom srdci, keď čelíme rozmanitým výzvam a nepriazni, ktoré pomáhajú našej duši rásť. Tieto výzvy sa bez porozumenia dokonalého plánu šťastia Nebeského Otca a Spasiteľovho uzmierenia ako ústredného prvku tohto plánu môžu zdať nespravodlivé. My všetci si spravodlivo medzi sebou delíme životné strasti. Ale vo vernom srdci je vpísané: „Všetko, čo je na živote nespravodlivé môže byť dané do poriadku prostredníctvom uzmierenia Ježiša Krista.“

Prečo Pán pripustí, aby sme v tomto živote zakúsili trápenie a protivenstvo? Jednoducho povedané, je to súčasť plánu pre náš rast a pokrok! „Jasali“⁶ sme, keď sme sa dozvedeli, že budeme mať možnosť prísť na zem, aby sme zakúsili smrteľnosť. Starší Dallin H. Oaks učil: „Naše potrebné obrátenie často ľahšie dosiahneme vtedy, keď zažívame utrpenie a protivenstvo, než vtedy, keď žijeme v pokoji a pohodlí.“⁷

Túto pravdu dokazuje príklad vernej sestry - pionierky. Mary Lois Walkerová sa v sedemnástich rokoch v St. Louis v Missouri

vydala za Johna T. Morrisa. V roku 1853 spolu s ostatnými Svätými prekročili pláne a do Salt Lake Valley sa dostali krátko po svojom prvom výročí. Na svojej púti trpeli rovnakou núdzou ako ostatní Svätí. Ale ich utrpenia a protivenstvo neskončilo príchodom do Salt Lake Valley. Nasledujúci rok si Mary, ktorej bolo devätnásť, zapísala: „Narodil sa nám syn. . . . Jeden večer, keď mal dva či tri mesiace, . . . mi niečo pošepkalo: ‚Prídeš o toto bábätko.‘“

Počas zimy sa jeho stav zhoršoval. „Robili sme všetko, čo sme mohli, . . . ale bábätko sa malo stále horšie a horšie . . . druhého februára zomrel . . . a tak som vypila horký kalich rozlúčky so svojim vlastným telom a krvou.“ Ale jej trápenia sa ešte neskončili. Maryin manžel tiež ochorel a zomrel tri týždne po ich synovi.

Mary si zapísala: „A tak som, ešte ani nie dvadsaťročná, prišla počas krátkych dvadsiatich dní o manžela i o svoje jediné dieťa, v cudzej krajine vzdialenej stovky míľ od svojej rodiny, a predou mnou sa týčila hora problémov . . . a želala som si, aby som tiež mohla zomrieť a pripojiť sa tak k svojim milovaným.“

Ďalej pokračuje: „V jeden nedeľný večer som išla na prechádzku so svojim priateľom. . . . Pripomenulo mi to, že mi chýba môj manžel a cítila som sa veľmi osamelá, a keď som sa horko rozplakala, videla som, ako keby vo svojej mysli, strmý kopec života, na ktorý musím vystúpiť, a veľmi silne som cítila, že je to tak. Upadla som do hlbokkej depresie, lebo nepriateľ presne vie, kedy má zaútočiť, *ale náš [Spasiteľ Ježiš Kristus] má moc zachrániť*. S Otcovou pomocou som bola schopná bojovať proti všetkým tým silám, ktoré, ako sa zdalo, boli v tom čase proti mne namierené.“⁸

Mary sa v útloveku devätnástich rokov naučila, že uzmiernenie nám poskytuje uistenie, že všetky veci, ktoré sú v tomto živote nespravodlivé, budú napravené – dokonca i ten najhlbší zármutok.

Zásada 2: V uzmiernení je moc, ktorá nám umožňuje prekonať prirodzeného muža či ženu a stať sa pravým učeníkom Ježiša Krista.⁹

Je tu spôsob, ktorým zistíme, či sme sa naučili náuku alebo zásadu evanjelia. Je to vtedy, keď sme schopní učiť náuku alebo

zásadu takým spôsobom, že tomu môže porozumieť aj dieťa. Hodnotným zdrojom toho, ako učiť deti porozumieť uzmierneniu je podobenstvo, ktoré sa nachádza v lekcii Primáriek. Možno nám to pomôže pri výučbe svojich vlastných detí, vnukov alebo priateľov inej viery, ktorí túžia porozumieť tejto najdôležitejšej náuke.

„Žena, ktorá išla popri ceste spadla do jamy takej hlbokaj, že sa nemohla vyškríabať von. Nech robila čokoľvek, sama sa odtiaľ nevedela dostať. Volala o pomoc a veľmi sa potešila, keď ju začul láskavý okoloidúci a spustil jej dole rebrík. To jej umožnilo, aby sa vyškríabala von z jamy a opäť získala slobodu.

My sme ako tá žena v jame. Keď hrešíme, je to ako keby sme spadli do jamy a nemôžeme sa sami vyškríabať von. Nebeský Otec, rovnako ako láskavý okoloidúci, ktorý začul ženino volanie o pomoc, nám poslal Svojho Jednorodného Syna, aby nám poskytol prostriedky na záchranu. Uzmiernenie Ježiša Krista je ako spustený rebrík do jamy; poskytuje nám prostriedky na to, aby sme sa vyškríabali hore.“¹⁰ Ale Spasiteľ robí oveľa viac než spustí rebrík, On „zide dole do jamy a naučí nás, ako použiť rebrík na to, aby sme sa mohli zachrániť“¹¹. „Rovnako ako sa musela tá žena v jame vyškríabať po rebríku, my musíme činiť pokánie zo svojich hriechov a poslúchať zásady a obrady evanjelia, aby sme sa vyškríabali zo svojej jamy a umožnili uzmierneniu, aby pracovalo v našom živote. Potom, po všetkom tom, čo my môžeme urobiť, uzmiernenie spôsobí, že je pre nás možné stať sa hodnými, aby sme sa mohli vrátiť do prítomnosti Nebeského Otca.“¹²

Nedávno som mala tú výsadu stretnúť sa v Čile s pionierkou dnešnej doby, s milovanou dcérou Božou a nedávno obrátenou do Cirkvi. Je slobodnou matkou s dvomi malými synmi. Skrže moc uzmiernenia bola schopná nechať svoju minulosť za sebou a teraz sa úprimne snaží stať sa pravou učeníčkou Ježiša Krista. Keď som o nej premýšľala, prišla mi na myseľ zásada, ktorú učil Starší David A. Bednar: „Jedna vec je zistiť, že Ježiš Kristus prišiel na zem, aby pre nás *zomrel* – toto je zásadná a základná Kristova náuka. Ale tiež musíme byť vďační za to, že Pán, skrže Svoje uzmiernenie a moc Duchu Svätého, v nás túži *žiť* – nielen aby nás viedol, ale tiež aby nás posilnil.“¹³

Keď sme spolu s touto sestrou z Čile hovorili o tom, ako zostať na tej ceste, ktorá vedie k večnému životu, nadšene ma uistila, že sa rozhodla, že bude kráčať po onej ceste. Po väčšinu svojho života kráčala mimo cesty a prehlásila, že neexistuje nič „tam vonku“, čo by si želala, aby sa vrátilo opäť do jej života. Oprávňujúca moc uzmierenia žije v jej vnútri. Je vpísaná do jej srdca.

Oná moc nás oprávňuje nielen na to, aby sme sa vyškriabali von z jamy, ale tiež nám poskytuje moc na to, aby sme postupovali po úzkej a tesnej ceste vedúcej naspäť do prítomnosti nášho Nebeského Otca.

Zásada 3: Uzmiernenie je najväčším dôkazom Otcovej lásky k Jeho deťom.

Mali by sme premýšľať nad touto povzbudzujúcou myšlienkou od Staršieho Oaksa: „Zamyslite sa nad tým, ako muselo zarmútiť nášho Nebeského Otca to, že poslal Svojho Syna, aby znášal nepredstaviteľné utrpenie za naše hriechy. To je najväčším dôkazom jeho lásky ku každému z nás!“¹⁴

Oný najvyšší skutok lásky by mal primäť každú z nás, aby sme pokľakli v úprimnej modlitbe a aby sme poďakovali Nebeskému Otcovi za to, že nás má rád tak veľmi, že poslal Svojho Jednorodného a dokonalého Syna, aby trpel za naše hriechy, trápenia a za všetko, čo sa nám v našich životoch zdá nespravodlivé.

Pamätáte sa na tú ženu, o ktorej nedávno hovoril prezident Dieter F. Uchtdorf? Povedal: „Jedna žena, ktorá po mnoho rokov zakúšala skúšky a utrpenie so slzami v očiach, povedala: ‚Uvedomila som si, že som ako stará 20 dolárová bankovka – pokrčená, potrhaná, špinavá, hrubo používaná a ošúchaná. Ale stále som 20 dolárová bankovka. Mám určitú hodnotu. Aj keď tak možno nevyzerám a aj keď som potrhaná a používaná, mám stále plnú hodnotu 20 dolárov.‘“¹⁵

Táto žena vie, že je milovanou dcérou svojho Nebeského Otca a že je pre Neho dostatočne hodná na to, aby poslal Svojho Syna, aby vykonal uzmiernenie za ňu ako za jednotlivca. Každá sestra v Cirkvi by mala vedieť to, čo vie táto žena – že je milovanou dcérou Božou. Ako vedomie toho, akú máme pre Neho hodnotu zmení to, ako dodržiavame svoje zmluvy? Ako vedomie toho,

akú máme pre Nehu hodnotu vplýva na našu túžbu slúžiť ostatným? Ako vedomie toho, akú máme pre Nehu hodnotu zvýši našu túžbu pomôcť tým, ktorí sú v núdzi, aby porozumeli uzmierneniu tak ako my – v celej hĺbke? Keď má každá z nás vpísanú náuku uzmiernenia hlboko do svojho srdca, potom sa začneme stávať tými ľuďmi, akými Pán chce, aby sme boli, keď opäť príde. Spozná nás ako Svojich pravých učeníkov.

Kiež uzmiernenie Ježiša Krista spôsobí „mocnú zmenu“, ktorá bude vpísaná do nášho srdca.¹⁶ Keď si uvedomíme túto náuku, hlásanú anjelom Božím ako radostné zvesti veľkej radosti¹⁷, sľubujem vám, že sa budeme cítiť tak isto ako sa cítil ľud kráľa Benjamína. Potom, ako sa mocne modlili o to, aby bolo uzmiernenie uplatnené v ich životoch, boli naplnení radosťou¹⁸ a boli ochotní vstúpiť do zmluvy s Bohom, činiť Jeho vôľu a byť poslušní Jeho prikázaniam vo všetkých veciach¹⁹. Uzatváranie zmlúv, ich dodržiavanie a radovanie sa z nich bude dôkazom toho, že je uzmiernenie Ježiša Krista skutočne vpísané do nášho srdca. Sestry, prosím, zapamätajte si tieto tri zásady.

1. „Všetko, čo je na živote nespravodlivé môže byť dané do poriadku prostredníctvom uzmiernenia Ježiša Krista.“²⁰
2. V uzmiernení je moc, ktorá nám umožňuje prekonať prirodzeného muža či ženu a stať sa pravým učeníkom Ježiša Krista.²¹
3. Uzmiernenie je najväčším dôkazom Otcovej lásky k Jeho deťom.²²

„Po oných dňoch – znie výrok Hospodinov: Svoj zákon vložím do ich vnútra a *vpíšem im ho do srdca*; ja budem ich a oni budú mojím ľudom.“²³ Vyzývam nás, poprosme Pána, aby nám vpísal tieto zásady uzmiernenia do nášho srdca. Svedčím o tom, že sú pravdivé. V mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1 Pozri NaZ 1:38.

2 *Old Testament: Gospel Doctrine Teacher's Manual* (2001), 198.

3 Jeremiáš 31:33 – 34; zvýraznenie pridané.

4 Jeffrey R. Holland, „Roundtable Discussion“, *Worldwide Leadership Training Meeting*, 9. februára 2008, 28.

5 *Kážte Moje evanjelium: Sprievodca misionárskou službou* (2004), 52.

- 6 Jób 38:7.
- 7 Dallin H. Oaks, „The Challenge to Become“, *Liahona*, január 2001, 42.
- 8 Autobiografia Mary Lois Walker Morrisovej (kópia vo vlastníctve Lindy Kjar Burtonovej).
- 9 Pozri David A. Bednar, „The Atonement and the Journey of Mortality“, *Liahona*, apríl 2012, 12 – 19.
- 10 *Primary 7: New Testament* (1997), 104.
- 11 Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, zozbieral Bruce R. McConkie, 3. diel (1954 – 1956), 1:123.
- 12 *Primary 7*, 104.
- 13 David A. Bednar, *Liahona*, apríl 2012, 14.
- 14 Dallin H. Oaks, „Láska a zákon“, *Generálna konferencia*, 33.
- 15 Dieter F. Uchtdorf, „Vy ste moje ruky“, *Generálna konferencia*, 87.
- 16 Pozri Alma 5:12 – 14.
- 17 Pozri Mosiáš 3:3.
- 18 Pozri Mosiáš 4:1 – 3.
- 19 Pozri Mosiáš 5:2 – 5.
- 20 *Kážte Moje evanjelium*, 52.
- 21 Pozri David A. Bednar, *Liahona*, apríl 2012, 12 – 19.
- 22 Pozri Dallin H. Oaks, *Generálna konferencia*, 33.
- 23 Jeremiáš 31:33; zvýraznenie pridané.

Plnšie sa prebudíte k svojej povinnosti

Carole M. Stephensová

Prvá radkyňa v generálnom predsedníctve Združenia pomoci

Musíme sa prebudiť k svojej povinnosti a pokračovať s vierou, keď sa naťahujeme k utešujúcej, posilňujúcej, oprávňujúcej a uzdravujúcej moci uzmierenia.

Potom, ako som bola povolaná do generálneho predsedníctva Združenia pomoci, pocítila som túžbu zistiť viac o ženách, ktoré slúžili predo mnou. Zapôsobili na mňa učenia sestry Ziny D. Youngovej, prvej radkyne v druhom generálnom predsedníctve Združenia pomoci. Povedala: „Sestry, mali by sme sa plnšie prebudiť k svojej povinnosti.“¹ Premýšľala som nad slovami *prebudiť sa a povinnosť*, a tak som ďalej hľadala v písmach.

Pavol v Novom zákone učil Svätých tej doby:

„Je už čas prebudiť sa zo sna. Lebo teraz je nám spasenie bližšie . . .

Noc pokročila, deň sa priblížil. . . oblečme sa do výzbroje svetla.“²

Alma v Knihe Mormonovej učí svoj ľud posvätné povinnosti tých, ktorí vstúpia do zmluvy s Bohom:

A teraz, ak si prajete prísť do stáda Božieho a byť nazývaní ľuďom jeho, a ste ochotní niešť si navzájom bremená svoje, aby boli ľahké;

Áno, a ste ochotní žialiť s tými, ktorí žialia; áno, a utešovať tých, ktorí útechu potrebujú, a stáť ako svedkovia Boží vo všetkých dobách a vo všetkých veciach, a na všetkých miestach.

. . .

Teraz, hovorím vám, ak je toto prianie srdca vášho, čo máte proti tomu, aby ste boli pokrstení v mene Pánovom na svedectvo

pred ním, že ste vstúpili do zmluvy s ním, že mu budete slúžiť a zachovávať prikázania jeho, aby na vás mohol hojnejšie vylievať Ducha svojho?

A teraz, keď ľudia počuli slová tieto, s radosťou tleskali a zvolali: Toto je prianie srdca nášho.³

Prehlásenie sestry Youngovej a tieto verše ma primáli, aby som uvažovala nad „povinnosťami“, ku ktorým by sme sa mali prebudiť v našej dobe.

Keď sme pokrstení, vstupujeme do zmluvy. Starší Robert D. Hales učil: „Keď uzatvárame a dodržiavame zmluvy, opúšťame svet a vstupujeme do kráľovstva Božieho.“⁴

Meníme sa. Inak vyzeráme a aj inak konáme. Veci, ktoré počúvame, čítame a hovoríme sú iné a aj to, čo si obliekame je iné, pretože sme sa stali dcérami Božími a sme s Ním zviazané zmluvou.

Keď sme pokrstení, obdržíme dar Ducha Svätého, právo mať so sebou neustály vplyv člena Božstva, aby nás viedol, utešil a ochránil. Varuje nás, keď sme pokúšaní, aby sme opustili svoje zmluvy a vrátili sa do sveta. Prezident Boyd K. Packer učí, že nikto z nás „nikdy neurobil vážnu chybu bez toho, aby ho najprv nevarovalo nabádanie Ducha Svätého“⁵.

Na to, aby sme obdržali tento dar a aby sme mali vždy so sebou Ducha musíme byť spôsobilé a ostražité, keď skúmame stav svojho srdca. Je naše srdce poddajné? Máme pokorné srdce, nežné srdce, srdce, ktoré sa chce učiť? Alebo sa naše srdce stáva pozvoľna zatvrdené, keď dovoľíme príliš hlasnému hluku sveta, aby nás odvedol od jemných nabádaní, ktoré istotne prichádzajú od Ducha?

Keď sme pokrstené, naše srdce sa zmení a prebudí sa k Bohu. Kým sme na našej ceste v smrteľnosti, musíme sa samy seba pravidelne pýtať: Ak som zakúsila zmenu srdca, . . . môžem sa tak cítiť teraz?⁶ A ak nie, potom prečo nie?

Mnohí z prvých Svätých zakúsili túto mocnú zmenu srdca.⁷ Prebudilo ich to k tomu, aby obdržali chrámové požehnanie, ktoré ich posilnilo v ich povinnostiach. Prví Svätí v Nauvoe chodili „do chrámu celý deň a do neskorej noci“⁸, aby obdržali obrady a uzatvorili zmluvy predtým, než sa vydali na cestu na západ.

Sarah Richová, sestra zo Združenia pomoci v Nauvoo, povedala: „V chráme Pána sme obdržali mnohé požehnanía, ktoré nám spôsobovali radosť a útechu vo všetkom súžení, ktoré sme podstúpili a toto nám dodávalo vieru v Boha, vďaka, že On nás bude viesť a podporovať na tejto nepoznanej ceste, ktorá bola pred nami.“⁹

So srdcom zmeneným skrze vieru v Spasiteľa sa spoliehali na moc Jeho uzmierenia. Hlboko vo svojom srdci spoznali, že existuje jeden – Spasiteľ – kto rozumie ich osobnej nepriazni, pretože to za nich vytrpel v Getsemanskej záhrade a na kríži. Cítil ich strach, ich pochybnosti, ich bolesť a ich osamelosť. Vytrpel ich smútky, ich prenasledovanie, ich hlad, ich vyčerpanosť a ich stratu. A preto, že vytrpel všetky tieto veci, mohol im povedať: „Podďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení; ja vám dám odpočinutie!“¹⁰

A ony prišli. Uverili a nasledovali proroka. Vedeli, že cesta bude dlhá a ich povinnosť ťažká. Vedeli, že si to bude vyžadovať obeť, ale zachovali si vieru a priľnuli k svojim zmluvám, boli duchovne pripravené.

Skupina Svätých, predtým než opustili Nauvoo, napísala odkaz v zhromažďovacej sále v chráme, ktorý boli nútení opustiť. Píše sa tam: „Pán zhliadol na našu obeť: nasledujte nás.“¹¹

Nedávno som sa zúčastnila na pionierskej výprave s mladými mužmi a mladými ženami z nášho zboru. Každé ráno som sa pýtala samej seba: „Čo je moja obeť? Ako ich môžem nasledovať?“

Druhý deň našej výpravy sme už ťahali svoje ručné vozíky trinásť kilometrov, keď sme prišli na miesto, ktoré sa volá „ženský úsek“. Muži a ženy sa rozdelili a muži odišli popredu na kopec. Keď sme začali ťahať svoje ručné vozíky, pozrela som sa na našich bratov v kňazstve, starých i mladých, ktorí stáli na oboch stranách cesty, klobúky v rukách na znak úcty k ženám.

Zo začiatku bola cesta ľahká, ale čoskoro sme sa dostali do hlbokého piesku a kopec začal byť veľmi strmý. Sklonila som hlavu a ťahala som zo všetkých síl, keď som pocítila, že sa vozík trhol vpred a keď som vzhliadla hore, uvidela som Lexi, jednu z mladých žien a moju susedku. Už vytiahla svoj ručný vozík na vrchol a keď uvidela, že potrebujeme pomoc, rozbehla sa naspäť.

Keď sme prišli až na vrchol, veľmi som sa chcela rozbehnúť späť a pomôcť ostatným, ktorí išli za mnou, ale ledva som dýchala a moje srdce bilo tak rýchlo, že mi zopárkrát prišli na myseľ slová *srdcový infarkt!* S vďačnosťou som sa dívala na to, ako ostatné mladé ženy pustili svoje vozíky a rozbehli sa na pomoc.

Keď sme všetky prišli na vrchol, mali sme pár minút na to, aby sme si zapísali svoje pocity do denníka. Ja som si zapísala toto: „Nepripravila som sa príliš dobre po fyzickej stránke, a tak som nemala dosť sily pomôcť ostatným. Asi už nikdy nebudem musieť ťahať vozík, ale už nikdy nechcem dopustiť, aby moje sestry duchovne klesli, nikdy!“

Bola to posvätná skúsenosť, ktorá ma duchovne prebudila k mojim povinnostiam, ktoré mám voči svojej rodine a ostatným. Počas celej našej výpravy som premýšľala nad tým, čo som sa naučila.

Po prvé, naučila som sa veľa o svojich sestrách, o tých, ktoré samé *ťahali* ručné vozíky a o tých, ktoré *aj dnes stále* ťahajú svoje ručné vozíky samé. Približne dvadsať percent žien v týchto prvých výpravách ručných vozíkov bolo osamotených aspoň na kúsok cesty. Tieto ženy boli slobodné, rozvedené alebo ovdovené. Mnohé boli slobodné matky.¹² Všetky ťahali spolu – dcéry zmluvy, mladé i staré, z rozličných pomerov, na rovnakej ceste, s rovnakým cieľom.

Tie, ktoré sa rozbehli pomôcť sestram v núde mi pripomenuli záchranárov, tých čo sú vidieť, i tých, čo sú neviditeľní, ktorí si rýchlo všimnú, čo potrebujeme a konajú.

Premýšľam nad Pánovými slovami: Pôjdem pred vašou tvárou. Budem po vašej pravici a po vašej ľavici, a Duch môj bude v srdci vašom, a anjeli moji okolo vás, aby vás podopierali.¹³

Po oboch stranách cesty stáli verní, poslušní muži, ktorí dodržiavajú zmluvy. Ich kňazská moc – moc Božia, ktorá sa používa na požehnanie všetkých Jeho detí – nás pozdvihovala, posilňovala a podporovala. Boli pripomienkou toho, že nikdy nie sme samy. Keď dodržiavame svoje zmluvy, môžeme mať túto moc stále so sebou.

Premýšľala som nad mužmi, ktorí boli odlúčení od svojich rodín, a tie tak museli ťahať svoje ručné vozíky samy. Mnohí mužovia po ceste zomreli. Niektorí synovia zostali vo svojej

rodnej krajine, aby slúžili na misii. Niektorí odišli už skôr, aby sa pripravili na príchod svojej rodiny do Salt Lake Valley. Niektorí mužovia chýbali zo svojej vlastnej vôle, lebo sa rozhodli nedodržiavať svoje zmluvy.

Mnohí aj dnes, rovnako ako tí, ktorí ich predošli, žijú v pomeroch, ktoré nie sú ideálne. Učíme sa ďalej o ideáli a usilujeme oň, lebo vieme, že neustála snaha nás udrží v pohybe na ceste a pripraví nás na príležitosti, kedy budeme môcť obdržať všetky prisľúbené požehnaní, keď „očakáva[me] Hospodina“¹⁴.

Každý z nás vo svojom živote zakúsil, a aj naďalej bude zakúšať protivenstvo. Tento smrteľný život je dobou skúšky a my budeme neustále mať príležitosti na to, aby sme použili svoju slobodnú vôľu, aby sme sa rozhodli, čo sa naučíme z protivenstva, ktoré určite príde.

Ako dcéry Božie kráčame po ceste s vierou, pretože, ako učil prezident Thomas S. Monson, rozumieme tomuto: „Spásne obrady prijímané v chráme, ktoré nám umožňujú jedného dňa sa vrátiť k Nebeskému Otcovi vo večnom rodinnom zväzku a byť obdarení požehnaniami a mocou z výsosti stoja za každú obeť a za každú námahu.“¹⁵

Nestačí len byť na ceste, musíme sa prebudiť k svojej povinnosti a pokračovať s vierou, keď sa naťahujeme k utešujúcej, posilňujúcej, oprávňujúcej a uzdravujúcej moci uzmierenia.

Sestry, mám vás rada. Mnohé z vás nepoznám osobne, ale viem, *kto* ste! Sme dcéry v Jeho kráľovstve, ktoré dodržiavajú zmluvy, a skrze tie zmluvy sme obdarované mocou a pripravené konať svoju povinnosť.

Združenie pomoci pripravuje ženy na požehnanie večného života tým, že nás duchovne prebúdza, aby sme zvýšili vieru a osobnú spravodlivosť. Začnime od seba. Začnime tam, kde sme. Začnime teraz. Keď sme duchovne prebudené, budeme lepšie schopné posilňovať rodiny a domovy a pomáhať druhým.

Toto je dielo spásy a posilňujúca a oprávňujúca moc uzmierenia ho robí možným. Prebudte sa a buďte tými, kto sme. Prebudte sa k svojej povinnosti Sme dcéry nášho Nebeského Otca, ktorý nás miluje. O tom svedčím v mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

- 1 Zina D. Youngová, vo *Woman's Exponent*, 15. októbra 1877, 74.
- 2 Rímskym 13:11 – 12.
- 3 Pozri Mosiáš 18:8 – 11.
- 4 Robert D. Hales, „Modesty: Reverence for the Lord“, *Liahona*, august 2008, 21.
- 5 Boyd K Packer, „How to Survive in Enemy Territory“, *Liahona*, október 2012, 35.
- 6 Pozri Alma 5:26.
- 7 Pozri Alma 5:14.
- 8 *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 29.
- 9 Sarah Richová, v *Daughters in My Kingdom*, 30.
- 10 Matúš 11:28.
- 11 V *Daughters in My Kingdom*, 30.
- 12 Rešerš spravila Jolene S. Allphinová z príbehov a súpisov spoločnosti; pozri *Tell My Story, Too*, 8. vyd. (2012).
- 13 Pozri NaZ 84:88.
- 14 Izaiáš 40:31.
- 15 Thomas S. Monson, „Svätý chrám – maják svetu“, *Generálna konferencia*, 106.

Pán na vás nezabudol

Linda S. Reevesová

Druhá radkyňa v generálnom predsedníctve Združenia pomoci

Náš Nebeský Otec a náš Spasiteľ, Ježiš Kristus, nás poznajú a milujú nás. . . . Môžeme počas nášho utrpenia cítiť Ich lásku a súcitiť.

Keď sme sa stretávali so sestrami po celom svete, boli sme užasnuté silou vašich svedectiev. Veľa z vás je prvou či druhou generáciou členov Cirkvi. Vidíme veľa sestier, ktoré slúžia v mnohých povolaniach, cestujú ďaleko, aby mohli chodiť na zhromaždenie a obetujú veľa, aby mohli uzatvoriť a dodržiavať posvätné chrámové zmluvy. Vážime si vás. Ste Pánovi pionieri dnešnej doby!

Nedávno som spolu so svojím manželom Melom navštívila múzeum v Austrálii a stretli sme sa tam so sprievodkyňou, dobrovoľníčkou, ktorá sa volala Mollie Lenthalová. Zistili sme, že Mollie, milá, sedemdesiatročná žena, nemá deti a nikdy sa nevydala. Bola jedináčik a jej rodičia boli už mnoho rokov mŕtvi. Najbližšími príbuznými boli dve sesternice, ktoré žili na inom kontinente. Náhle som bola zaplavená Duchom, ktorý mi svedčil, takmer ako keby mi Nebeský Otec hovoril: „Mollie *nie* je sama! Mollie je *moja* dcéra! Ja som jej Otec! Je veľmi dôležitá dcéra v *mojej* rodine a *nikdy nie je sama!*“

Jedným z mojich obľúbených príbehov zo Spasiteľovho života je príbeh o Lazárovi. Písma hovoria, že „Ježiš miloval Martu i jej sestru [Máriu] a [ich brata] Lazára“¹. K Ježišovi sa dostala správa, že Lazár je veľmi chorý, ale Ježiš neprišiel za ním hneď; zdržal sa ešte dva dni, prehlasujúc: „Tá nemoc . . . je . . . pre slávu Božiu, aby oslávený bol ňou Syn Boží.“²

Marta, keď sa dopyčula, že Ježiš prichádza, „išla Mu naproti“³ a porozprávala Mu, čo sa stalo. Lazár „už štvrtý deň

leža[l] v hrobe“⁴. Zarmútená Marta bežala späť do ich domu, aby povedala Márii, že prišiel Pán.⁵ Sklúčená Mária bežala k Ježišovi, padla Mu k nohám a plakala.⁶

Čítame, že „keď Ježiš videl [Máriu], že plače, . . . zachvel sa v duchu a vzrušený“ sa spýtal, kde ho položili.

„Povedali Mu: Poď, Pane, a pozri sa.“⁷

Potom čítame jedny z naj súcitnejších, najláskavejších slov v písmach: „A Ježiš zaplakal.“⁸

Apoštol James E. Talmage napísal: „Pohľad na dve ženy, ktoré premohol smútok, . . . spôsobil, že Ježiš smútil [s nimi], a tak sa zachvel v duchu a bol veľmi sklúčený.“⁹ Táto skúsenosť svedčí o pocitoch súcitu, empatie a lásky, ktoré ku každému jednému z nás prechováva náš Spasiteľ a náš Nebeský Otec, keď sme sklúčení hnevom, hriechom, protivenstvom a bolesťami života.

Milé sestry, náš Nebeský Otec a náš Spasiteľ, Ježiš Kristus, nás poznajú a milujú nás. Vedia presne, čo nás bolí alebo prečo trpíme. Nehovoria nám: „To je v poriadku, že ťa to teraz bolí, lebo čoskoro bude všetko v poriadku. Uzdravíš sa alebo tvoj manžel si nájde prácu, alebo tvoje zblúdené dieťa nájde cestu späť.“ Cítia hĺbku nášho utrpenia a my môžeme počas nášho utrpenia cítiť Ich lásku a súcit.

Alma svedčil,

že Ježiš vyjde, trpiac bolesťami a strastami a pokušeniami všetkého druhu; a to sa stane, aby sa naplnilo slovo, ktoré hovorí, že na seba vezme bolesti a nemoci ľudu Svojho.

A vezme na seba . . . ich slabosti, aby vnútro jeho mohlo byť naplnené milosrdenstvom . . . aby poznal . . . ako pomôcť ľudu svojmu podľa ich slabostí.¹⁰

Keď premýšľame nad tým, či nás náš Spasiteľ a náš Otec v Nebi poznajú alebo *ako dobre* nás poznajú osobne, mali by sme sa rozpamätať na Spasiteľove slová Oliverovi Cowderymu:

Ak si praješ ďalšie svedectvo, obráť myseľ svoju k onej noci, kedy si volal ku mne v srdci svojom, aby si mohol poznať pravdu o týchto veciach.¹¹

Už predtým mu Spasiteľ povedal, že nie je nikto iný okrem Boha, kto pozná myšlienky naše a zámery nášho srdca.¹²

Spasiteľ pripomenul Oliverovi, že pozná každý detail jeho vrúcnej modlitby – a pamätal na ňu – v konkrétnom čase, v tom správnom okamihu.

Pred mnohými rokmi môj manžel ochorel vzácnym ochorením. Ako tak týždne plynuli a on bol na tom horšie a horšie, bola som presvedčená o tom, že umiera. Nikomu som o svojich obavách nepovedala. Mali sme veľkú, mladú rodinu a šťastné, večné manželstvo a myšlienka, že stratím manžela a budem vychovávať deti sama ma naplňovala samotou, zúfalstvom a dokonca hnevom. Hanbím sa to povedať, ale vzdialila som sa od svojho Nebeského Otca. Už celé dni som sa nemodlila, nič som neplánovala, len som plakala. Nakoniec som dospela k tomu, že toto sama neovládnam.

Prvý raz po mnohých dňoch som pokľakla a vyliala som svoje srdce svojmu Otcovi v Nebi, poprosila som o odpustenie, že som sa od Neho odvrátila, zverila som sa Mu so svojimi najhlbšími pocitmi a nakoniec som žiadala o to, že ak je toto to, čo naozaj chce, aby som robila, budem to robiť. Vedela som, že musí mať plán pre naše životy.

Ako som neprestávala vylievať si svoje srdce, zaplavili ma tie najsladšie, najpokojnejšie a najmilujúcejšie pocity. Bolo to ako keby ma zakryla teplá deka lásky. Bolo to ako keby som cítila, že Nebeský Otec hovorí: „To je všetko, čo som potreboval vedieť.“ Rozhodla som sa, že už sa od Neho nikdy neodvrátim. Postupne a na úžas všetkých sa môj manžel začal cítiť lepšie, až sa úplne uzdravil.

O niekoľko rokov neskôr sme spolu s mojím manželom kľáčali pri našej sedemnásťročnej dcére a prosili o jej život. Tentoraz bola odpoveď nie, ale veľmi silno sme cítili rovnaké pocity lásky a pokoja, ktoré nám slúbil náš Spasiteľ, a vedeli sme, že hoci ju Nebeský Otec zavola späť domov, všetko bude v poriadku. Zistili sme, čo to znamená položiť svoje bremená na Pána; zistili sme, že On nás miluje a súcítí s nami v našom smútku a bolesti.

Jedným z najkrajších okamihov medzi otcom a synom v Knihe Mormonovej je svedectvo Almu mladšieho jeho synovi Helamanovi. Alma opisuje nevýslovnú hrôzu, ktorú cítil, keď si predstavil, že príde do prítomnosti Božej, aby bol súdený za svoje

mnohé priestupky. Potom ako tri dni a tri noci cítil váhu všetkých svojich hriechov, činil pokánie a volal k Spasiteľovi, aby bol k nemu milosrdný. Opísal Helamanovi prenikavú a sladkú radosť z toho, keď sa už viac nemohol rozpamätať na svoje bolesti.

Namiesto toho, aby cítil nevýslovnú hrôzu z toho, že príde pred trón Boží, uvidel Alma videnie Boha sediaceho na svojom tróne a prehlásil, že jeho duša tam *túžila* byť.¹³

Nie je to presne tak, ako sa cítime, moje drahé sestry, keď činíme pokánie a rozjímame o láske, milosrdenstve a vďačnosti, ktorú cítime k nášmu Nebeskému Otcovi a k Spasiteľovi – že aj my túžime byť tam, byť opäť raz objaté v Jeho milujúcom objatí?

Rovnako ako mi Pán svedčil, že nezabudol na Svoju vzácnu dcéru Mollie Lenthalovú, ja svedčím, *ženezabudol na vás!* Nech už prechádzate akoukoľvek slabosťou, bolesťou, skúškou, zápasom či hriechom, On pozná všetky tieto okamihy a rozumie im. Miluje vás! A bude vám v týchto chvíľach pomáhať, tak ako to učinil pre Máriu a Martu. Zaplatil cenu za to, aby mohol poznať, ako vám pomôcť. Položte svoje bremená na Neho. Povedzte svojmu Nebeskému Otcovi, ako sa cítite. Povedzte Mu o svojej bolesti a starostiach, a potom Mu ich dajte. Bádajte v písmach *každý deň*. Nájdete tam tiež veľkú útechu a pomoc.

Náš Spasiteľ sa opýtal:

Lebo môže žena zabudnúť na dojča svoje, žeby sa nezľutovala nad synom lona svojho? Áno, oni snáď zabudnú, ja však na teba nezabudnem. . . .

. . . Vyryl som si ťa do dlaní rúk svojich.¹⁴

*Nikomu som neprikázal, aby odišiel, ale naopak, prikázal som, aby ste prišli ku mne, aby ste mohli pocítiť a vidieť; práve tak budete vy činiť svetú.*¹⁵

Toto je naše poverenie. Musíme pocítiť a uvidieť najprv my sami, a potom pomôcť všetkým deťom Nebeského Otca, aby pocítili a uvideli, a spoznali, že náš Spasiteľ na Seba nevzal len všetky naše hriechy, ale aj naše bolesti, trápenia a starosti, aby tak mohol vedieť, ako sa cítime a ako nás môže upokojiť. O Ňom svedčím v mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Ján 11:5.
2. Ján 11:4.

3. Ján 11:20.
4. Ján 11:17.

5. Pozri Ján 11:28.
6. Pozri Ján 11:32.
7. Ján 11:33 – 34.
8. Ján 11:35.
9. James E. Talmage, *Jesus the Christ*,
3. vyd. (1916), 493.
10. Pozri Alma 7:11 – 12.
11. Pozri NaZ 6:22 – 23.
12. Pozri NaZ 6:16.
13. Pozri Alma 36:14 – 22; zvýraznenie
pridané.
14. Pozri 1. Nefi 21:15 – 16.
15. Pozri 3. Nefi 18:25; zvýraznenie
pridané.

Opatrovateľky

Prezident Henry B. Eyring

Prvý radca v Prvom predsedníctve

Budete posilnené, a tiež inšpirované, aby ste vedeli koľko a ako rozšíriť svoju schopnosť slúžiť.

Som vďačný, že dnes večer môžem byť vo vašej prítomnosti. Ženy Cirkvi Ježiša Krista sa pretvorili na združenie sestier, ako to týmito slovami opísala Lucy Mack Smithová, matka proroka Josepha Smitha: „Musíme opatrovať jedna druhú, dohliadať na seba, utešovať sa navzájom a obdržať náuku, aby sme všetky mohli spolu zasadiť v nebi.“¹

V tomto pozoruhodnom výroku sú tri časti, ktoré opisujú predpoklady spájajúce sa so stavom šťastia v Bohu. Jedným je opatrovať jedna druhú. Ďalšia je učiť sa navzájom a byť vyučované. A tretia vec je zasadiť spoločne s Bohom.

Mojím cieľom dnes večer je pomôcť vám cítiť chválu a uznanie Božie za to, čo ste už dosiahli a pomôcť každej z vás dosiahnuť tento vznešený cieľ. A tiež opísať niekoľko vecí, ktoré do vašej zjednotenej služby ešte len prídu.

Ako sestry v oných raných časoch, aj vy ste zareagovali na Pánove volanie ísť a pomôcť druhým. V roku 1856 požiadal prorok Brigham Young Svätých, aby išli a pomohli pionierom s ručnými vozíkmi uviaznutým v zasnežených horách. V tom čase potreby povedal členom na generálnej konferencii: „Vaša viera, náboženstvo a náboženské vyznanie nikdy nespasí dušu nikoho v celestiálnom kráľovstve nášho Boha, pokiaľ sa nebudete držať práve týchto zásad, ktoré vás tu teraz učím. Choďte a privedte tých ľudí z pláň a striktné dbajte na tie veci, ktoré nazývame časnými, . . . inak bude vaša viera márna.“²

Ženy v Utahu reagovali po stovkách. Vo svojej chudobe naplnili vozy všetkým, čo mohli použiť a čo mohli zhromaždiť z

domovov druhých, aby utešili trpiacich. Jedna z týchto statočných sestier si zapísala: „Nikdy som nepocítila viac uspokojenia, mohla by som povedať, že až potešenia zo žiadnej práce, ktorú som kedy vykonala a takýto prevládajúci pocit jednoty.“³

Keď bola záchrana ukončená a sneh sa roztopil, táto istá sestra si zaznamenala otázku, ktorú mala vo svojom veriacom srdci: „Čo bude ďalšie, čo môžu ochotné ruky urobiť?“⁴

V našej dobe skupiny statočných sestier po celom svete obrátili svoju vieru v činy na stovkách miest. A vo svojich srdciach a modlitbách si kladú rovnakú otázku ohľadom budúcnosti vo svojich životoch služby.

Každá z vás ste na jedinečnom mieste na svojej púti k večnému životu. Niektoré máte roky skúseností a ďalšie ste na počiatku svojho pozemského nasledovníctva. Každá má svoju jedinečnú osobnú minulosť a výzvy. Ale všetky ste sestry a milované dcéry nášho Nebeského Otca, ktorý pozná a dohliada na každú jednu z vás.

To čo ste spoločne pozoruhodne dobre zvládli je starostlivosť, dohliadanie a utešovanie sa navzájom. Bol som svedkom oného trojnásobného zázraku iba pred mesiacom v službe jednej sestry. Ako jej otec, ďakujem vám a ďakujem Bohu, ktorý viedol jednu navštevujúcu učiteľku.

Naša dcéra Elizabeth, ktorá žije v inom štáte a v inom časovom pásme ako my, bola doma so svojou trojročnou dcérkou. Jej ďalšie dieťa bolo prvý týždeň v škôlke. Elizabeth bola v šiestom mesiaci tehotenstva, očakávajúc narodenie svojho tretieho dieťaťa, o ktorom doktori povedali, že to bude ďalšie dievčatko. Jej manžel, Joshua, bol v práci.

Keď zbadala, že krváca a že krvácanie silnie, zavolala manželovi. Povedal jej, aby zavolala záchranku a že príde za ňou do nemocnice, ktorá bola dvadsať minút od jej domu. Skôr ako stihla zatelefonovať, začula klopanie na dvere.

Pri dverách zostala prekvapená, že vidí svoju spoločníčku z navštevujúcich učiteľiek zo Združenia pomoci. V to ráno nemali stretnutie. Jej spoločníčka mala naliehavý pocit, že má Elizabeth prísť navštíviť.

Pomohla jej do svojho auta. Do nemocnice prišli dlho predtým ako prišiel Joshua z práce. Doktori sa za menej ako dvadsať minút rozhodli vybrať dieťaťko chirurgicky a zachrániť tak Elizabeth a aj jej dieťa. A tak maličké dievčatko prišlo na svet, hlasno plačúc, pätnásť týždňov pred termínom. Vážila iba sedemstošesťdesiatpäť gramov. Ale žila a žila aj Elizabeth.

V ten deň sa z časti naplnili slová Lucy Mack Smithovej. Verná členka Združenia pomoci, nabádaná Duchom Svätým, dohliadala, opatrovala a utešila svoju sestru v Božom kráľovstve. Ona a desiatky tisícok ďalších, ktorým bola daná takáto inšpirovaná služba po celé generácie, majú nielen vďaka tým, ktorým pomohli a ich milovaných, ale aj Pána.

Pamätáte si na Jeho slová vďaka pre tých, ktorí obdržali trocha pozemského uznania za svoj súcit: „Odpovie im Kráľ: Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“⁵

Ale zázrak jednej zo sestier Združenia pomoci, ktorá prišla a pomohla práve včas je znásobovaný skrze moc jednotného združenia sestier. Tu je malá časť správy, ktorú poslal Elizabeth a Joshuovi ich biskup do nemocnice niekoľko hodín po tom, ako sa narodilo bábätko: „Prezidentka Združenia pomoci má všetko pod kontrolou. Už dávame dokopy plán pomoci s dievčatami doma tak, aby Elizabeth mohla cestovať hore a dole do nemocnice počas doby, kedy tam bude musieť malé dievčatko bez mena zostať. Už sme niečo podobné robili, pred dlhým časom, a [naši] ľudia sa chopili príležitosti.“

Biskup pokračoval ďalej pričom hovoril za seba a aj za zbor: „Dokonca sme chodili do nemocnice a sedeli s deťmi v detskom kútiku, keď ich mamy nechceli nechať niekde inde.“

A potom: „Samozrejme, že náš plán nezačneme uskutočňovať bez koordinácie a povolenia od vás. Len sme vám chceli dať vedieť, že nemusíte mať starosti ohľadom vecí, ktoré môžeme urobiť my.“

To čo urobili umožnilo mojej dcére prežiť prvé vzácne momenty, keď po prvýkrát držala v náručí svoju maličkú dcérku.

A potom biskup zakončil svoj list Joshuovi a Elizabeth posolstvom, ktoré si sestry navzájom posielajú po celom svete

spolu so svojim záväzkom vzájomne si slúžiť pre Majstra: „Majte vieru.“

So všetkými rozdielmi vo vašom osobnom živote a v minulých skúsenostiach, môžem vám povedať niečo o tom, čo je pred vami. Keď budete mať vieru, zistíte, že ste v Pánovom vlastnom čase znova vyzývané slúžiť niekomu, kto je v núdzi, aj keď sa to nebude zdať práve výhodné. Môže sa to javiť ako nepríjemná a možno dokonca nemožná úloha. Keď to povolanie príde, môže sa vám zdať, že nie ste potrebné či dokonca, že pomôcť môže niekto iný.

Pamätajte, keď nám Pán umožní stretnúť niekoho v núdzi, že dobrého Samaritána si ctíme za to, čo urobil, nie za to, čo neurobil. Neprešiel okolo druhej strany, dokonca aj napriek tomu, že zbitý pocestný na ceste bol cudzinec a možno nepriateľ. Urobil čo pre zbitého muža urobiť mohol a vytvoril konkrétny plán pre druhých, aby urobili viac. Urobil to, lebo rozumel tomu, že pomáhať niekomu môže vyžadovať oveľa viac než čo môže urobiť jeden človek.

Ponaučenie z oného príbehu vás môže viesť pri čomkoľvek čo prinesie budúcnosť. Úplne rovnaké ponaučenia poznáme z nášho vlastného detstva či nedávnych skúseností.

Určite aspoň raz a možno aj častejšie ste boli prekvapení, keď ste stretli niekoho, kto potreboval starostlivosť. Možno to bol rodič, starý rodič, sestra či dieťa zasiahnuté chorobou či postihnutím. Vaše pocity súcitu prevládnu nad ľudskými želaniami. Tak začínate ponúkať pomoc.

Ako pocestný v príbehu z písom o dobrom Samaritánovi, je celkom dobre možné, že pomoc sa v skutočnosti zmení na dlhodobú starostlivosť, ktorú by ste nemohli poskytnúť bez pomoci druhých. Samaritán potreboval odovzdať pocestného do starostlivosti opatrovateľa. Pracovať v tímoch v službe druhým v núdzi je súčasťou Pánovho plánu.

Biskupi a prezidentky Združenia pomoci vždy vyzývajú členov rodiny, aby si vzájomne pomáhali, keď je pomoc potrebná. Je mnoho dôvodov pre túto zásadu. Predovšetkým je to možnosť zabezpečiť viacerým ľuďom požehnanie zväčšujúcej sa lásky, ktoré prichádzajú zo vzájomnej služby.

Zaregistrovali a pocítili ste tieto požehnania. Kedykoľvek ste sa starali o niekoho dokonca len krátku dobu, cítili ste lásku k tomu človeku, ktorému ste slúžili. Ako sa zvyšuje čas, počas ktorého je potrebná starostlivosť, pocity lásky majú sklon narastať.

Pretože sme smrteľníci, túto narastajúcu lásku môžu prerušovať pocity frustrácie a vyčerpanosti. To je ďalší dôvod, prečo nám Pán dáva možnosť mať pomoc druhých v našej službe tým, ktorí sú v núdzi. Toto je to, prečo Pán vytvoril združenia opatrovateľov.

Pred pár týždňami som bol svedkom toho, keď mladá žena povstala na zhromaždení Večere Pána, aby jej bola vyjadrená podpora ako asistentke koordinátorky navštevujúceho učenia. Premýšľal som, či vie akú poctu jej Pán vzdal. Dieťa, ktoré držala v náručí sa vrtelo, a tak musela odísť zo zhromaždenia predtým ako som jej mohol povedať ako veľmi ju Pán bude milovať a vážiť si ju za koordinovanie snáh Jeho nasledovníčiek.

Starostlivosť o tých, ktorí sú v núdzi si vyžaduje tím, milujúce a jednotné združenie. To je to, čo Pán buduje medzi vami. Miluje vás za akúkoľvek časť, ktorú robíte.

Jedným zo znakov Jeho uznania je, že Pán vám dovoľuje, aby ste pocítili viac Jeho lásky k človeku, ktorému pomáhate. To je dôvod, prečo plačete pri smrti niekoho, komu ste slúžili po dlhú dobu. Strata príležitosti starať sa o nich môže byť pociťovaná dokonca ako väčšia strata než len dočasné oddelenie. Počul som ženu -- ktorej nedávno zomrel manžel -- vydávať svedectvo o vďačnosti za príležitosť slúžiť mu do konca jeho života. Jej slzy neboli viditeľné, ale jej šťastný úsmev bol.

Dokonca aj keď dlhá a milujúca služba ľuďom je bohato odmeňovaná, zistili ste, že existujú fyzické, emocionálne a finančné limity toho, kedy je to možné. Osoba poskytujúca starostlivosť po dlhý čas sa stane tou, ktorá potrebuje starostlivosť.

Pán, ktorý je Majster starajúci sa o ľudí v núdzi, dáva inšpirovanú radu vyčerpaným opatrovateľom v týchto slovách kráľa Benjamína zaznamenaných v Knihe Mormonovej: Kvôli udržaniu odpustenia hriechov svojich . . . chcel by som, aby ste poskytovali z majetku svojho chudobným, každý človek podľa

toho, čo má, aby ste sýtli hladných, odievali nahých, navštevovali chorých a poskytovali im úľavu, ako duchovne, tak časne, podľa ich potrieb.⁶

Ale potom pokračuje vo varovaní tým z vás, ktorí možno zlyhávajú v tom, že nereagujú na známky toho, že ste tlačení k tomu, aby ste túto láskyplnú službu poskytovali až príliš dlho a príliš veľa ľuďom: A dohliadnite, aby všetky veci tieto boli konané v múdrosti a po poriadku; lebo nie je nutné, aby človek bežal rýchlejšie, ako má síl. A znova, je nevyhnutné, aby bol usilovný, aby tak mohol získať cenu; takže všetky veci musia byť konané po poriadku.⁷

Túto radu je niekedy ťažko použiť, keď sa zdá, že musíte balansovať medzi vašou túžbou robiť všetko čo môžete, aby ste pomohli druhým a múdrosťou, ktorá bude dbať na vaše vlastné potreby, aby ste si mohli udržať silu k službe. Možno ste videli druhých ako sa borili s podobnými rozhodnutiami. Jedným príkladom je rozhodnutie starať sa o človeka, ktorého život sa chýli ku koncu v opatrovateľskom zariadení alebo vo vašej domácnosti v dobe, kedy už ste na pokraji vyčerpania.

To čo viete o pláne spásy môže byť vašim radcom pri takomto srdcervúcom rozhodovaní. Toto je jeden z dôvodov, prečo Lucy Mack Smithová múdro povedala, že sestry majú „obdržať náuku“.

Je dobré, keď máme úplnú istotu ohľadom cieľa, ktorý má Pán pre každé dieťa Božie v skúške ohňom smrteľného života. Učil základ plánu spásy proroka Josepha týmto spôsobom, keď mal problém pochopiť a vyrovnáť sa s tým, čo sa javí ako nekonečná skúška: A potom, ak v tom obstojíš dobre, Boh ťa povýši na výsosti.⁸

Naše rozhodnutie pomáhať niekomu počas ťažkých skúšok sa potom obráti na otázku: „Aký smer mám nasledovať, aby som najlepšie pomohol človeku, ktorého milujem a „vytrval dobre“? Naším cieľom je, aby sa stalo pravdepodobnejšie to, že budú používať vieru v Krista, udržiavať svetlú nádej vo večný život a uplatňovať milosrdenstvo a čistú lásku Kristovu do konca jeho či jej života.

Videl som sestry v kráľovstve ako sa zamerali na Spasiteľa a Jeho cieľ. Premýšľajte o dobe, kedy ste prišli do miestnosti po stretnutí Združenia pomoci, Primáriek či Mladých žien.

Obraz Spasiteľa či Jeho slová nemusia byť viditeľné, ale viete, že svedectvo skutočnosti a hodnoty Jeho uzmierenia boli počas tej hodiny pocitované. Nemusia tu byť obrázky svätého chrámu či slová „Rodiny môžu byť spolu navždy“, ale môžete vidieť nádej v ich úsmevoch.

A videli ste tak, ako som ja videl, múdru navštevujúcu učiteľku ako buduje dôveru v neistej sestre o tom, že jej služba je vždy pre niekoho potrebná a cenná. Dobré prezidentky Združenia pomoci nájdu spôsob ako tí, ktorí potrebujú pomoc môžu pomôcť druhým. Vytvorí príležitosti pre sestry, aby vydržali skúšky, keď sa budú o seba vzájomne starať v čistej láske Kristovej. To môže zahŕňať láskavé nástojenie na unavenú opatrovníčku, aby odpočívala a prijala pomoc od druhých.

Sestry tak konajú vďaka tomu, že sú pomalé v posudzovaní tých, ktorí prechádzajú skúškami. Väčšina ľudí nesúcich ťažké bremená začína pochybovať o sebe a svojej hodnote. Ich bremeno uľahčíme, keď máme trpezlivosť s ich slabosťami a tešíme sa z toho čo dobré v nich vidíme. Pán to tak robí. A my môžeme nasledovať Jeho príklad najlepšieho opatrovateľa tých, ktorí sú v núdzi.

Často hovoríme o posilnení kruhu sestier v Cirkvi Ježiša Krista. Musíme sa naučiť rozoznávať, že Spasiteľ je vždy v tomto kruhu, keď Ho pozveme.

A čo viac, uvidíme dcéry Božie ako pozývajú iné sestry do oného kruhu spolu s nimi. Keď sestry prichádzajú na zhromaždenie a pozerajú sa po mieste na sedenie, započujú tiché slová: „Prosím, sadni si ku mne.“

Budeme počuť tieto slová oného budúceho dňa, ktorý videla Lucy Mack Smithová, keď sestry „spolu zasadnú v nebi“. Na ten deň sa nemôžeme pripraviť za chvíľu. Príde s dňami a rokmi vzájomnej starostlivosti a tým, že prijmem slová večného života hlboko do našich srdc.

Mojou modlitbou je, aby nás bolo spolu veľa v tej nádhernej budúcnosti, ktorá leží pred nami. Vydávam svoje svedectvo, že vaša nádej, že tieto dni nastanú bude naplnená. Pán Ježiš Kristus

to skrze svoje nekonečné uzmierenie učinil možným pre každú jednu z vás. Nebeský Otec počuje a odpovedá na vaše modlitby viery o vedenie a pomoc vytrvať vo vašej službe.

Duch Svätý je poslaný k vám a k tým, o ktorých sa staráte s celým srdcom. Budete posilnené, a tiež inšpirované, aby ste vedeli koľko a ako rozšíriť svoju schopnosť slúžiť. Duch vás uteší, keď budete premýšľať: „Urobila som čo som mohla?“

Svedčím, že Pán bude s vami a že keď budete slúžiť tým, ktorých miluje, v ich núdzi a skúškach, pripraví a označí vám cestu. V posvätnom mene Ježiša Krista, amen.

Poznámky

1. Lucy Mack Smithová, v *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 25.
2. Brigham Young, v *Daughters in My Kingdom*, 36.
3. Lucy Meserve Smithová v *Daughters in My Kingdom*, 37.
4. Lucy Meserve Smithová v *Daughters in My Kingdom*, 37.
5. Matúš 25:40.
6. Pozri Mosiáš 4:26.
7. Pozri Mosiáš 4:27.
8. Pozri NaZ 121:8.